Kulturně společenský **časopis**
2015 • 3
na internetu

DOBRÁ ADRESA

Z obsahu

Prasata v žitě

Peru

Vrásnění

Pomalé krajiny

Obsah:

Hera, bohyně naší kuchyně

Z antikvariátních banánovek – Svátkův pražský obchodní a turistický jízdní řád 1931–1932 (4)
Pavel Herot: **Magor** (10)
Oldřich Hamera: **Vrásnění** (14)
MICL: **Prasata v žitě – průvodní text kurátorky Kateřiny Tučkové** (18)
Wagner a Liszt v Piešťanech (22)

Sana – rodná sestra másla

Paseka v háji české literatury – Rachel Cusková: **Arlington park** (24)
Pavel Ambrož Homér: **best-uf!** (26)
Sborník Pomalé krajiny (30)
Milan Ohnisko: **Mé erbovní zvíře je strom** (32)
Vladimír Novotný: **Řádečky** (38)
Jednou větou (41)

Vitana vaří za vás

Ivo Harák: **Paměti ze dvou stran baroka** (42)
Jakub Martin: **Dvakrát plná nádrž!** (46)
Petr Štengl: **Mezi Kolmačkou a Kolmačkou** (48)
Literárně – teoretické okénko (49)
Josef Šišo: **Ještě hrst úlomků (již) pod hladinou beznaděje** (50)
Olga Stehlíková: **Jiříkovo vidění** (52)
Anna Brikciusová: **10 básní z ledna** (58)
Paralelní literatura 18 – Kritická reflexe v debatě (60)
Vojtěch Šarše: **Básně** (62)

Pramen zdraví z Posázaví

Jaroslav Chobot: **Peru** (66)
Jaroslav Chobot: **Obrazy z Peru** (76)

SYSTÉM NAVIGACE:
KLEPNĚTE!

První stránka (titulní):

BYLO od č. 1/00: Klepnutím na „Z obsahu:“ se dostanete na str. 2 (obsah). Klepnutí na malé obrázky a jednotlivé body „Z obsahu:“ Vás přenese přímo na příslušné stránky. **NOVĚ od č. 9/00:** Klepnutím na značku „Dobrá adresa“ se otevřou naše internetové stránky www.dobraadresa.cz v aktuálním prohlížeči. Klepnutím na střed obrázku se dostanete na popisek a tiráž na str. 2.

Druhá stránka (obsah):

BYLO od č. 1/00: Klepnutí na jednotlivé body obsahu Vás přenese přímo na příslušné stránky. Klepnutím na naši e-mailovou adresu se Vám otevře nám adresovaný dopis v aktuálním e-mailovém programu. **NOVĚ od č. 9/00:** Klepnutím na značku „Dobrá adresa“ a na popisek k obrázku na první straně se dostanete na první (titulní) stránku. Klepnutím na slovo „Obsah:“ se Vám zvětší obsah přes celou šířku okna.

Další strany stránky (včetně druhé s úvodníkem):

BYLO od č. 1/00: Klepnutím na jednotlivé internetové resp. e-mailové adresy se Vám otevře příslušná stránka resp. se Vám nadepíše příslušný dopis v aktuálním programu. **NOVĚ od č. 9/00:** Klepnutím na značku „Dobrá adresa“ v levém nebo pravém horním rohu stránky se přesunete na str. 2 (obsah).

KLEPNĚTE SEM!

DOBRÁ ADRESA

Na titulní stránce: reklama na Diorellu

Dobrá adresa, kulturně-společenský časopis na internetu, číslo 1, rok 2015, ročník 16. E-mail: dobraadresa@dobraadresa.cz. Vydávají Přátelé Dobré adresy. Šéfredaktor: Michal Šanda. Redakce: Václav Dvořák, Štěpán Kučera, Petr Štengl, Štefan Švec, Martin Vokurka. Grafická úprava a výtvarná redakce: Jakub Tayari. Výstavba internetových stránek: Libor Koudela. Neoznačené fotografie archiv redakce, kresby Corel Corporation. Časopis vychází s laskavou podporou Ministerstva kultury České republiky. Redakcí nevyžádané rukopisy, kresby a fotografie se nevracejí. Technická podpora studio Grafin a FirstNet, a. s. Časopis je excerpován Ústavem pro českou literaturu AV ČR.
ISSN 1804-963X

Vážení čtenáři,

vy zíráte, my zíráme. Chráníme vaše sny. Pro bohatší život. Příroda regeneruje. I muži mají své dny. Aby bílá bílou byla. Barevný svět v hrsti. Pivo v každém pivu. Aby váš motor skvěle Shell. Vaše čokoládová hvězda. Poctivá káva. Žijte s chutí. Jsme vám blíž.

Michal Šanda

Citát měsíce

Adolf Hitler je gentleman. Poslal mi přihlášku do letního tábora v Buchenwaldu.

Citát Ferdinanda Peroutky z dosud neznámého článku, který objevil

Evžen Telátko

emeritní profesor filozofie

Náhořře Foto-aktu-alita

Foto Michal Šanda

Z antikvariátních banánovek

H

era, b

ohy

ně na

ší kuch

yně

Jízdní řády se v antikvariátech objevují vzácně a bohužel ani Národní knihovna je nemá ve svých fondech kompletní. Je to dáno už vlastním posláním takového řádu, jakmile dosloužil, jeho uživatelé ho vyhodili. Co s ním? Tehdy nemohli tušit, že se jednou v budoucnosti stanou staré řády sběratelským artiklem. Existují ovšem i podivíni, kterým skýtají potěchu z prosté četby. Mezi ně patřím i já. Je přeci krásné najít si přesný čas odjezdu vlaku, který odjel už před čtyřiaosmdesáti lety. Tento jízdní řád byl platný od 4. října 1931 do 14. května 1932.

S 2 mapkami. Cena Kč 4·50.

Úředně revidován ředitelstvím st. drah Praha-Jih pod čís. 9/330-V-31.

KLUB ČESKOSLOVENSKÝCH TURISTŮ

Vydán péčí Klubu čsl. turistů.

SVÁTKŮV PRAŽSKÝ OBCHODNÍ A TURISTICKÝ JÍZDNÍ ŘÁD

ZIMA od 4. října 1931 JARO do 14. května 1932

Úprava tratí, formátu i uspořádání chráněny pod číslem 14.865 dle zákona o patentech a chráněných vzorcích.

OBSAH.

Plán tratí pražských elektr. drah a autobusů.
Pražské autobusy.
Pražské elektrické dráhy.
Paroplavba na Vltavě a Labi.
Poš. spojení autobusová.
Mapka tratí s jejich čísly.

Seznam stanic s udáním čísla tratí.
JÍZDNÍ ŘÁD všech tratí do Prahy ústících a na ně navazujících se zvláštním zřetelem na místa v Čsl. republice důležitá obchodně a turisticky.

Nakladatel J. Svátek, Praha XVI., Husova 7. Telefon 458-68.

Na cesty, do vlaku!

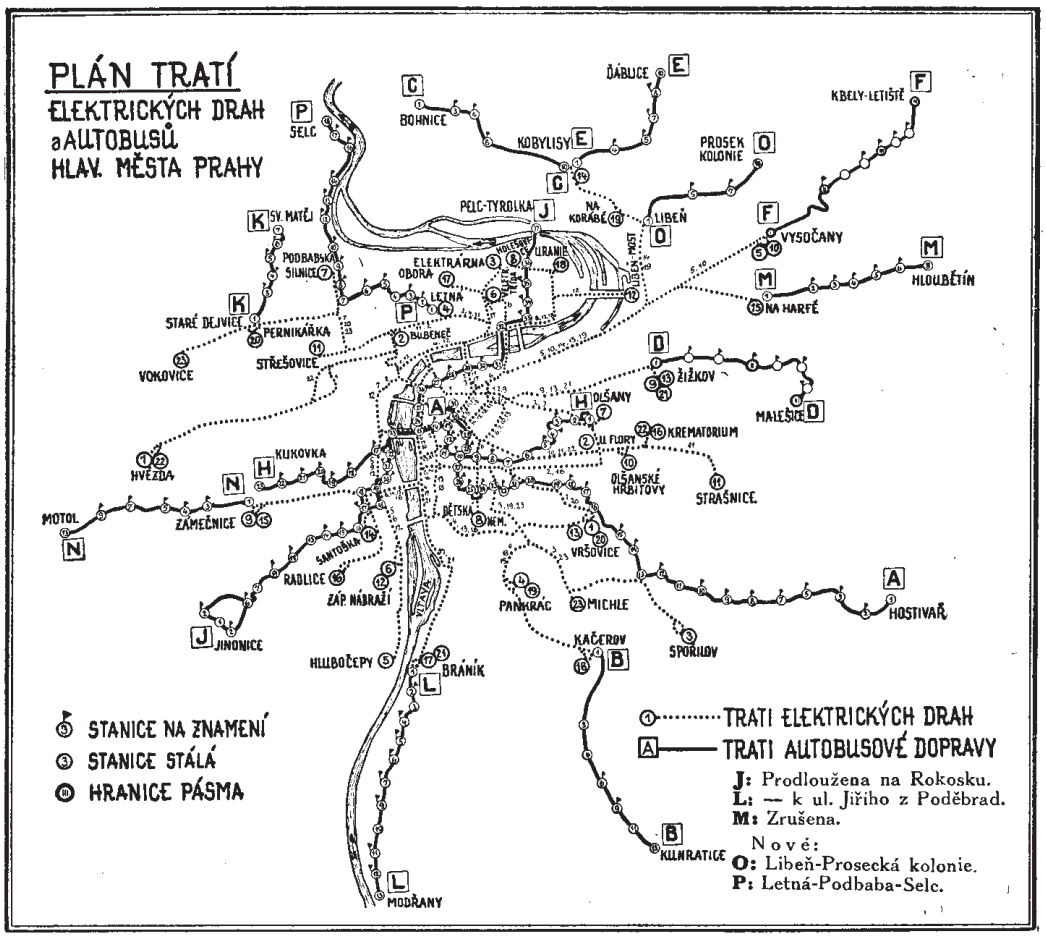
Sbírka 10 nejlepších románů detektivních a dobrodružných ARGOS jsou knihy Vašeho vkusu, hodnotné - levné - poutavé.

Každý svazek brož. 19·— Kč, váz. 25·— Kč; kdo odebéře serii, platí výtisk brož. 15·— Kč, vázaný pouze 19·— Kč.

Nové autobusové tratí Prahy!

Novinka: Plán elektrických a autobusových tratí Prahy.

Svátkův pražský obchodní a turistický jízdní řád 1931–1932

Trať číslo	2
44	Praha-Brandýs-St. Boleslav a 54
45	- Odolena Voda . . . a 72
46	- Kamenice u Strančic . a 71
47	- Jílové . . . . . a 73
47a	- Velké Popovice . . . a 78
47b	- Jílové-Bechyně . . . . a 74
48a	Kladno-Kralupy . . . . a 68
48b	Kladno-Unhošť . . . . . a 57
49	Praha-Kralupy-Libochovice a 67-8
50	- Běchovice-Jirny . . . a 53
51	- Čelakovice-Jirny . . . a 65
52	- Mělník-Želízy . . . . . a 77
53	- Louny . . . . . a 80
54	Letový řád 76
55	Praha-Dobříš-Bechyně . . . a 75
56	- Chocerady-Sázava . . a 78
57	- Beroun-Hořovice . . . a 81

VŠEOBECNÉ POZNÁMKY:

R: rychlík
O: osobní vlak
M: motorový vlak
N: nákladní vlak s osob. dopr.
Ne: v neděli
Sv: ve svátek
Po: v pondělí
Út: v úterý
Stř: ve středu
Čtv: ve čtvrtek
Pá: v pátek
So, ▲: v sobotu
⚒: v pracovní dny

Hodiny, klenoty
Karel Zahrádka,
Praha II., hořejší Václavské náměstí čís. 66, dům Slovanské pojišťovny.

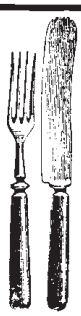
TELEFONY 338-14, 283-80.
Čištění oken, mytí a leštění podlah.

TELEFONY 338-14, 283-80.
Celkový úklid bytů, kanceláří a obchodních místností.

PRAHA I., Krocínova 3.
PRAHA I., Divadelní 5.

Změny. Elektr. dr. č. 11 jede na Pernikářku, č. 20 do Střešovic, č. 15 z Hloubětína, č. 19 z Vysočan.

Nože a příbory ocelové a nerezavící. Nádobí smaltované a hlinikové. Kamna stáložárna a sporáky. Vařiče lihové a petrolejové. Brusle, saňky a rohačky.

Bratří Kauckých,
PRAHA XII-Vinohrady,
Bělehradská 7.

DOBRÁ ADRESA

2. Praha-Tábor-Vídeň-Č. Budějovice-Linec.

Wilsonovo nádraží. **Odjezd.** — Wilsonovo nádraží. **Příjezd.**

O. 920	O. 1602	R. 52	R. 22	O. 904	O▲ 906	O. 928	O.▲ 924	O.▲ 1612	O.▲ 910	O. 1606		O▲ 918	R. 62	O. 922	R. 20	O. 908	R. ❷ 18	O. ❹ 912	km	Viz trať č. 1.	R. 17	O. 919	O. 921	
.	5 12	6 27	7 00	9 55	11 45	11 55	12 35	12 50	13 00	14 08	.	15 05	15 58	16 15	17 02	21 25	22 25	23 30		o. Praha (1) . p.	6 25	8 07	9 00	1
5 00	7 19	7 38	8 14	11 20	13 10	13 43	14 06	14 31	14 41	15 54	.	18 31	17 10	18 20	18 14	23 10	23 40	1 35	52	o. Benešov (1a) p.	5 19	6 27	7 02	2
5 33	7 45	7 57	8 33	11 46	|	14 08	14 39	|	|	16 20	.	18 53	|	18 46	18 34	23 38	|	2 01	67	p. Votice V. (2a) ▲	|	6 05	6 40	3
❾ 7 22	8 52	9 54		12 37		15 00	15 24			17 43	.	17 43		19 58		.		.	90	| *Sedlčany* 2a	|	|	|	4
6 48	9 05	8 37	9 14	12 56	14 32	15 10	15 32	15 44	15 54	17 26	.	17 50	18 08	19 56	19 15	0 50	0 39	3 06	105	p. Tábor (2b) . o.	4 23	4 58	5 38	5
8 48	10 27	10 27		14 06		16 55			16 55		.				20 27	.		6 40	136	▼ *Pacov* . .				6
9 18	11 12	11 12		14 50		17 34			17 34		.				21 13	.		7 24	156	| *Pelhřimov*				7
9 42	11 50	15 50		15 28		18 09			18 09		.				21 49	.		7 59	175	| *H. Cerekev*				8
10 27	12 53	12 53		16 52		19 14			19 14		.				22 50	.		8 59	205	| *Jihlava* (33)				9
.	10 52	10 52		16 52					16 59		.			21 47	20 18	.		5 11	132	| *Mšlevsko* .				10
.	11 47	11 47		15 12					18 04		.			22 27	21 17	.		6 10	165	p. *Písek* (13) . o.				11
7 08	9 21	8 39	9 16	13 04	14 36			15 49	15 57	17 36	.		18 09	20 00	19 20	1 01	0 41	5 08		o. Tábor . . . p.	4 21	5 08		12
7 35	9 45		9 34	13 29	15 02				16 22	18 02	.			20 25	19 37	1 26		5 33	124	p. Soběslav .				13
7 44	9 53	9 04	9 42	13 37	15 10			16 17	16 30	18 10	.		18 34	20 33	19 45	1 34	1 06	5 41	131	p. Mezimostí . o.	3 56			14
8 45	10 40	10 40		14 27	16 13			17 12	.	20 29	.			.	20 29	4 31		6 39	158	| *Jindř. Hr.*				15
.	10 29	●9 32		14 25	16 12			16 52	❸	20 16	.			.	.	5 08		6 59	152	p. Třeboň . .				16
.	11 32	10 00		15 20	17 05			17 48	.	21 14	.		19 27	.	.	6 04		7 52	186	| Č. Velenice ×				17
.	18 24	13 05		22 29				22 36	.	8 56	.		22 36	.	.	12 55		12 55	—	Vídeň (33,36) o.				18
8 10	10 12		9 47	13 45					16 44	19 00	.			21 10	19 52	1 50	1 12	5 58		o. Mezimostí p.	3 50			19
8 55	13 01		|	14 38				17 36	19 48	.			22 01	.	2 36		6 55	159	p. Hluboká (10) o.	3 10			20
9 14	13 18		10 25	14 55					17 53	20 05	.			22 14	20 30	2 48	1 50	7 13	169	p. Č. Budějovice (10 13				21
11 30	.		12 28	17 27					19 06	22 20	.			.	22 20	5 46		11 30	205	*Nov. Hrady*				22
12 01	11 12		12 45	17 45					19 22	22 35	.			.	22 35	6 03		12 01	218	*Č. Velenice* ×				23
.	14 35		18 24						22 36	.	.			.	.	12 55		.		*Vídeň* 33,36				24
11 30	14 41		11 30						19 01	22 09	.			.	22 09	6 30		.	189	*Holubov* .	22 36			25
12 00	15 16		12 00						19 31	22 37	.			.	22 37	7 01		.	200	*Č. Krumlov*	22 07			26
14 20	18 05		14 20						22 22	.	.			.	.	9 34		.	257	Y *Černý Kř.* 13	19 48			27
12 43	.		.	17 55					19 59	.	.			0 46	.	6 21		9 08	219	p. Certlov . .				28
13 25	.		.	18 53					20 47	.	.			.	.	7 05		9 54	231	| *Vyšší Brod*				29
12 53	.		.	18 06					20 11	.	.			0 56	.	6 31	3 23	9 19	226	p. H. Dvořiště ×	2 04			30
15 51	.		.	20 52					.	.	.			.	.	9 10	5 49	.		—p. Linec . . o.	23 20			31

Berlín, Leipzig-Děčín-Praha-Č. Velenice-Wien — Do Č. Velenic a Hor. Cerekvé — Praha-Obrataň (16-20) — Do Č. Velenic a Jindř. Hradce — Berlín-Děčín-Praha-Č. Velenice-Wien — Split, Zagreb — Ljubljana — Linec-Graz, Roma — Split, Zagreb, Terst, Graz, Villach, Salzburg-Klagenfurt. — (V první prac. den v týdnu do 3./11.)

❷ Místo k sedění si lze zajistiti zakoupením poukázky na číslovaná místa v Praze Wils. n. — ❸ Č. Budějovice—H. Dvořiště denně. — ❹ Benešov—Tábor v první pracovní den v týdnu od 1./5 v ostatní tratí denně. — ❺ V Ne a dne 28./3., 16./5. — ❻ V Ne do 30./11. a od 1./5. a dne 16./5. — ❼ Č. Velenice—Mezimostí V. denně. — ❽ Hor. Dvořiště—Tábor denně, Tábor—Praha v Ne a 28./3., 16./5. — ❾ O výroč. trzích v Sedlčanech. — ❿ V Ne a 28./10., 8./12., 25./12, 26/12. 1931 a 1./1. 6 /1 , 28./3., 16./5. 1932. • Třeboň město.

4. Praha-Vrané n. Vlt.-Dobříš.

Odjezd. Wilsonovo n. — **Příjezd.** Wilsonovo n.

O. 3702	O.❶ 3704	O. 3706	O.❷ 3708	O.❸ 3710	O.❶ 3712	MO ❼❽ 3714	MO ❼❽ 3716	km	Viz trať č. 3.	O.❹ 3701	O.❹ 3703	MO* 3705		O. 3707	N.❺ 3785	O. 3709	O.❷ 3711	O.❶ 3713
5 04	.	12 25	.	17 28	19 08	19 57	23 08	—	o. Praha, Wils. n. p.	6 03	7 28	8 31	.	14 07	.	18 59	.	.
5 09	7 52	12 30	13 47	17 33	19 13	20 02	23 13	—	o. Kr. Vinohrady . p	5 58	7 23	8 27	.	14 02	.	18 54	20 11	21 06
6 17	8 52	13 27	14 44	18 32	20 21	20 57	0 07	—	o. Vrané n./Vlt. (3) p.	4 54	6 07	7 37	.	13 01	15 15	17 49	19 13	20 07
6 27	9 02	13 37	14 54	18 43	20 30	21 09	0 18	3	▼ Trnová-Měchen. ▲	4 47	6 00	7 30	.	12 54	15 03	17 42	19 06	20 00
6 40	9 16	13 51	15 07	18 57	20 44	21 19	0 28	10	| Bojov z. . . .	4 33	5 47	7 18	.	12 42	|	17 29	18 53	19 47
×6 44	|	13 55	|	19 01	×20 48	×21 23	|	13	| Bojanovice z. .	4 29	5 43	7 15	.	×12 38	|	17 25	×18 49	×19 43
6 51	9 27	14 02	15 18	19 08	20 55	21 30	0 39	16	| Čisovice z . . .	4 24	5 38	7 11	.	12 33	14 29	17 20	18 44	19 38
7 04	9 40	14 14	15 30	19 20	21 07	21 39	0 48	22	| Mníšek p. Brdy	4 15	5 29	7 03	.	12 24	14 15	17 11	18 35	1 29
7 13	9 49	14 23	15 39	19 29	21 16	21 48	0 57	28	| Nová Ves p. Pleší	4 04	5 18	6 50	.	12 13	13 27	17 00	18 24	19 18
7 19	9 55	14 29	15 45	19 35	21 22	21 53	1 02	32	| Knín-Hraštice z.	3 56	5 10	6 42	.	12 05	13 16	16 52	18 16	19 10
7 27	10 03	14 37	15 52	19 43	21 30	22 00	1 09	37	| Mokrovrata z. .	3 48	5 02	6 35	.	11 57	13 01	16 44	18 08	19 02
7 35	10 10	14 45	15 59	19 51	21 38	22 06	1 15	41	Y St. Huť u Dobř. z. ▼	3 40	4 54	6 29	.	11 49	|	16 36	18 00	18 55
7 38	10 13	14 48	16 02	19 54	21 41	22 09	1 18	42	p. Dobříš . . . o.	3 36	4 50	8 26	.	11 45	12 46	16 32	17 56	18 52

❶ V Ne od 1./5. — ❷ Za příznivého počasí v Ne od 1./5. — ❸ Do 30./4. denně, od 1./5. kromě Ne. — ❹ V Ne a dne 28./10., 25./12., 26./12., 1931. 1./1., 28./3. 16./5. 1932 jede vl. 3703 místo vl. 3701. — ❺ Ve Stř., v So, je-li dnem školního vyučov. — ❻ Denně kromě Ne. — * Dělnické jízd. neplatí. — ❼ Kromě Ne. — ❽ V Ne.

U motor. vlaků jsou připustna zavazadla jen do 30 kg; psi jsou z přepravy vyloučeni.

Ústní perle Dra Fragnera.

Postarejte se o svoji rodinu a pojistěte ji i sebe proti úrazu, což Vám levně poskytne **Lípa,** známý rodinný list, Praha, Smichov, Husova 7.

THYMOMEL SCILLAE při křečovitém kašli překvapuje účinkem SKLADY V LÉKÁRNÁCH

Pokračování se str. 20.

2b. Tábor-Bechyně.

Wilsonovo nádraží. **Příjezd.**

O. 901	R. 19	O. 1623	R. 61	O. 903	O. 905	O.❺ 911	O.❺ 925	O. 1607	R. 21	O.❻ 927	O.❺ 907	R. 51		O.❻ 1611	N. 8217	O.❽ 909	
1040	9 15	12 24	14 34	15 55	18 47	20 45	21 54	22 40	21 20	23 50	0 15	23 28	.	.	4 24	2 05	1
9 56	8 13	10 36	13 30	14 30	17 25	19 14	20 06	20 58	20 17	22 06	22 44	22 25	.	.	1 32	0 35	2
8 34	7 58	10 15	|	14 09	16 56	18 51	19 46	20 37	|	21 47	22 22	|	.	.	1 03	0 16	3
8 20	7 25	9 05		12 56	15 26	17 46	.	17 46		20 15	.	.	.	.	.	.	4
6 57	7 06	9 15	12 35	13 05	15 55	17 27	18 40	19 30	19 22	20 52	21 19	21 33	.	.	23 12	23 06	5
6 45	.	.	11 10	.	14 46	.	.	17 38	17 38	.	20 25	.	.	.	21 45	.	6
5 02	.	.	10 24	.	14 08	.	.	16 49	16 49	.	19 52	.	.	.	21 09	.	7
4 20	.	.	9 43	.	13 30	.	.	16 08	16 08	.	19 26	.	.	.	20 30	.	8
2 45	.	.	8 25	.	12 22	.	.	15 00	15 00	.	18 45	.	.	.	19 27	.	9
0 58	7 31	8 27	.	.	14 55	.	.	.	17 51	.	.	.	.	.	21 50	.	10
4 51	6 49	7 24	.	.	13 50	.	.	.	16 44	.	.	.	.	.	20 16	.	11
6 54	7 03	8 57	12 33	12 50	15 48	17 20	.	19 08	19 19	.	21 18	21 31	.	.	22 29	23 02	12
6 26	6 44	8 23	|	12 24	15 22	16 54	.	18 44	19 01	.	20 54	|	.	pokrač. do Prahy vl. 907	21 56	22 37	13
6 16	6 35	8 14	12 09	12 15	15 12	16 45	.	18 35	18 52	.	20 45	21 07	.	přij	21 45	22 27	14
5 03	.	7 20	10 55	.	14 29	.	.	17 27	.	.	19 44	20 31	.	20 40	20 31	21 44	15
5 08	.	7 31	.	11 02	14 24	.	.	17 43	.	.	1900	●20 41	.	20 16	.	.	16
4 15	.	6 35	11 16	10 07	13 25	.	.	16 45	.	.	17 58	20 12	.	19 28	.	.	17
1810	.	.	8 00	.	6 20	.	.	8 36	.	.	12 20	16 55	.	13 50	.	.	18
5 33	6 27	8 09	.	11 39	15 00	.	.	18 20	18 44	.	❼	.	.	.	22 20	.	19
4 45	|	7 33	.	10 53	14 16	.	.	17 35	|	.	.	.	.	21 38	.	20
4 25	5 50	7 20	.	10 35	13 58	.	.	17 15	18 05	.	.	.	.	.	21 18	.	21
.	.	5 47	.	6 35	12 27	.	✕	15 24	|	.	.	.	.	.	20 18	.	22
.	.	5 25	.	6 15	12 05	.	.	15 00	17 13	.	.	.	.	.	20 00	.	23
.	.	18 10	.	.	6 20	.	.	8 36	13 50	.	.	.	.	.	16 55	.	24
.	4 53	6 15	.	7 54	13 02	.	.	15 13	.	.	.	.	.	.	20 20	.	25
.	4 26	5 48	.	7 27	12 36	.	.	14 47	.	.	.	.	.	.	⓾ 19 54	.	26
.	.	.	.	6 05	10 29	.	.	12 12	.	.	.	.	.	.	.	.	27
.	3 14	5 48	.	.	12 06	.	.	15 32	.	.	.	.	.	.	19 17	.	28
.	.	4 56	.	.	10 42	.	.	14 37	.	.	.	.	.	.	18 14	.	29
.	2 55	5 37	.	.	11 55	.	.	15 20	.	.	.	.	.	.	19 05	.	30
.	23 20	.	.	.	7 32	.	.	12 30	.	.	.	.	.	.	15 03	.	31

Wien-Č. Velenice-Praha-Děčín-Berlín — Z Jindř. Hradce — Wien-Č. Velenice-Praha-Děčín-Berlín — Z Obrataň

Trať č. 3. na str. 69/70

Viz trať č. 2.		km	MO. 3301	MO 3309	MO 3311	MO. 3303	MO. 3313	MO. 3305	MO 3315	MO. 3307	MO. 3317	
o.	*Praha* . . p.		*10 40*	*12 24*	*14 34*	*15 55*	15 41					
o.	Tábor . . . p.	9	6 46	7 33	11 10	12 03						
	Slapy z. . . .		6 27	7 15	10 54	11 45						
	Libějice z. . .		6 22	7 11		11 41	×11 46					
	Mališice z. . .	14	6 12	7 02	10 43	11 32	14 37	15	15	20 04		
	Čenkov z. . .	15	6 07	6 56		11 26	14 31		×16 35			
	Třebelice z. .	17	6 02	6 51		11 21	14 26		×16 26			
▼	Sudom.-Čer. z.	24	5 45	6 35	10 20	11 05	14 10		16 10	18 05	19 39	
o.	p. Bechyně . o.	31	5 25	6 15	9 55	10 45	13 45	14 37	15 45	17 45	19 22	

Wilsonovo nádraží. **Odjezd.**

NO. 3302	MO. 3310	MO. 3312	MO. 3304	MO. 3314	MO. 3306	MO. 3308	MO.* 3316	MO. 3318										
5 12	*7 00*	.	*9 55*	*12 35*	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.
7 40	9 20	12 15	13 10	15 45	16 15	17 45	*14 08*	*16 15*										
8 03	9 41	12 36	13 31		16 36	18 08	19 50	21 14										
×3 06	×9 44	×12 39	13 34		16 39	×18 11	19 54											
8 18	9 53	12 48	13 43	16 13	16 51	18 31	20 03	21 35										
8 22	×9 57	12 52	13 47		16 55	×18 35	20 07											
8 28	10 03	12 58	13 53		17 01	×18 41	20 13											
8 48	10 20	13 15	14 10		17 19	18 58	20 30	21 56										
9 07	10 39	13 34	14 29	16 49	17 38	19 17	20 50	22 12										

1) O výr. trzích v Táboře. 2) V So, je-li prac. dnem, do 30./11. a od 1./5. 3) V Ne do 30./11. a od 1./5. a 16./5. 4) Kromě So, je-li pracovním dnem. ✕ Zastavuje podle potřeby na znamení.

1a. Praha-Benešov u Prahy-Dol. Kralovice.

Wilsonovo n. **Odjezd.** — Wilsonovo n. **Příjezd.**

MO. 3504	N. 3542	MO. 3506	N.❶ 3544	N. 3546	M.O. 3508	km	Viz trať č. 1.	N. 3541	MO. 3501	MO. 3503	N. 3543	N. 3545	MO.❷ 3505	N ❶❸ 2123
5 12	.	.	11 55	16 15				.	10 40	.	14 34	.	.	22 40
6 27	7 00	9 55	1235 ▲	17 02	19 35	—	o. Praha (1) . . . p.	9 00	9 15	12 24	15 24	18 47	21 20	×22 15
7 45	8 20	11 25	14 05	18 22	21 30	—	o. Benešov u P. (1, 2) p.	6 35	7 30	10 30	12 55	16 48	19 20	20 40
8 12	8 53	11 52	14 38	18 58	22 02	15	| Jemniště-Post. z. ↑	6 07	7 08	10 08	12 26	16 18	18 58	20 11
8 24	9 10	12 04	14 54	19 15	22 18	22	▼ Domašín z. . . . ↓	5 47	6 54	9 54	12 06	15 57	18 44	19 52
8 34	9 27	12 14	15 11	19 32	22 35	30	p. \ Vlašim . . . . / o.	5 28	6 40	9 40	11 40	15 38	18 30	19 33
.	9 45	12 20	15 30	19 55	22 40		o. / Vlašim . . . . \ p.	5 18	6 36	.	.	15 20	18 26	19 23
.	10 08	12 34	15 52	20 17	22 55	39	▼ Zdislavice z. . . ▲	5 00	6 25	.	.	15 02	18 15	19 05
.	11 10	13 15	16 50	21 16	23 36	62	p. Dolní Kralovice . o.	4 00	5 40	.	.	14 00	17 30	18 05

❶ Vlašim-Dol. Kralovice v So, Ne do 30./11. a dne 28./3., 16./5. a o výročních trzích v Benešově. ❷ Vlašim-Benešov do 30./11. a od 1./5. kromě Ne, So a dne 28./3 , 16./5. — ❸ Vlašim-Benešov So, v Ne do 30./11. a od 1./5. a dne 28./3 , 16./5 — ▼ Příj. pouze na Kr. Vinohrady. U motorových vlaků jsou připustna zavazadla jen do 30 kg; psi jsou z přepravy vyloučeni.

Nezapomeňte vzíti s sebou **Svátkův** **PRŮVODCE PO JIŽNÍCH ČECHÁCH, ŠUMAVĚ,** Č. Budějovicích. 20 vyobrazení. Příloha: Panorama s Kleče Výhled až k Alpám. Cena Kč 7·50. Plán Č. Budějovic Kč 5·—.

Ústní perle Dra Fragnera aromatisují a desinfikují Váš dech a chrání Vás před nákazou z prachu. V lékár. 4 Kč

DOBRÁ ADRESA

45

Denisovo nádraží. **Příjezd.**

25. Velký Osek-Praha.

46

Denisovo nádraží **Příjezd.**

		O. 801		O. 1803	O. ❾ 1211	O. 1813	O. 1219	R. 25	R. 23	O. ❸ 803	O. 805	O. 1501	R. ❶ 131	O. 807	O. ▲ 1805	O. 1205	O. ❿ 1227		O. 809	R. 27	R. 37	O. ❷ 1231	O. ❿ 1209	O. 839	O. 811	O. ⓬ 417
1	o. Praha . . p	5 27	6 20	6 35	7 05	7 30	9 15	8 13	8 35	10 52	13 37	14 09	15 07	16 25	18 15	18 47	19 14	.	20 30	21 22	21 40	22 20	23 15	23 25	24 00	0 40
2	Karlín př. z	5 23	6 16	6 31	7 01	7 26	9 11			10 48	13 33	14 05		16 21	18 11	18 43	19 10	.	20 26			22 16	23 11	23 21	23 56	0 36
3	Libeň d. n.	5 19	6 10	6 27	6 55	7 20	9 07			10 44	13 29	14 01		16 17	18 07	18 39	19 06	.	20 22			22 12	23 07	23 17	23 52	0 32
4	p. Vysočany o.	5 15	6 06	6 23	6 51	7 16	9 03	8 05	8 27	10 40	13 25	13 57	14 58	16 13	18 03	18 35	19 02	.	20 18	21 14	21 32	22 08	23 03	23 13	23 48	0 28
5	o. (20, 23) . (p.	5 08	6 02	6 19	6 46	7 11	9 00	8 04	8 26	10 36	13 22	13 54	14 50	16 08	18 01	18 29	18 59	.	20 16	21 13	21 31	22 06	23 00	23 11	23 46	0 27
6	H. Počernice	4 58	5 52	6 09		7 01	8 50			10 26		13 44		15 58	17 51	18 19		.	20 06			21 56			23 36	
7	Zeleneč z. .	4 49	5 40	5 58		6 51	8 41			10 17		13 35				18 10		.	19 57			21 48				
8	Mstětice Ost.	4 43	5 34	5 52		6 45	8 35			10 11		13 29		15 46	17 39	18 05		.	19 51			21 43			23 24	
9	p. Čelákovice o.	4 30	5 20	5 38		6 29	8 25			9 58		13 17		15 33	17 27	17 52	18 28	.	19 38			21 32	22 29		23 11	
10	o. (22) . . . p.	4 29	5 16	5 36		6 26	8 24			9 56		13 16		15 32	17 22	17 50	18 26	.	19 37			21 30	22 28		23 10	
11	p. Lysá n. L. o.	4 18	5 05	5 25	6 04	6 15	8 13		7 54	9 45	12 40	13 05		15 21	17 11	17 39	18 15	.	19 26		20 58	21 19	22 17		22 59	
12	o. (30) . . . p	4 13	5 02		5 59	⅄	7 46		7 53	9 41	12 37	13 02		15 17	17 08	17 31	18 13		19 23		20 57	21 17	22 16		22 56	
13	Kostomlaty	4 00	4 49	O.	5 46	O.	7 33			9 28		12 50		15 07	16 59	17 19		O.	19 10			21 07			22 46	
14	p. Nymburk (26) o.	3 51	4 40	1217	5 35	8819	7 24		7 38	9 19	12 21	12 41		14 58	16 50	17 10	17 56	1829	19 01		2042	20 58	21 59	V neděli.	22 37	
15	*Ml. Boleslav*	*0 01*	.	.	.	.	*5 40*			*7 41*	*11 04*			*14 03*	*15 56*	.	.	.	*17 16*			*19 10* ●	.		*21 12*	
16	o. Nymburk . p.	3 47	.	7 31	5 27	1041	6 37		7 37	9 14	12 18	12 31		14 52	16 42	16 56	17 52	19 31	18 54		2041	20 56	21 57		22 32	
17	Poděbrady	3 38	.	7 19	5 16	1024	6 26		7 29	9 05	12 09	12 21	13 58	14 43	16 33	16 45	17 43	19 22	18 43		2033	20 47	21 48		22 23	
18	Libice n. C.	3 31	.	7 12	5 9	1014	6 19			8 58		12 14		14 36	16 26	16 37	17 36	19 15	18 36			20 36			22 16	
19	p. V. Osek (28, 33 o.	3 25	.	7 06	5 03	1006	6 13	7 00	7 19	8 52	11 58	12 08	13 48	14 30	16 20	16 31	17 30	19 09	18 30	2011	2023	20 30	20 31	37	21 55	22 10	23 10

Masarykovo nádraží. **Odjezd.**

26. Praha-Poříčany-Nymburk-Jičín.

Masarykovo nádraží. **Příjezd.**

	O. ❶ 2328	O. 1902	O. 2210	O. 1904	O. ▲ 1906	O. ❷ 2220	O. ❸ 2336	O. 1908	O. 2338	O. 1922	O. 1910	O. 302	km.	Viz trať č. 32.	O. 1921	O. 2213	O. 1901	O. 1903	O. 2331	O. 1905	N. 1951	O. 1907	O. 2227	O. ❻ 1909	O. 1911	O. ❺ 1913
	23 20	6 05	8 13	11 25	13 40	14 07	14 36	15 32	16 58	17 20	19 38	21 35	—	o. Praha Mas. n. p.	6 20	7 06	8 25	11 30	10 2	13 38	16 18	18 10	19 25	21 25	22 32	23 30
	0 35	7 01	9 57	12 59	14 32	15 30	16 01	16 52	18 26	18 54	20 29	22 44	39	o. Poříčany . . p.	4 58	6 00	7 24	10 20	9 15	12 21	14 10	17 18	18 01	20 26	21 41	22 31
	0 46	7 12	10 11	13 10	14 40	15 41	16 12	17 05	18 37	19 05	20 39	22 55	45	p. Sadská . . o	4 47	5 50	7 13	10 10	9 04	12 10	13 48	17 07	17 51	20 18	21 30	22 23
	0 58	7 24	10 23	13 22	14 49	15 53	16 24	17 17	18 49	19 17	20 50	23 07	53	p. Nymburk m.n. o.	4 33	5 37	6 56	9 57	8 51	11 52	13 23	16 52	17 39	20 08	21 17	22 13
	1 04	7 26	10 51	13 24	14 50	15 54	16 25	17 19	18 50	19 18	20 51	23 08		o p.	4 30	5 36	6 50	9 33	8 50	11 54	13 10	16 50	17 38	20 07	21 16	22 12
	1 10	*7 32*	.	.		*16 00*	*16 31*	*17 27*	*18 56*	*19 24*	*21 05*	*23 14*		*p. Nymburk 25 o*	*4 24*	*5 30*	*6 40*	*9 50*	*8 44*	.	*13 03*	.	*17 32*	.	*21 10*	.
	N.	7 47	10 57	13 30		M. ❷	❸	17 25	17 57	❹	20 57	5 07	57	p. Veleliby . . o.	⚒	⚒	6 44	9 27	N.	11 48	12 42	16 44	příj.	20 01	21 00	22 06
	1984	8 10	11 21	13 53	15 10	15 59	.	17 52	18 44	.	21 23	5 53	69	p. Křinec . . . ⅄	.	.	6 26	9 04	1985	11 22	12 06	16 22	18 16	19 46	20 32	21 50
	10 55	8 37	.	14 20	15 34	16 25	.	18 20	20 06	.	21 53	6 26	83	Kopidlno (24) ⅄	.	.	5 57	8 38	14 15	10 50	.	15 58	17 54	19 24	20 07	21 26
	11 57	9 19	.	15 01	16 01	16 57	.	19 00	.	.	22 34	7 09	99	Jičín 7, 24, 20, 29	.	.	5 17	8 00	13 13	13 10	19	.	15 19	17 25	19 01	19 29	21 03

❶ Poříčany-Nymburk v pondělí. ❷ Kromě So. ❸ Poříčany-Nymburk v So. ❹ V prac. dny kromě So. ❷ ❻ V Ne od 1./5. ❻ V Ne od 1./10. do 30./4.

Masarykovo nádr. **Odjezd.**

27. Praha-Jičín-Turnov.

Masarykovo nádr. **Příjezd**

	O. 4101	O. 4103	O. 4105	O. 4107	O. 4109	O. 4111	km.	Viz trať č. 26.	O. 4106	O. 4108	O. 4110	O. 4012	O. ❶ 4116	O. ❷ 4120	O. ❸ 4118
	.	.	.	6 05	.	11 25	▲13 40	—	o. Praha, Masaryk. n. p.	11 30	.	18 10	.	22 32	23 30	.
	.	6 03	7 49	9 57	13 08	16 06	18 00	99	o. Jičín 24, 20, 26, 29 p.	7 17	10 52	13 55	15 59	18 54	21 01	21 20
	.	5 09	7 55	10 03	13 14	16 11	18 06	103	Kartouzy-Valdice z. ⅄	7 12	10 47	13 50	15 54	18 49	20 56	21 15
	.	5 13	7 59	10 07	13 18	16 14	18 10	104	Železnice	7 08	10 43	13 46	15 50	18 45	20 53	21 12
	.	5 41	8 12	10 32	13 33	16 28	18 33	112	Libuň 24	6 55	10 29	13 32	15 36	18 32	20 41	21 00
	.	5 58	8 26	10 48	13 49	16 42	18 47	119	Rovensko p. Tros. 20	6 33	10 14	13 16	15 22	18 19	20 28	20 47
	.	6 08	8 34	10 58	13 59	16 50	18 56	123	Borek-Trosky z. .	6 23	10 03	13 06	15 13	18 10	20 19	20 38
	.	6 16	8 40	11 04	14 05	16 56	19 02	125	Hrubá Skála . . . ⅄	6 17	9 57	13 00	15 07	18 05	20 14	20 33
	.	6 21	8 44	11 09	14 10	17 00	19 07	126	p. Sedmihorky z. . . o.	6 11	9 52	12 55	15 02	18 01	20 10	20 29
	.	6 37	9 00	11 25	14 26	17 16	19 23	132	p. Turnov 24, 20 . . o.	5 57	9 36	12 39	14 46	17 45	19 56	20 15
	.	9 10	13 06	16 26	18 27	21 35	22 07	—	p. Praha, Wilson. n. 20 o.	23 14	4 40	8 02	11 05	14 05	16 28	16 28
	.	.	.	.	.	.	23 12		.	.	7 05	.	.	.	.	.

❶ V Ne do 30./4. příjezd do Prahy Mas. n. též v 21·25. ❷ V Ne od 1./5. a dne 16./5. ❸ Do 30./4. denně; od 1./5. v prac. dny; — nejede 16./5.

Chcete psáti a mluviti správně? Kupte si

Slovník českých vazeb a rčení

2. vyd.

od prof. J. MAŠÍNA.

nformuje, učí koresponden-denta, řečníka, která vazba (fráze) jest správná a která nečeská (germanism).

Cena Kč 27·50, váz. Kč 32·50.

J. Svátek, Praha XV.

Odebírejte ČESKÝ LID Sborník zachycující poklady lidového umění, jazyka a národopisu. Redaktor prof. Dr. Č. Zíbrt. Ročně 400 str., 80 vyobr.

ÚSTNÍ PERLE Dra FRAGNERA aromatisují Váš dech a chrání Vás před nákazou z prachu. V lékárnách Kč 4·—.

59

Wils. nádr. — Masar. nádr. **Odjezd.**

36. Praha-Brno-Bratislava-Szob a zpět.

60

Wils. nádr. — Masar. nádr. **Příjezd.**

	R. 64	R. 14	O. 302	O. 1312	O. 312	O. 306		R. 16	O. 304	O. 314	R. 148	R. 4 1302	R. 12	O406 316	R. 10	km.	Viz trať č. 32	R. 13	R. 63	O401 1301	R. 9	O. 323	R. 11	O. 301	
	.	.	.	.	.	❸	.	8 00	.	.	.	14 00	.	.	17 45	—	o. Praha W. n. . p.	.	.	.	10 40	.	.	.	*1*
	21 12	22 50	21 35	.	.	.	.	.	6 40	10 00	13 30	.	15 50	14 28	.	—	o. Praha Mas. n. . p.	.	.	.	.	.	16 18	14 38	17 47	*2*
	0 09	1 52	2 35	.	6 40	9 26	.	11 16	12 04	15 15	.	17 17	18 50	19 44	20 55	164	o. Č. Třebová 35 . p.	7 20	8 34	13 38	.	16 18	14 38	17 47	*3*
		2 13	2 59	.	7 10	9 55	.	.	12 28	15 43	.	17 45	.	20 14	21 14	181	p. Svitavy . . . ⅄	4 23	5 51	7 30	7 40	10 31	11 49	12 45	*4*
			.	.	*8 41*	.	.		*13 41*	.	.	*19 23*		*22 18*		208	Polička . . .	4 05	.	7 05	7 23	10 06	11 31	12 24	*5*
			.	odj.	*11 08*	.	.		*15 25*	.	.			.	.	248	Skuteč 32 . .	.	.	*6 50*	.	.	*10 30*		*6*
		3 44	6 06	8 17	10 56	.	.		13 14	16 49	.	18 53	.	21 15	21 52	216	Skalice-Bosk. .	.	.	*7 48*	.	.	*11 50*		*7*
		6 26	.	*8 37*	*11 55*	.	.		*13 46*	*18 32*	.	*19 50*	.	*22 15*	.	253	Boskovice . .	.	.	5 58	6 43	8 59	10 52	11 31	*8*
		3 59	6 23	8 34	11 13	.	.		13 28	17 15	.	19 13	.	21 32	22 03	225	Rájec-Jestřebí .	.	.	*8 42*	*10 35*	*11 00*			*9*
		4 08	6 41	8 49	11 27	.	.		13 37	17 29	.	19 30	.	21 46	22 12	231	Blansko (M.) .	.	.	5 28	6 26	8 26	.	11 08	*10*
		4 18	6 53	9 00	11 37	.	.		13 47	17 40	.	19 40	.	21 56	.	239	Adamov . . .	.	.	5 17	.	8 15	.	10 57	*11*
	1 40	3 25	4 44	7 26	9 30	12 06	.	12 46	14 13	18 12	17 33	20 10	20 20	22 25	22 38	254	Brno 33, 35, 37 .	2 43	4 13	4 45	6 00	7 42	10 10	10 25	*12*
	.	6 33	7 18	*9 39*	*11 28*	(*15 06* ▲)	.	*15 50*	*16 50*	.	*20 04*	.	*21 41*	.	*0 04*	302	*Vyškov n. M.* .	22 20	.	*3 10*	.	*5 48*	8 45	*7 44*	*13*
	.	7 32	8 29	.	*12 40*	.	.	*17 04*	*17 04*	.	*21 18*	.	*22 50*	.	*1 15*	345	*Přerov* 35 . . .	21 23	.	*1 40*	.	*4 18*	*7 47*	*6 26*	*14*
		8 08	.	.	*13 46*	(*15 38* ▲)	.	*16*	*37*	.	(⑩ *19 56*)	.	*22 15*	.	◀	317	*Hrušov.-San.* .	.	.	.	.	*4 56*	*8 24*	*8 24*	*15*
		3 54	5 26	7 25	10 33	12 02	O.	.	14 55	18 59	.	21 12	.	23 41	.	268	Rajhrad . . .	.	4 14	O.	6 59	.	9 25	*16*	
		.	6 03	8 10	11 17	12 43	334	.	15 39	19 43	.	Ö324	.	0 13	.	289	Hustopeče u Brna	.	3 15	327	6 04	.	8 53	*17*	
	2 50	4 41	6 42	8 50	11 55	13 28	5 10	14 06	16 15	20 21	18 35	3 55	21 33	0 48	.	315	Břeclav 35 × . .	1 24	3 06	2 40	15 27	5 22	8 58	18	*18*
	610	(❶ 6 40	.	*9 16*	*12 35*	*15 02*	*17 20*	.	15	*55*	*18 56*	(❶ 20 30	.	23 25	*6 10*	.	—	*Vídeň* 2, 33 .	1 23 10	*23 30*	.	.	.	.	*7 10*	*6 45*	*19*
		5 13	7 26	10 10	12 35	14 50	5 41	14	33	17 00	21 11	.	4 20	22 01	1 25	.	332	Kúty	0 37	.	1 52	15 02	.	8 29	7 33	*20*
			10 06	*13 56*	*17 40*	*17 40*			*17 40*	*19 28*	.	.	*6 54*	.	.		*Trnava* . . .	.	.	.	*13 29*	⑧		*4 40*	*21*
			11 05	*14 48*	*19 10*	.			*19 10*	*21 14*	.	.	*10 06*	.	⑥	358	*Piešťany* 37 .	.	.	.	*12 05*	.		*2 39*	*22*
		7 45	*9 25*	.	*13 29*	*17 29*	*7 45*		*17 29*	*20 43*	*22 54*	.	*7 45*	*22 54*	.	435	*Skalica n. Sl.* .	.	.	.	*13 24*	L.		*6 46*	*23*
		5 37	8 10	10 47	13 15	15 28	6 26	14	57	17 39	21 54	.	5 03	22 24	2 04	L.	359	Malacky . . .	0 12	.	1 15	14 24	102	8 05	6 50	*24*
		5 49	8 28	11 05	13 33	15 46	6 45			17 57	22 14	.	5 22		2 19	101	371	Zohor			0 55	14 05	.		6 31	*25*
			8 44	11 20	13 49	16 02	7 02			18 13	22 32	.	5 40		2 34	odj.	383	Dev. N. Ves .			0 39	13 48	příj.		6 14	*26*
	4 14	6 16	9 05	11 44	14 13	16 26	7 28	15	35	18 34	22 53	19 52	6 06	23 00	19 33	396	Bratisl. hl. n. 37 .	23 35	1 37	0 15	13 25	11 59	7 30	5 50	*27*
	.	8 19	*13 15*	14 48	*16 47*	*19 10*	*10 06*	*19*	*10*	*21 14*	*1 28*	23 32	*10 06*	*1 28*	*6 38*	478	*Piešťany* 37 .	*19 08*	*22 18*	*19 08*	10 16	.	.	*2 39*	*28*
	5 42		13 13	15 18	18 17	01 19	06	10 52	17	12	22 29	2 00	21 21	9 05	2 00	488	Nové Zámky . .	20 05	0 07	20 05	.	5 00	.	3 26	*29*
	7 30		*14 35*	.	*19 00*	*22 43*	.	*19 00*	.	.	*7 30*	*22 43*	*10 42*	*7 30*	.	524	*Nitra*	*17 36*	*22 16*	*17 36*	.	.	.	*22 16*	*30*
	.		*15 54*	.	.	*20 20*	.	.	.	.	*7 14*	.	.	*7 14*	.	542	*Levice*	*16 15*	.	*16 15*	.	.	.	.	*31*
	.		*18 38*	.	.	*22 45*	.	.	.	.	*9 51*	.	.	*9 51*	.	542	*Zvolen*	*13 32*	.	*13 32*	.	.	.	.	*32*
	.		*19 37*	.	.	*0 04*	.	.	.	.	*11 27*	.	.	*11 27*	.	—	*Sliač kúpele* .	*12 03*	.	*12 03*	.	.	.	.	*33*
	7 48		*15 58*	.	*20 27*	.	.	*20 27*	.	.	*7 48*	.	*11 18*	*7 48*	.	—	*Zlaté Moravc.* .	.	*19 16*	.	.	.	.	.	*34*
	8 17		*16 15*	.	*20 42*	.	.	*20 42*	.	.	*8 17*	.	*11 35*	*8 17*	.	517	*Topoľčianky* .	.	*19 03*	.	.	.	.	.	*35*
	6 19		*14 10*	.	*18 06*	*21 07*	*12 17*	*18 06*	*23 26*	*5 17*	*23 26*	*10 00*	*5 17*	.	.	—	*Komárno* . .	*18 40*	23 30	*18 40*	.	.	.	.	*36*
	8 58		14 43	.	18 32	20 42	.	17	55	23	45	5 15	.	.	5 15	.	533	Parkan . . .	18 20	22 35	18 20	.	.	.	.	*37*
	11 42		16 47	.	19 13	.	.	18	15	.	.	5 52	22 12	.	5 52	.	548	Szob × . . .	17 30	19 40	17 30	.	9 43	.	.	*38*
	9 00		*19 40*	.	*21 40*	.	.	19	*55*	.	.	*7 57*	23 28	12	*27*	7 57	.	⅄ *Budapešť* . .	*14 10*	20 50	*14 10*	.	*8 40*	.	.	*39*
	18 04		.	.	.	.	.	.	.	.	.	9 05	.	.	.	—	p. *Bělehrad* . . o.	.	12 00	.	.	*20 35*	.	.	*40*

× Pasová a celní přehlídka. — ❶ Vlaky přijíždějí do Vídně na východ. nádraží, ostatní na severní. — ❷ Jezdí v sobotu, je-li pracovním dnem. — ❸ Vlak 306 jede z Kolína 6·04. — ❺ V neděli a ve svátek. — ❻ Přepychový rychlík jezdí ve St, Pá a Ne, má pouze 1. a 2. tř. (Paříž-Vídeň-Bratislava-Budapest-Bukurešti). — ⑧ Přepychový rychlík jezdí v Út, Čtv a So, má pouze 1. a 2. tř. (v trati jako v ❻). — ⑨ Příjezd do Pardubic v 21·30. — ⑩ V prac. dny kromě So. — ⑪ Ve dny prac. — ⑫ V první prac. den v týdnu do Prahy ve 4·40.

Sportovní mládeži i dospělým pro zasmání. **Footballista Čmejla.** Románek od R. Nešvery, doprovozený 18 vtipnými obrázky H. Patočky, rozesměje jak naši mládež, tak i dospělé nenuceným humorem vypravovaných příhod footballisty a jeho honby za nesmrtelností. Cena Kč 11·—, váz. Kč 15·—. Nakladatel J. Svátek, Praha.

Napište si ještě dnes o seznam knih z nakladat. J. SVÁTEK.

Ústní perle Dra Fragnera aromatisují a desinfekují Váš dech a chrání Vás před nákazou z prachu. — V lékárnách Kč 4·—.

40. Praha-Zbraslav-Štěchovice (Svatojanské Proudy).

Odjezd. **Příjezd.**

Mimo těchto jízd budou vypravovány jízdy dle potřeby a budou včas oznámeny. V neděli a svátky provoz rozmnožen dle potřeby.

Velké parníky.

Odjezd od Palackého nábřeží. ❶						❷					Příjezd k Palackého nábřeží. ❶										
7 00	8 00	10 00	.	11 30	.	14 00	14 30	15 00	16 15	17 15	.	o. Praha-Vyšehr. p.	6 30	7 30	.	11 00	13 15	.	16 15	17 00	18 00	18 30	19 15	19 45	.	.
7 25	8 25	10 25	.	11 55	.	14 25	14 55	15 25	16 40	17 40	.	Zlích.-Braník .	6 07	7 07	.	10 37	12 52	.	15 52	17 37	17 37	18 07	18 52	19 12	.	.
7 32	8 32	10 32	.	12 02	.	14 32	15 02	15 32	16 47	17 47	.	Pivov.-Zátiší .	6 02	7 02	.	10 32	12 47	.	15 47	16 32	17 32	18 02	18 47	19 37	.	.
7 38	8 38	10 38	.	12 08	.	14 38	15 08	15 38	16 52	17 53	.	Malá Chuchle .	5 57	6 57	.	10 27	12 42	.	15 42	16 27	17 27	17 57	18 42	19 02	.	.
7 45	8 45	10 45	.	12 15	.	14 45	15 15	15 45	17 00	18 00	.	Velká Chuchle .	5 50	6 50	.	10 20	12 35	.	15 35	16 20	17 20	17 50	18 35	18 55	.	.
7 50	8 50	10 50	.	12 20	.	14 50	15 20	15 50	17 05	18 05	.	Modřany . . .	5 45	6 45	.	10 15	12 30	.	15 30	16 15	17 15	17 45	18 30	18 50	.	.
8 20	9 20	11 20	.	.	.	15 20	.	16 20	.	18 35	.	Zbraslav-Závist	5 30	6 30	.	10 00	.	.	.	16 00	.	17 30	18 15	18 45	.	.
8 40	.	11 40	.	.	.	.	.	.	.	.	.	Jarov	.	5 50	.	.	.	.	.	.	.	.	.	⓫ 18 20	.	.
8 50	.	11 50	.	.	.	.	.	.	.	.	.	Vrané	.	5 45	.	.	.	.	.	.	.	.	.	18 15	.	.
9 20	.	12 20	.	.	.	.	.	.	.	.	.	Trnová	.	5 30	.	.	.	.	.	.	.	.	.	18 00	.	.
9 25	.	12 25	.	.	.	.	.	.	.	.	.	Měchenice . . .	.	5 25	.	.	.	.	.	.	.	.	.	17 55	.	.
9 50	.	12 50	.	.	.	.	.	.	.	.	.	Davle-Sázava	.	5 15	.	.	.	.	.	.	.	.	.	17 45	.	.
11 00	.	14 00	.	.	.	.	.	.	.	.	.	p. Štěchovice . . o.	.	5 00	.	.	.	.	.	.	.	.	.	17 30	.	.

❶ V Ne a Sv. — ❷ Každý den do Zbraslavi. V So za příznivého počasí za sníž. jízdné do Štěchovic. — O nedělích a svátcích za příznivého počasí provoz rozmnožen.

Malé parníky z Prahy (Palackého nábřeží) **do Malé Chuchle a zpět**

Odjezd.													Příjezd.
.	.	.	7 30	10 45	15 30	16 30	odj. Praha-Smichov-Vyšehrad . příj.	9 15	12 45	18 30	19 00	.	.	Malé parníky každou půl hod. dle počasí
.	.	.	8 00	11 15	16 00	17 00	Zlíchov-Hlubočepy-Braník .	8 55	12 25	18 10	18 37	.	.	
.	.	.	8 07	11 22	16 07	17 07	Pivovar-Hodkovičky-Zátiší .	8 50	12 20	18 05	18 32	.	.	
.	.	.	8 15	11 30	16 15	17 15	Malá Chuchle	8 45	12 15	18 00	18 27	.	.	
.	.	.	8 23	11 38	16 23	17 23	Velká Chuchle	8 37	12 07	17 52	18 20	.	.	
.	.	.	8 30	11 45	16 30	17 30	příj. Modřany . . . . . odj	8 30	12 00	17 45	18 15	.	.	

Jízdní ceny pražské paroplavební společnosti.

	Zlíchov Braník	Malá Chuchle Hodkovičky	Velká Chuchle Modřany	Zbraslav Závist	Jarov Vrané	Trnová	Davle Sázava	Štěchovice Brunšov
Druhá číslice za jízdné i zpět .	—·80	2·— 3·—	2·50 4·—	3·— 5·—	3·50 6·—	4·— 7·—	5·— 8·—	6·— 10·—
Dětské „ „ „ .	—·60	1·— 1·80	1·50 2·50	1·80 3·—	2·40 3·60	3·— 4·50	3·30 5·—	3·80 6·—
Snížené (turistické) i zpět . . .	—	3·—	4·—	5·—	5·30	5·80	6·30	7·—
Dětské „ „ „ . . .	—	1·80	2·50	3·—	3·20	3·50	4·—	4·50

Jest strhující. — Cena Kč 18·—, váz. Kč 24·—.

Válečný román **J. V. Rosůlka: Hnojiště**

Ústní perle Dra Fragnera aromatisují a desinfikují Váš dech a chrání Vás před nákazou z prachu. V lékárnách Kč 4·—.

Žel. autod. 49. Praha-Kralupy-Velvary-Libochovice.

Sil. autodoprava. **48.a Kladno-Kralupy n. Vlt.** Ř. st. dr. Praha-Sever.

❶			o.	p	❶				❶			o		❶			
7 00	.	19 00	Praha, Masar. nádr. . . .		7 45	.	20 25		6 35	10 00	16 00	19 20	Kladno nám. Svobody .		7 45	9 40	14 43	18 50
7 03	.	19 03	Nám. republ. . .		7 43	.	20 23		6 42	10 07	16 07	19 27	Kladno nám. Mlsonovo		7 38	9 33	14 36	18 43
7 07	.	19 07	Strossmayer. nám.		7 39	.	20 19		6 45	10 10	16 10	19 30	•Kladno železárny . . .		7 35	9 30	14 33	18 40
7 08	.	19 08	Letná		7 38	.	20 18		6 47	10 12	16 12	19 32	•Újezd p. Kladnem .		7 33	9 28	14 31	18 38
7 11	.	19 11	Dejvice-Bruska		7 35	.	20 15		6 51	10 16	16 16	19 36	•Dubí u Klad. Sokolovna		7 29	9 24	14 27	18 34
7 13	.	19 13	Vítězné nám. . .		7 33	.	20 13		6 53	10 18	16 18	19 38	•Vrapice kříž. do Cvrčovic		7 27	9 22	14 25	18 32
7 16	.	19 16	Na Pernýkářce .		7 30	.	20 10		7 06	10 28	16 28	19 48	•Stehelčeves křižovatka .		7 17	9 12	14 15	18 22
7 37	.	19 37	p. Kamýk (V. Přílepy) . . .		7 09	.	19 49		7 07	.	.	.	•Dřetovice		7 13	9 08	14 11	18 18
8 00	.	20 00	o. Kralupy pošt. úř. . . .		6 50		19 30		7 18	10 38	16 38	19 58	•Kováry		7 02	9 02	14 05	18 12
—	14 15	—	o Velvary nádraží		—	12 15	—		7 21	10 41	16 41	20 01	•Trněný Újezd		6 59	8 59	14 02	18 09
8 30	14 20	20 30	o. Velvary náměstí		6 20	12 12	19 00		7 24	10 44	16 44	20 04	•Zákolany		6 56	8 56	13 59	18 05
9 01	14 51	21 01	Mšené-Budyně		5 44	11 39	18 24		7 32	10 52	16 52	20 12	•Otvovice u Sokolovny .		6 48	8 48	13 51	17 58
9 17	15 07	21 17	Žabovřesky		5 28	11 23	18 08		7 38	10 58	16 58	20 18	•Minice		6 42	8 42	13 45	17 52
9 23	15 13	21 23	Libochovice nádraží . . .		5 22	11 17	18 02		7 40	11 00	17 00	20 20	•Mikovice u sochy . . .		6 40	8 40	13 43	17 50
9 25	15 15	21 25	p. Libochovice náměstí . . . o.		5 20	11 15	18 00		7 49	11 09	17 09	20 29	Kralupy nám. (u spoř.)		6 31	8 31	13 34	17 41
									7 52	11 10	17 10	20 30	p. Kralupy nádraží . . .	o.	6 30	8 30	13 33	17 40

❶ Jen v Ne a Sv

❶ jedou do odvolání mezi Vrapicemi a Stehelčevsí přes Buštěhrad (zastávka u školy). — • Autobus zastaví jen na znamení.

43a. Praha—Kladno přes Unhošť-Sobín.

Sil. autodoprava. Řed. st. drah Praha-Sever. Trať A 35 km

								❶									❶	
7 15	11 15	15 05	19 05	23 05	o. Smíchov, Štefánikovo n.	p.		6 52	10 47	14 37	18 32	21 17	22 32					
7 18	11 18	15 08	19 08	23 08	• — »U anděla«			6 50	10 45	14 35	18 30	21 15	22 30					
7 28	11 28	15 18	19 18	23 18	•Košíře, »Na Zámečnici«			6 42	10 37	14 27	18 22	21 07	22 22					
7 33	11 33	15 23	19 23	23 23	•Motol kasárny			6 37	10 32	14 22	18 17	21 02	22 17					
7 36	11 36	15 26	19 26	23 26	•Bílý Beránek potr. čára			6 34	10 29	14 19	18 14	20 59	22 14					
7 39	11 39	15 29	19 29	23 29	•Zličín »Na Radosti« .			6 31	10 26	14 16	18 11	20 56	22 11					
7 44	11 44	15 34	19 34	23 34	•Sobín			6 26	10 21	14 11	18 06	20 51	22 06					
7 51	11 51	15 41	19 41	23 41	•Chýň			6 19	10 14	14 04	17 59	20 44	21 59					
8 02	12 02	15 52	19 52	23 52	•Úhonice			6 08	10 03	13 53	17 48	20 33	21 48					
8 05	12 05	15 55	19 55	23 55	•Ptíce dolní			6 05	10 00	13 50	17 45	20 30	21 45					
8 14	12 14	16 04	20 04	0 04	•Č. Újezd U Zimmerman.			5 56	9 51	13 41	17 36	20 21	21 36					
8 17	12 17	16 07	20 07	0 07	•Švárov			5 53	9 48	13 38	17 33	20 18	21 33					
8 25	12 25	16 15	20 15	0 15	Unhošť »U Hrabáče« .			5 45	9 40	13 30	17 25	20 10	21 25					
8 30	12 30	16 20	20 20	0 20	•Kyšice »U Šilhanů« .			5 40	9 35	13 25	17 20	20 05	21 20					
8 33	12 33	16 23	20 23	0 23	•Braškov »U rybníčka«			5 37	9 32	13 22	17 17	20 02	21 17					
8 35	12 35	16 25	20 25	0 25	•Toskánka			5 35	9 30	13 20	17 15	20 00	21 15					
8 39	12 39	16 29	20 29	0 29	•Kladno Kožov rozhledna			5 31	9 26	13 16	17 11	19 56	21 11					
8 47	12 47	16 37	20 37	0 37	• — »Lidový dům« . .			5 23	9 18	13 08	17 03	19 48	21 03					
8 50	12 50	16 40	20 40	0 40	p. — Wilsonovo náměstí .	o		5 20	9 15	13 05	17 00	19 45	21 00					

• Autobus staví jen na znamení. — Od 1./5. do 5./10. jezdí v Ne a So ze Smichova v 20 05, z Kladna v 18 00. ❶ Jezdí po celý rok jen v Ne a Sv.

43c. Praha-Kladno přes Přítočno, Unhošť, Hostouň, Kněževes.

Sil. autodoprava. Řed. st. dr. Praha-Sever. Trať C 37 km.

				❶								❶								
6 10	8 20	12 20	17 10	21 20	.	o. Praha Nám Republ. .	p.		8 00	12 00	16 50	21 00	.							
6 15	8 25	12 25	17 15	21 25	.	• — Strossmayer. nám.			7 55	11 55	16 45	20 55	.							
6 17	8 27	12 27	17 17	21 27	.	• — »Letná«			7 53	11 53	16 43	20 53	.							
6 20	8 30	12 30	17 20	21 30	.	•Dejvice »Bruska« . . .			7 50	11 50	16 40	20 50	.							
6 23	8 33	12 33	17 23	21 33	.	• — »Na růžku« . . .			7 47	11 47	16 37	20 47	.							
6 26	8 36	12 36	17 26	21 36	.	•St. Dejvice st. el. dr. .			7 44	11 44	16 34	20 44	.							
6 30	8 40	12 40	17 30	21 40	.	•Vokovice »U Vlasty« .			7 40	11 40	16 30	20 40	.							
6 33	8 43	12 43	17 33	21 43	.	•Liboc »Nad Šárkou« .			7 37	11 37	16 27	20 37	.							
6 43	8 53	12 53	17 43	21 53	.	•Kněževes			7 25	11 25	16 15	20 25	.							
6 45	8 55	12 55	17 45	21 55	.	•Středokluky nádr. . .			7 23	11 23	16 13	20 23	.							
6 56	9 06	13 06	17 56	22 06	.	•Hostouň, Na Kýrově .			7 12	11 12	16 02	20 12	.							
7 19	9 29	13 29	18 19	22 29	.	•Unhošť nádr. . . .			6 51	10 51	15 41	19 51	.							
7 23	9 33	13 33	18 23	22 33	.	•V. Přítočno »U Burgrů«			6 47	10 47	15 37	19 47	.							
7 30	9 40	13 40	18 30	22 40	.	•Kročehlavy »Na poště«			6 40	10 40	15 30	19 40	.							
7 35	9 45	13 45	18 35	22 45	.	p. Kladno, Wilson. nám. .	o.		6 35	10 35	15 25	19 35	.							

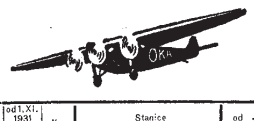
• Autobus staví jen na znamení. — ❶ V Ne a Sv.

55. Praha-Dobříš-Bechyně.

	❸		❶	❷	❸	o.	p		❸				❸	❸
6 30	7 00	7 30	15 00	18 00	20 00	Smichov Štef. kas.			8 35	6 30	7 00	21 15	19 30	21 30
6 34	7 05	7 35	15 04	18 04	20 05	— U Anděla . . .			8 32	6 25	6 55	21 12	19 25	21 25
6 58	7 30	8 00	15 28	18 25	20 30	Zbraslav			8 06	6 00	6 30	20 47	19 00	21 00
7 10	7 50	8 20	15 43	18 40	20 50	Jiloviště			7 53	5 40	6 05	20 32	18 40	20 40
7 26	8 05	8 35	15 53	18 50	21 05	Mníšek			7 45	5 25	5 55	20 20	18 25	20 25
8 00	8 30	9 00	16 18	19 08	21 30	Dobříš nám. . . .			7 25	5 00	5 30	19 55	18 00	20 00
8 46	.	.	16 59	19 49	.	Kamýk n./Vlt. . . .			6 46	.	.	19 00	.	.
9 00	.	.	17 10	20 00	.	Krás. Hora . . .			6 32	.	.	18 45	.	.
9 24	.	.	17 35	20 25	.	Petrovice			6 08	.	.	18 20	.	.
9 53	.	.	18 05	21 00	.	Milevsko			5 45	.	.	17 45	.	.
10 35	.	.	18 50	21 45	.	p. Bechyně	o.		5 00	.	.	17 00	.	.

Z Prahy jede též do Dobříše v 8 30, 10 00, 11 00, 12 00, 13 00, 14 30 (jen v So), 15 00, 16 00, 17 00 (jen v So), 18 30, 22 30 jen v Ne do 5/10. ❶ V So, je-li prac. dnem, ❷ Denně, mimo So, kdy jede č. ❶. ❸ Jen v Ne. Z Dobříše jede též do Prahy v 6 30, 8 00, 9 00, 10 00, 12 00, 13 00, 14 00, 16 00, 17 00, 20 30 (v Ne do 5/10.)

54. Letový řád

Denně kromě neděli a svátků doprava osob a zboží.

od — 1. IX. — 31. X.	od 1. XI. 1931 do 1. III. 1932	Km	Stanice a spojení s letištěm.	od — 1. IX. — 31. X.	od 1. XI. 1931 do 1. III. 1932
9 45	14 30	9 45	Praha, Václavské nám. 72. Autobus 45 min před odl	p 10 35	13 55	12 00
11 10	15 55	11 10	196	Brno, Nám. Svobody 4. . . .	9 10	12 30	10 35
11 25	16 10	11 25	122	Bratislava, Palackého sady 5	8 55	12 15	10 20
12 20	17 05	12 20	325	Košice, Hlavná ulice 5 . .	8 00	11 20	9 25
12 40	.	.	75	Užhorod, Nové nám. 5 . . .	.	11 00	.
15 05	.	.			.	8 50	.
15 40	.	.		o.	.	8 35	.
				p	.	8 00	.

! Senzační vyzvědačský román !

W. Fletcher:

MUŽ NA NEVIDITELNÉ ČÁŘE Zápas Angličana s ničemeckou špionáží ve válce.

Kniha vyšla v knihovně ARGOS.

Ceny v letovému řádu. Sazby platí pro 1 kus. Za kg zboží

Praha-Brno Kč	170	110	2·—	1·40
Brno-Brat.	110	70	1·40	3·—
Brat.-Košice	195	135	3·—	
Košice-Užh.	110	60		

Denisovo nádraží.

Odjezd. *Pokračování tratí č. 29.*

N. 442 o. 412	N. 444	O. 402	R. 88	O. 404	O. 406	R. ❻ 242	O. 422	O. ❶ 416	O. ❷ 408	O. 410	
23 30	.	.	.	[600/755	10 25	.	13 10	14 30	14 40	1635/1924	1
2 59	.	6 28	.	9 43	13 52	.	16 04	16 43	18 05	21 30	2
3 17	.	6 44	.	10 00	14 09	.	16 20	16 56	18 23	21 47	3
3 24	.	6 53	.	10 10	14 19	.	16 30	17 03	18 33	21 57	4
.	.	*8 01*	.	*11 20*	❹ *1602*	.	.	.	*19 14*	*22 41*	5
3 38	.	7 07	.	10 24	14 34	.	16 46	17 18	18 47	22 17	6
6 08	.	*7 45*	.	*10 57*	*16 03*	.	*17 22*	.	*19 24*	.	7
6 50	.	*7 25*	.	*10 44*	*14 53*	❼	*17 06*	*17 35*	*19 29*	*22 34*	8
3 56	.	7 24	odj.	10 41	14 53	odj	17 05	17 33	19 06	22 36	9
4 26	.	7 52	❿ 20	11 13	15 25	⓱ 23	17 36	17 58	19 38	23 07	10
5 16	.	*8 28*	.	*12 52*	*16 31*	.	*18 54*	*18 54*	*21 47*	.	11
4 56	6 18	8 49	.	11 50	16 44	17 43	.	18 30	20 09	23 51	12
6 37	.	*9 30*	.	*12 12*	.	*18 03*	.	*19 08*	*20 34*	*0 07*	13
6 14	.	*10 04*	.	*12 49*	.	*18 36*	.	.	*21 12*	.	14
5 11	6 33	9 01	❿ 47	12 04	16 58	⓱ 58	.	18 46	20 25	0 06	15
5 44	*7 24*	*9 24*	*11 34*	*12 29*	*17 19*	*18 21*	.	*19 09*	*20 54*	*0 24*	16
6 00	7 31	9 43	11 22	12 48	17 48	⓲ 37	.	19 26	21 10	0 45	17
7 10	*8 19*	*10 55*	*11 55*	*13 40*	*18 16*	⓳ 10	.	*19 55*	*21 53*	*1 13* Po	18
6 35	.	10 41	.	12 59	18 47	18 47	.	.	21 32	.	19

❶ V So. — ❷ Z Prahy W. n. má připojení rychlíkem 132 trhů ve Vys. Veselí. — ❸ Jede dne 16./5. 1932. ❻ Sportov. od 12./12. do 26./3. a 23./12., 24./12., 31/12., nejede 26./12. —

Vydán byl péčí Klubu českých turistů a úředně revidován ředitelstvím státních drah Praha – Jih pod čís. 9/330-V-31.

Najdeme v něm spoustu tratí zrušených, například trať Benešov u Prahy–Dolní Kralovice. Konečná stanice, respektive celá obec, byla v roce 1974 zatopena přehradou Švihov (Želivka).

Neexistuje už ani pražské Denisovo nádraží. Koleje odsud vedly do Karlína, na dnes zchátralé nádraží dolní Libeň a Palmovkou na viadukt přes Rokytku. Jeho zbytky, včetně ztrouchnivělých pražců, jsou stále ještě k nalezení v rozbujelých houštinách.

Nebo populární Elinka: v 9.55 odjížděla z Bechyně do Tábora, ovšem pouze v den táborských výročních trhů.

Nastoupil-li odsouzený hříšník na Masarykově nádraží v 6.05, byl dopraven komfortně v pohodlí přímým vlakem bez nutnosti přestupování, až před bránu Kartouz. Příjezd 10.03, takže po nafasování vězeňského mundůru ještě stihl i oběd.

Jízdní řády parníků a autobusů. Letový řád Praha–Užhorod...

Připravil

Michal Šanda

Ivan Martin Jirous, foto Michal Šanda

H era, b ohy ně na ší kuch yně

Magor

Pavel Herot

pokračování z chystané knihy vzpomínek

Byly to už třetí velikonoční svátky na Skalákově. Zeleným čtvrtkem počínající, kdy kněz omývá nohy přítomným, podle jejich vůle. Kdo nechce, nemusí. Já chtěl. Vydrhnul jsem si před tím nohy a navoněl starou voňavkou ze sedmdesátých let, co jsem ji našel ve sběrném dvoře. tyto komunistické dámské vůně měly přednost,že čpavě a ostře voněly,ale ženský byly rády,že je mají a nepřipadalo jim divné,že mají daleko k vůni na vinětě. To byla chemická lihovina, která ve spojení s větším pohybem spíše zapáchala.

Jinou vonný extrakt jsem neměl, než onen historický. A potom obdařený čistými nohy, vypranými ponožkami a vyvětranou obuví byl jsem si vědomý, že tolik škody nenadělají a spíše zavlají malým závanem čehosi vonného. Příjemný čtvrteční den. Mše, jako všechny Velikonoční před tím i letos, mše po rockových festivalech pravidelně slouží Ladislav Heryán, katolický kněz undergroundu, cikánských dětí a motorkářů. Pěkná mánička, velkolepá duše s něžným a laskavým pohledem, o kterém současnému papeži ve Vatikánu říkal kníže Schwarzenberg, když se ho papež Benedikt IV. ptal na žalostný stav církve a věřících u nás s možným výhledem na zlepšení, pan kníže řekl, že koho vidí jako určitého kněze, který by si získal věřící, je právě Ladislav Heryán. Zajisté měl pravdu. Je skromný a není jenom kněz, ale když jsem to o něm jednou napsal, mrzelo ho to, i tak jsem prozradil něco, co jsem neměl. Nikdy jsem nešel volně po lese a po polích křížovou cestu, jako další den v pátek, jenž se stal znamením Kříže. Velký pátek podle křesťanské tradice se uctívající ukřižováním Ježíše Krista na Golgotě jinak také zvané. Lebka v Jeruzalémě. Po oné přenádherné lesní a polní cestě ve stopách utrpení Páně, který se stal člověkem, aby ho lidé ,smečka zfanatizovaných grázlů ukřižovala, které ve své milosti odpustil a vzkázal nám již dva tisíce let,že každý držíme v rukou své kameny, a házíme je ve své pýše a nadutosti po ostatních a jiní po nás,abychom očistili se odpuštěním,tak jako on. To je smyslem uctívání Velkého pátku, který je běžným pracovním dnem, kdežto v některých jiných státech svátkem.

Po večerní mši přivezl Oliver Malina Morgensten,autor celovečerního, v zahraničí, oceněného dokumentu o historii festivalu v Trutnově, kde jsou i pěkné záběry na Hever and Vazelinu z tamějšího koncertu. Seděl v jedné místnosti s ostatními, pobledlý. Když jsem vešel v rytmu tance a poskakujícíma rukama okomentoval to „Tak co je, ty strašidlo?“ Přisednul jsem a povídalo se. Zvednul se s tím, že si jde lehnout. Zvednul jsem se, že se zajdu vymočit. Potkali jsme se v chodbě, kdy on se sláb přidržoval hlavy sošného lvíčete „Pavle, není mi dobře, stárneme...“ Dal jsem ruku svoji na jeho a něco odpověděl, krátce, takové to hm... no jo no, chlapče, hlavně se drž a dobře se vyspi. Po vypuštění litru vody jsem se vrátil. Milan Kozelka neustále žertoval,jaký jsem realitní makléř,když vychytralému sousedovi přistupuji na nabídku odkupujícího půvabnou uvnitř, zvenčí neopravenější chalupu v Bystré u Poličky za pouhých třicet tisíc a nejde mu vysvětlit, že tak blbej zase nebudu... Už nabízí sto a na tom trvá, já se bráním, ale Kozelka slyší jinak. Jako performan světového věhlasu, jinak. Na oněch třicet. „Maringotka je třikrát dražší, nabídni to Čuňasovi, začal dělat do realit.“ Ze želetavského koncertu Záviše přijeli Londýn s přítelkyní Leničkou, Skalák. Za nimi se objevil samotný kníže porno-folku, který tam hrál. Po několika minutách se objevila Markéta, dcera Skaláka. Martin tam zvrací, zavolejte někdo záchranku, jinak zemře!“ Okamžitě bývalý hrobník a zemědělec z vedlejší vesnice vytočil mobil. Skalák odešel s baterkou čekat na sanitku. Já, Ilonka Francková, budoucí misionářka, Láďa Heryán, Londýn s Lenkou jsme odešli nahoru do kuchyně, ze které vedou dveře do místnosti se sténajícím Martinem. Přistoupila ke mně Dáša Vokatá, bledší než nám umí-

Za nimi se objevil samotný kníže porno-folku, který tam hrál. Po několika minutách se objevila Markéta, dcera Skaláka. Martin tam zvrací, zavolejte někdo záchranku, jinak zemře!“ Okamžitě bývalý hrobník a zemědělec z vedlejší vesnice vytočil mobil. Skalák odešel s baterkou čekat na sanitku. Já, Ilonka Francková, budoucí misionářka, Láďa Heryán, Londýn s Lenkou jsme odešli nahoru do kuchyně, ze které vedou dveře do místnosti se sténajícím Martinem.

rající bledý bard poezie. „Schválně se pojď podívat do koupelny, on vyzvracel půlku igelitky krve!“ Opravdu. Na zemi leží bílá taška a v ní krev, samá krev. Naštěstí zanedlouho přijela záchranná služba z Třebíče. Lékař, sestřička a řidič-zdravotník. Vešli do pokoje, otevřeli notebook vyhledávající informace, protože Martin si nevzpomněl, jaké že to bere léky a na co. Připomněl jsem, že má cukrovku. O nemocnici nechtěl ani slyšet. Lékař mu řekl, to co jsme si všichni mysleli, rána by se nedožil. Popisoval mu, že by ještě před tím zemřel v krutých bolestech.“ To je jako by vám nalil někdo do těla žíravinu a zapálil ji. Ani toto konstatování z povolaných úst nepomohlo. Nedal se přemluvit. Řekl jsem tedy“ máme, máme Tě všichni moc rádi, prosím“ ostatní se přidali a Martin se s pomocí začal oblékat. Dostal napojení na kapačky. Z postele nebyl schopný vstát, záchranka mu pomáhala. Když došli do kuchyně, podlomila se mu kolena. Posadili ho na lavičku a začali různě oživovat jeho oslabenou imunitu. Dokonce jednou se začal pokládat, upadat do bezvědomí. S řidičem jsem skočil do sanitky pro křeslo. Trvalo ještě hodně dlouho, než ho do něj posadili. Zkoušeli, jak ho mírně stabilizovat. „Kolik Vám ukazuji prstů?“ ukázal mu lékař. Neodpovídal. Byly dva Jako na viktorce, pronesl jsem. Londýn na Lenku skvělou fotografku“Foť to, on nám tady umírá a po smrti to budou vzácné fotky! Leničk a byla natolik vystrašená a opodál, že by ani foťák v rukou neudržela. Činnosti se ujal Olivek Malina. Od té chvíle bylo slyšet neustálé řinčení, a vidět blesk za bleskem. A do toho v jednom kuse projev Londýna vzpomínajícího na jeho vředové onemocnění a jejich operaci. Lékař měl v něm svého zástupce v podobě mluvčího. Londonovy smrtonosné komentáře chudák Magor snad ani nebyl schopný vnímat. V každém případě by ho ani nerozrušily, protože dobře zná a ví, že potřebuje mluvit a v tomto případě bylo nutné ho nějakým jadrným způsobem vrátit mezi živé. Jak jinak než Magoriádou ‚černým humorem. Stav se zlepšil, naložili Martina na pojízdné křeslo a vyjelo se k sanitce. Když ho nakládali, asistoval jsem, aby se nepřevrátil z nosítek, řekl, že někde ztratil klobouk, naštěstí kousek od sanitky. Dali mu ho na hlavu. Jeho milovaný černý širák. Ještě jsem mu řekl, že v třebíčské nemocnici jsou moc hezký sestřičky, ne abys je tam... „Hele nech si už konečně těch svejch blbejch keců“ byla jeho poslední slova, než se za ním zavřely dveře sanitky. Měl jsem radost, byl to zase on, což bylo pro mne i ostatní dobré znamení! Chybělo ještě zakončení věty „čuráku“. Dobré znamení, které netrvalo dlouho. Lékaři v třebíčské nemocnici museli s nasazením všech sil bojovat o jeho život.

Vrátil jsem se do kuchyně. „Prosím Tě, vyhoď někam do popelnice tu igelitku s krví.“ Poprosila mne Dáša. Popelnice, kde je vlastně tady na mlejně popelnice? To mi poví Skalák. Zašel jsem do místnosti, kde byli ostatní a rovnou ke Skalákovi. Když mě viděli se zakrvácenou igelitkou, někomu se tam zvednul žaludek, Kozelka upadal do mdlob. „Běž s tím někam, popelnice je před barákem, ať ji netahá po dvoře pes.“ odpověděl Skalák bílý jako prostěradlo po očistě.

To je hezký, před barákem, ale kde zrovna. Přiznám se, že ve tmě nevidím. Je pravda a kdo v ní vidí? Já jenom nevidím o něco více. Prý zákalem. Nenašel jsem ji. Odvalil jsem z vršku zídky dva velké kameny a pod ně ji dal. Pokud všechno dopadne s naším Magorem dobře, ještě mu z krve jeho namaluji obraz. Pijeme krev Páně sice ve víno proměněné, ale onu krev utrpení a jeho oběti za celé lidstvo. Krev Martina Jirouse je velkopáteční také plná bolesti.

Pokud ji snad neroznáší po Skalákově pejsek Ronald!

ČESKOSLOVENSKÉ AEROLINIE

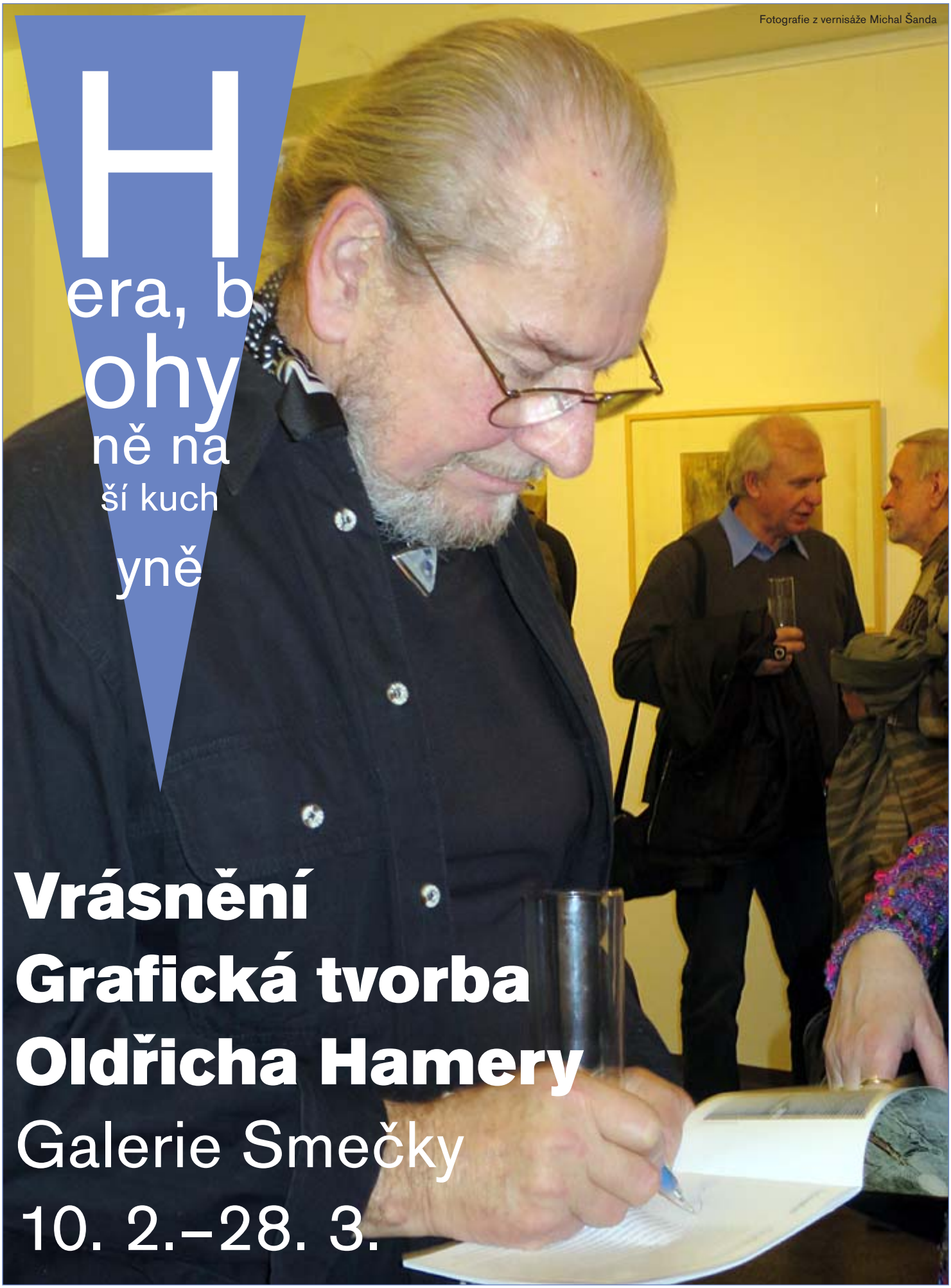

Pohodlné cestování

LETADLEM

Z PRAHY DO:	Doba letu:	Cena letenky:
BRNA	45 min.	92,– Kčs
OLOMOUCE-PŘEROVA	55 min.	99,– Kčs
OSTRAVY	75 min.	133,– Kčs
GOTTWALDOVA	60 min.	123,– Kčs
BRATISLAVY	65 min.	132,– Kčs
SLIAČE	90 min.	177,– Kčs
KOŠIC	160 min.	214,– Kčs
PREŠOVA	160 min.	216,– Kčs
TATER	170 min.	203,– Kčs

Informace a prodej letenek:
ČSA a všechny kanceláře Turisty a Čedoku.

Fotografie z vernisáže Michal Šanda

Hera, bohyně na šíř kuchyně

Vrásnění
Grafická tvorba Oldřicha Hamery

Galerie Smečky

10. 2.–28. 3.

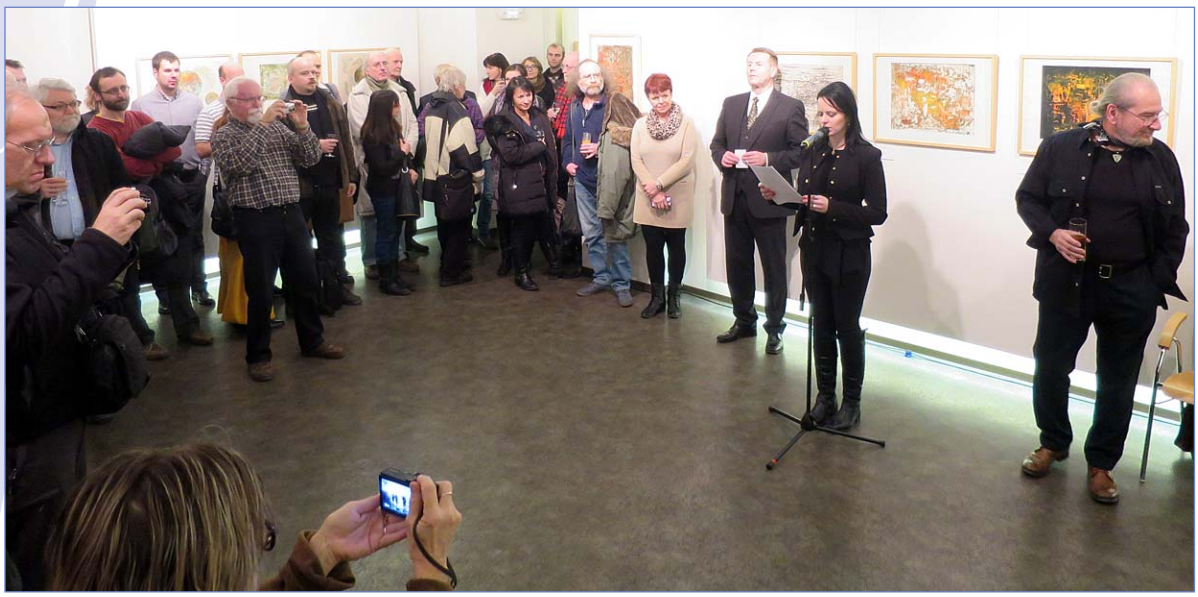

To by Cook koukal

H
era, b
ohy
ně
ší ku
yn

Hlídač Aléna Diviše

Pozvánka

BAREVNOU
I ČERNOBÍLOU
TECHNICKOU
A REKLAMNÍ
FOTOGRAFII
i z dodaných negativů
rychle a dobře zhotoví
fotografia
PRAHA
NÁRODNÍ TŘ.43
PRAHA 1
telefon 24 34 35

Fotografie Michal Šanda

Hera, bohyně na ší kuchyně

MICL: Prasata v žitě

Galerie Vltavín,
Masarykovo nábřeží 36, Praha 1
3. 2.–8. 3. 2015

Pražskou Galerii Vltavín do začátku března opanovala výstava malíře a sochaře Michala Novotného alias MICLa nazvaná *Prasata v žitě*.

MICL (1969) se už po studiích na Akademii výtvarných umění v Praze, kde mezi lety 1990 a 1997 navštěvoval malířský ateliér Jiřího Načeradského, ateliér konceptuálních tendencí Jiřího Davida a sochařský ateliér Karla Nepraše, rozhodl vydat po třech paralelních cestách. Paralelních proto, že ačkoliv výstupem těchto cest je socha nebo ve dvou polohách formulovaná malba, vždy je propojena viditelnou tematickou souná-ležitostí.

V komorních prostorách Galerie Vltavín MICL prezentuje všechny tři podoby své práce. Sochařskou tvorbu „jen" ve výseku devíti drobných plastik, neboť sochy vytváří především pro veřejné prostory, pročež mají monumentální rozměry, které by se do komorního prostoru Galerie Vltavín nevešly. Na výstavě tak představuje především svou malířskou práci za poslední čtyři roky. A protože autor soustavně rozvíjí obojí formální vyjádření, lze tu nalézt obě polohy jeho malby: temnou, vizionářskou polohu i tu jásavě barevnou, hravou.

V tomto rozpětí jako by se umělec rozštěpil do dvou osobností. Ta první inklinuje k temným vizím odehrávajícím se v neurčitém časoprostoru, který ovládají sochařsky, monumentálně pojednané figury vykonávající nejčastěji nějaké devastační práce – válejí se v žitném poli, po kterém často také jedou na nespecifikovatelném ničivém stroji, nebo si přehazují podivné útvary a jsou nazváni jako *Křiví lidé* (olej na plátně, 45 x 60 cm, 2010) nebo *Divná parta* (olej na plátně, 45 x 60 cm, 2010). Takové malby charakterizuje koloristická úspornost v podobě užití pouze dvou barev – na černém pozadí jsou detaily scenérie vyvedeny zlatou barvou, neapolskou žlutí.

Druhá poloha MICLovy práce nemůže být protikladnější. Vyznačuje se plnou barevností, přičemž k uchopení fantaskních momentů plných radosti si autor nejčastěji vybírá sytou růžovou, blankytně modrou a tlumeně žlutou. Tak se na plátnech objevují například okřídlená prasátka slastně létající či pobíhající od jednoho vlčího máku k druhému jako je tomu v titulním obraze *Prasata v žitě* (olej na plátně, 60 x 135 cm, 2013).

Pozoruhodné je, že někdy dochází v MICLově tvorbě i k prolnutí těchto dvou odlišných výrazových poloh. V takových případech autor z jedné oblasti své malby přenáší do druhé celý motiv i jeho barevné

pojednání. Tak třeba do pestrobarevného pole vlčích máků nechal zajet zlatý kombajn s děsivě rozvášněným řidičem, který v nadpozemském ráji řádí žito nežito, (prasečí) hlava nehlava. Nebo se z roztomilých prasátek užívajících si darů žitného pole s rozkvetlými vlčími máky stávají monumentální lačná prasata v zlatém žitném lese, po němž za nejhlubší tmy běhají, rochní se a válejí.

Aniž by se Michal Novotný chtěl pouštět do společenské satiry či přímo kritiky, dostala se v posledních letech tato tematika do intuitivního hledáčku jeho uměleckého zájmu, s nímž symbolicky definoval odvěkou lidskou slabost: podlehnutí svodům moci a peněz, podlehnutí mamonu.

Malby Michala Novotného z posledních čtyř let jsou tak více než aktuální a v symbolické rovině si svou aktuálnost, obávám se, ještě nějakou tu dekádu ponechají.

Kateřina Tučková

Galerie Vltavín

Vás srdečně zve na vernisáž výstavy

MICL

Prasata v žitě

úterý 3. 2. 2015 od 18 hodin

úvodní slovo: Kateřina Tučková

hudbou doprovodí Najazzlá kapela P.R.

(zpěv Lenka Klvačová, kytara Petr Fridrich)

Výstava potrvá do 8. 3. 2015.

Galerie Vltavín, Masarykovo nábř. 36, Praha 1, www.galerie-vltavin.cz

BÍLÁ LABUŤ

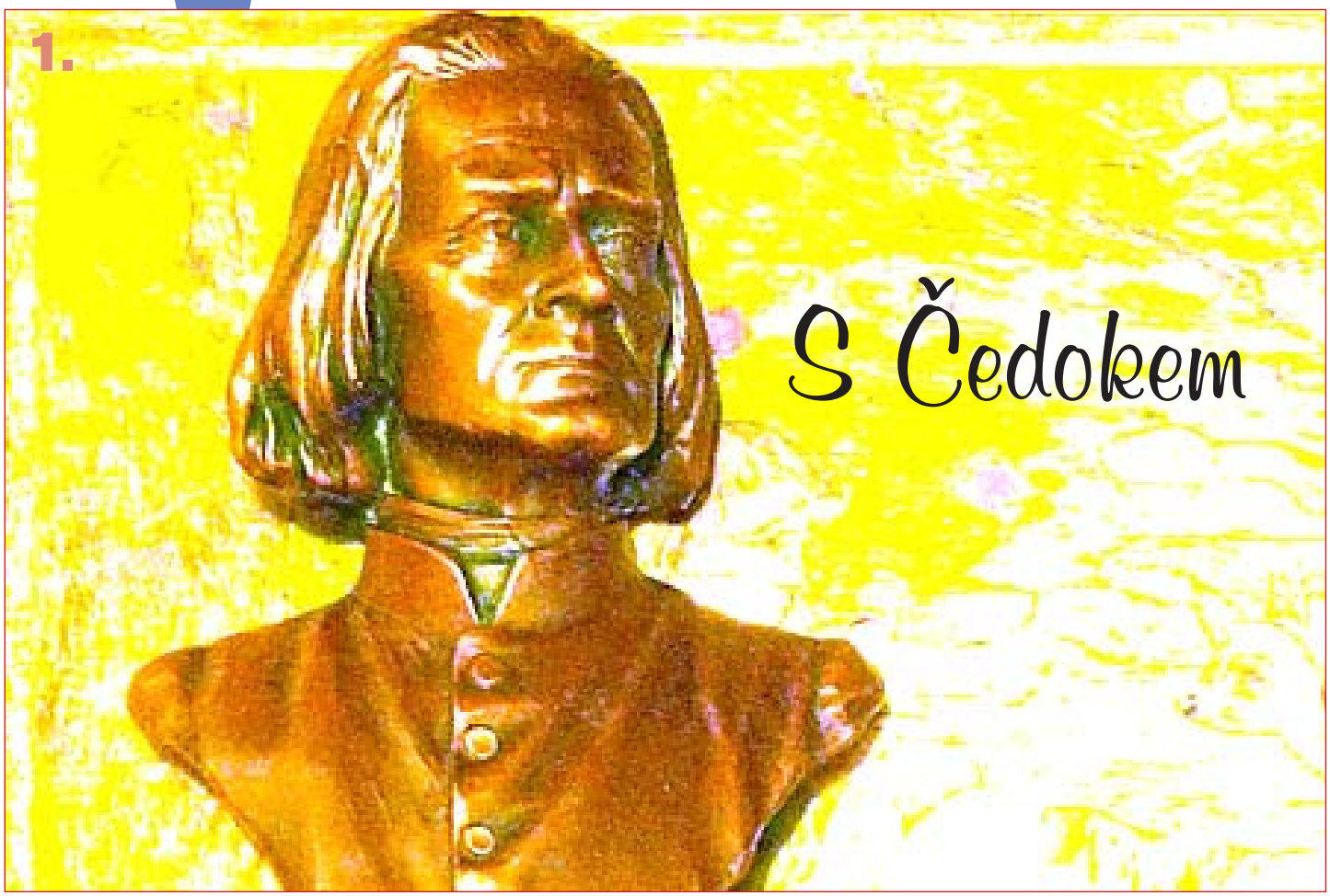
MÁ VŠE, CO POTŘEBUJETE

Liszt a Wagner...

Hera, ohy ně na ší kuch yně

v Piešťanech

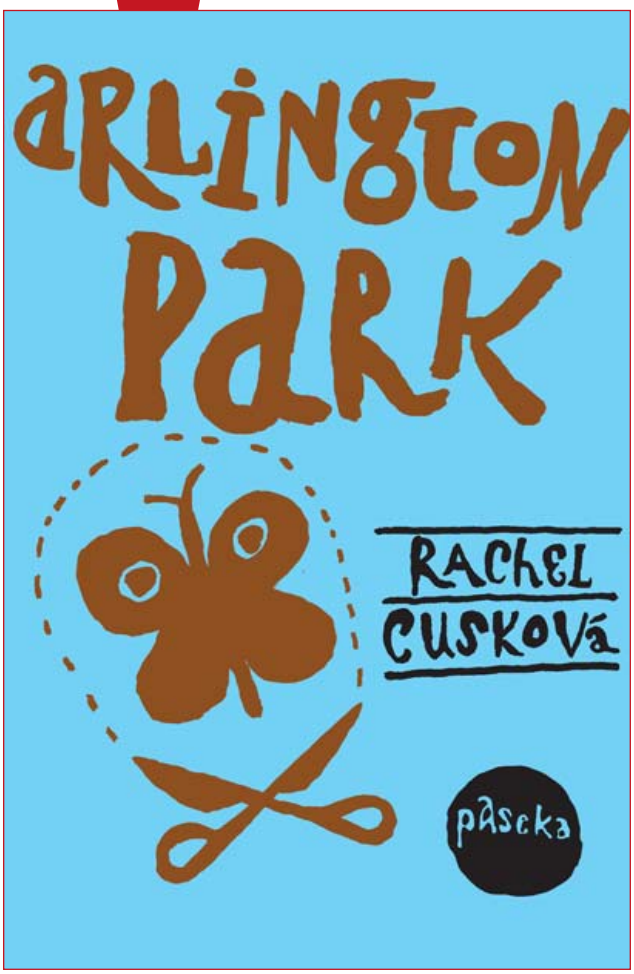

2.
ať nejsi

3.
sám!

S
ana – r
odn
á ses
tra má
sla

Paseka v háji české literatury

Arlington park
Rachel Cusková

Arlington Park celou noc skrápěl déšť.

Mraky přišly ze západu: mraky jako temné katedrály, mraky jako stroje, mraky jako černé květy vykvetlé na vyprahlé hvězdné obloze. Přišly z anglického venkova, ponořeného do neklidného spánku. Přišly z nízkých, hustě obydlených kopců, kde ve tmě pulzovaly roztroušené shluky světel. O půlnoci dorazily do města, udatně se třpytícího v mělké provinční kotlině. Neviděny vyrostly na nebi jako další město, zahušťovaly se, rozpínaly, vztyčovaly své divoké pomníky, věže, své obludné, neobydlené paláce.

Lidé v Arlington Parku spali. Tu a tam se na některém z domů rýsoval oranžový obdélník světla. Auta se plazila po opuštěných silnicích. Ze zdi seskočila kočka a vrhla se do stínů. Mraky tiše zaplnily oblohu. Zvedl se vítr. Slabě ševelil ve větvích stromů a v tmavém prázdném parku se mírně rozkolébaly houpačky. Na chodníku se převalovala hromádka suchého listí. Dole ve městě byli lidé ještě na ulicích, ale v Arlington Parku už leželi v posteli, už se odevzdali zítřku. Kromě páru spěchajícího po tiché ulici domů nebyl nikdo svědkem přicházejícího deště.

7

„Nelíbí se mi to," řekl muž při pohledu na oblohu. „Za chvíli začne pršet."

Žena se nervózně zasmála.

„Ty jsi dneska večer vážně expert na všechno!"

Otevřeli a vešli do domu. Ve vchodu se na okamžik zablýsklo oranžové světlo a vzápětí opět zhaslo.

Na ulici Arlington Rise, kde pouliční lampy vytvořily jasně zářící tunel a silnice se začínala svažovat do města, si vítr pohrával s odpadky a v prudkých vírech jimi točil. O něco níž se černá obloha snášela až na potemnělé výklady obchodů. Náhlý závan větru rozdrnčel tabule s nápisy nad sklem. Bylo odtud vidět město rozprostírající se v zastřené krase noci. Nad ním se tetelil hnědý opar. V nahloučeném centru se rýsovaly jeřáby, administrativní budovy a nasvícené věžičky katedrály. Míhající se červená a žlutá světla vytvářela opakující se vzory, jako by byla součástí osvětlení nějakého složitého mechanismu. Všude kolem, kde se předměstí táhla na sever a východ, se nad zčernalou krajinou vlnila pole oslnivého světla.

Hospody a restaurace ve středu města měly už zavřeno, před nočními kluby však stály fronty lidí. Když začalo pršet, pár dívek vykřiklo a přikrylo si kabelkou hlavu. Chlapci se neklidně rozesmáli. Nahrbili se a ruce vrazili do kapes. Kapky deště padaly z bezedné tmy a třepotaly se v oranžovém světle. Skrápěly markýzu nočního klubu Luna a kroutily se ve světle pouličních lamp. Padaly na melancholii, na barevnou fontánu na náměstí, kde seděli muži v tričkách s plechovkami piva a chlapci v kapucích kroužili na skateboardu tmou v elegantních otáčkách. Bylo vidět lidi strkající se ve dveřích, vřískající dívky na jehlových podpatcích, hochy s pečlivě vyčesanými vlasy, muže středního věku nenápadně nesoucí igelitové tašky. Po chodníku spěšně cupitala žena v těsném pršiplášti a něco vykládala do mobilního telefonu.

Jeden z mužů u fontány si sundal tričko a nastavil překvapený hrudník dešti, zatímco ostatní ho hlasitě povzbuzovali. Auta se tou sprškou pomalu sunula. Muži v jednom z nich troubili na dívky ve frontě, a když je míjeli, povykovali na ně z oken.

Déšť skrápěl klikaté středověké uličky, špinavé viktoriánské třídy i široké vybombardované ulice, kde byla postavena nákupní centra. Padal na nemocnici, staré divadlo a nové multikino. Padal na patrová parkoviště a kancelářské bloky. Padal na restaurace rychlého občerstvení a hospody s britskou vlajkou v oknech. Padal na nově vybudované bytové domy s okny v plastových obalech a základy v bahně a na reklamní tabule, jež na nich byly umístěné. Podél řeky stály jedna vedle druhé pravidelně tvarované komerční budovy – pojišťovny a banky – a déšť skrápěl jejich prázdná, pravidelně tvarovaná nádvoří. Na černé řece pod mostem se před temnými kapkami mezi plovoucími odpadky choulily labutě. Po celé délce deštěm zčernalé obchodní třídy čekali lidé na autobusových zastávkách: lidé z bezútěšných částí města, z Westonu či Hartfordu, kde déšť padal na prkny zatlučené obchody a domy a betonové chodníky nemovitostí trpících nespavostí. Mačkali se pod plastovými stříškami – muž s mohutnou hřívou dredů, jiný s obrovským kufrem, stará dáma v úhledném tvídovém plášti, pár v teplákové soupravě, který se pod střechou, na niž bubnoval déšť, nepřetržitě líbal, takže když ve velkém tmavém oblouku vody konečně přijel autobus, dáma musela chlapci poklepat na rameno a připomenout, že mají nastoupit.

Autobus projel deštěm až k Firley Way, která procházela od centra po celé délce předměstí až k obchodní zóně, kde pršelo na beztvaré sklady a supermarkety a voda se řinula proudem na prázdná parkoviště. Déšť padal na střechy

potemnělých garážových stání. Padal na autosalony a prodejny stavebnin. Bušil do plastových přístřešků, kde stály v dlouhých hlučných řadách vozíky ze supermarketů. Padal na průmyslovou zónu a na keře zdobící její pustý kruhový objezd. Padal na černá, pokorná pole, kde byly bez lítosti zbudovány nové provozovny. V nákupním centru Merrywood Mall tvrdě bušil do obří neoklasicistní střechy, odkud voda stékala po lhostejné fasádě.

Na Arlington Rise se déšť valil betonovými rigoly. Dole nad městem visel oblak páry, tlumící červená a žlutá světla. Ze třpytivé, dýmající haldy města se rozezněl zvuk klaksonů a sirény.

O trochu dál a výš za zatáčkou vyhlídka zmizela. Tma se prohloubila. Budovy začaly být elegantnější a chodníky vypadaly upraveněji. Jak silnice stoupala vzhůru k Arlington Parku, místo velkých podbízivých obchodů se začala objevovat květinářství a starožitnictví, obchody s alkoholickými nápoji se proměnily ve vinotéky, z restaurací rychlého občerstvení se stala bistra. Po obou stranách silnice se vynořily ulice lemované stromy. V dešti přetrvávala v těchto alejích atmosféra dávných sídel. Velké domy tu stály neteřně ve tmě, rámované kapajícími stromy. Mezi nimi se otevíral poslední panoramatický pohled na město dole: na jeho věčně zářící červená a žlutá světla, pulzující mechanismus, jeho ulice neustále se hemžící nepotlačitelným životem. Byl to překvapivý, i když ne právě uklidňující pohled. Byl příliš nemilosrdně dramatický: ta neutuchající aktivita postrádala cit pro odmlku, pro řádnou pauzu a zastavení v čase. Běh života vyžaduje pozastavení a oddech, dny a noci. Bez nich nedává smysl. Při pohledu na ten výjev by ale člověka napadlo, že lidský život nemá význam. Vyvolával by dojem, že jeden den neznamená vůbec nic.

Déšť padal na Arlington Park, padal na jeho prázdné ulice a pečlivě ostříhané živé ploty, na školy a kostely, na stromy a zahrady. Padal na viktoriánské domy s tmavými okny, řadové domy s arkýři, na georgiánské budovy ukryté za branami, na bludiště upravených uliček s barevně omítnutými dvoupodlažními domky. Radostně skrápěl temný, opuštěný porost v parku, jeho úhledné cestičky a keře. Valil se, omýval chodníky, hrnul se do kanalizace, bubnoval na kapoty zaparkovaných aut. Padal celou noc, a pak těsně před svítáním s novou intenzitou zalil domy hučícím přívalem, narážejícím do temných oken.

Lidé v postelích jej slyšeli ve spánku: hromový hukot vody. Pronikl do jejich snů jako hlasitý potlesk. Znělo to jako aplaus nadšeného publika. Ten podivný, znepokojivý zvuk zaznával čím dál hlasitěji. Naplnil noc: rachotil okny a způsobil, že se lidé v posteli převraceli a děti se ve spánku rozplakaly. Měli pocit, jako by je něco pozorovalo, jako by se venku shromáždilo jakési temné publikum, které nahlíželo do jejich oken a tleskalo.

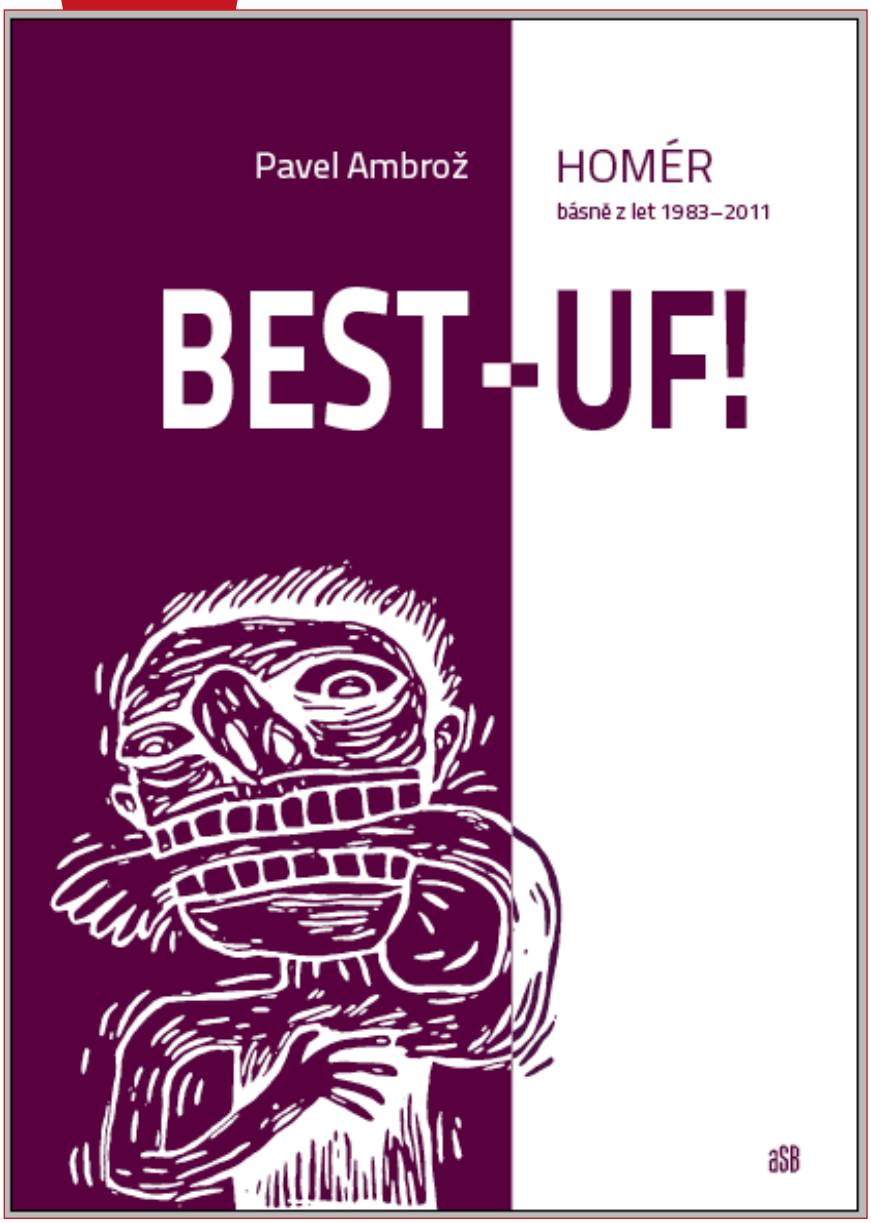
S

ana – r

odn

á ses

Pavel Ambrož Homér best-uf!

Pavel Ambrož Homér narozen 12. srpna 1964 v Brně, zemřel 20. listopadu 2011. Básník a textař undergroundových skupin *Lambrechtův psychometr* (1982), *Idiot Crusoe* (1992–2009), *Já jsem poznal* (2009–2011). Autor mnoha samizdatových a rukopisných sbírek. V nakladatelstvích vyšly publikace: *Prázdný město* (Tvar, 1999), *Moruše (cypřiše)* (Dauphin, 2003), *Závěť* (VetusVia, 2012).

Redakčně přispíval do bněnského poledníku Moravský Expres, 1991. Jeho básně vyšly v publikacích: *Vokno, časopis pro druhou a jinou kulturu*, č. 9, 1985, *Uprostřed průmyslové noci* (Větrné mlýny, 1996), *Dobrá adresa, společenský časopis*, č. 12, 2003, č. 6, 2007, *DNO, samizdatový půlročník* (Christiania, 2004–2014), *S tebou sám* (Dauphin, 2005), *Jezdec na delfíně* (Concordia, 2005), *Po městě, jež je mi souzeno* (Weles, 2007), *Kdybych vstoupil do Kauflandu, byl bych v Brně* (Větrné mlýny, 2009), *Weles* č. 37 (2009), *Štatl za Husáka* (Druhé město, 2013).

Sbírku upořádali Miroslav Švejda a Libor Pospíšil. Ilustrace Petr Válek. Fotografie Igor Šefr. Vydal spolek ad Sensum Bonum.

Neoindustriální současnost

Sevřený zuby, zaťatý pěsti,
psychóza davu, iluze štěstí.

Iluze klidu, opium moci,
iluze světla, jež září nocí.

Vzdálenost srdce z hlubiny těla,
plány velký a slova smělá

a kolem ticho ve vzdáleným řevu,
ksicht roztaženej vždy do úsměvu.

Optimum žití z pozice strachu,
z munice činů, jen hrstka prachu.

V davu je síla, v davu se skreješ
a jako všichni, pak ruce si meješ.

Když všechno nevyšlo, co vyjít mělo,
na vše naplejt, by se nám chtělo.

Žgryndy nám tečou jen po vlastním saku,
pak už snad provaz či kola vlaku.

Současnost činí možnou nám snésti,
psychóza davu, iluze štěstí!

1990

Katze

Oči mi jako kočce svítí,
prý píšu básně oplzlý.
Nechci se o tom teďko příti,
ale každej pozná, že sem člověk zlý.
A jako dítě prý jsem chtěl být kat!
Takový třeba oddělat,
či aspoň v nelibosti míti.
A mojí kočce oči svítí...

Oči mi jako kočce svítí,
jó, hodnej to já nikdy nebudu.
Nechci se o tom teďko příti

a obhajovat pobudu...
A prý jsem nikdy nikoho neměl rád.
Takový třeba oddělat,
či aspoň v nelibosti míti.
A mojí kočce oči svítí...

Oči mi jako kočce svítí
a ožralý dnes budu zas.
Nechci se o tom teďko příti;
doufám, že zubatá příjde včas.
Nechci nikomu jeho pravdu brát.
To bych se musel oddělat
– mý krédo skončilo by v řiti.
A mojí kočce oči přestaly by svítit...

nesign.

O dušičkách

V předvečer svátku,
Svátku Všech svatých,
tam v letohrádku
za svitu svěc,
cestičky plné
penízků zlatých
a stromy holé
odmítaj kvést.

Hřbitovní kvítí
pomalu vadne,
lampičky svítí
modravá zář,
jen noční můry
počítaj padlé,
pak rouškou z kůry
zakrejou tvář.

Ten svátek světí
jen chladná mlha,
někřtěných dětí
slyšet je křik,
bizardní stíny
postavy vrhaj,
strach z kocoviny
pradávný zvyk.

Stále je ticho,
jen hlídač spitý
nenašel východ,
do jámy spad.
Nám je vše jedno
všichni jsme krytí,
musíme zhebnout
tak nač se ptát.

Člověk má duši,
často se říká,
snad každej tuší,
vo čem je řeč.
Přátelé mnozí
přestali dýchat,
také já tuším
záludnou smeč.

Zarostou hroby,
vyblednou jména
a kdo se doví
snad za pár let,
že život musí
nutně bejt změna,
ať potom zkusí
vrátit se zpět.

nesign.

Nico

Zabít lze jedem
zabít lze dýkou.
tož popojedem,
tak praví Nico.

Ten svět se točí,
háčko či piko?
Divný má voči
zpěvačka Nico.

Dostat se z toho
je teda výkon.
Brala jsi mnoho
má drahá Nico.

Prý ronil slzy
i Warholl strýko.
též zemře brzy,
neměj strach, Nico.

8. 1. 2007 – restaurace

Prosinec

Začíná měsíc prosinec
a všude září stero svěc.
Kdo z nás se může honosit,
že nikoho se neprosil?
Ani, když mu šlo vo život
ani vo bůra na pivo.

Začíná měsíc prosinec
a je to vlastně vážná věc.
Zda přeci jenom zvohnout hřbet
(dyk je to fakt už naposled).
Či nikdy více neprosit
a nosit co se nenosí.

Začíná měsíc prosinec,
to ví snad každý pitomec,
že kdo si hraje na chudý,
šije si kabát z vostudy.
Že nikdo nejni včerejší,
by dal nám chléb vezdejší.

Začíná měsíc prosinec,
tak vše nejlepší nakonec.
Zůstaňte radši v pokleku,
nejlíp v šaškovským převleku.
Kéž tlustej jsem jak podsvinče...
Děkuju, pane Prosinče!

2. 12. 1999 – špitál

Trubadúr

Promiňte, olympští bozi,
váš chrám jsem znesvětil.
Vinou jaterní cirhózy
padám do podsvětí.

Co učiní s játry truňk ví
snad opilec každý.
Vody temný řeky Punkvy
a pak konec. Navždy.

Jak obměkčit boha Háda?
Dej mi radu, Die.
Pokorně tě o to žádám
dokud mi to pije.

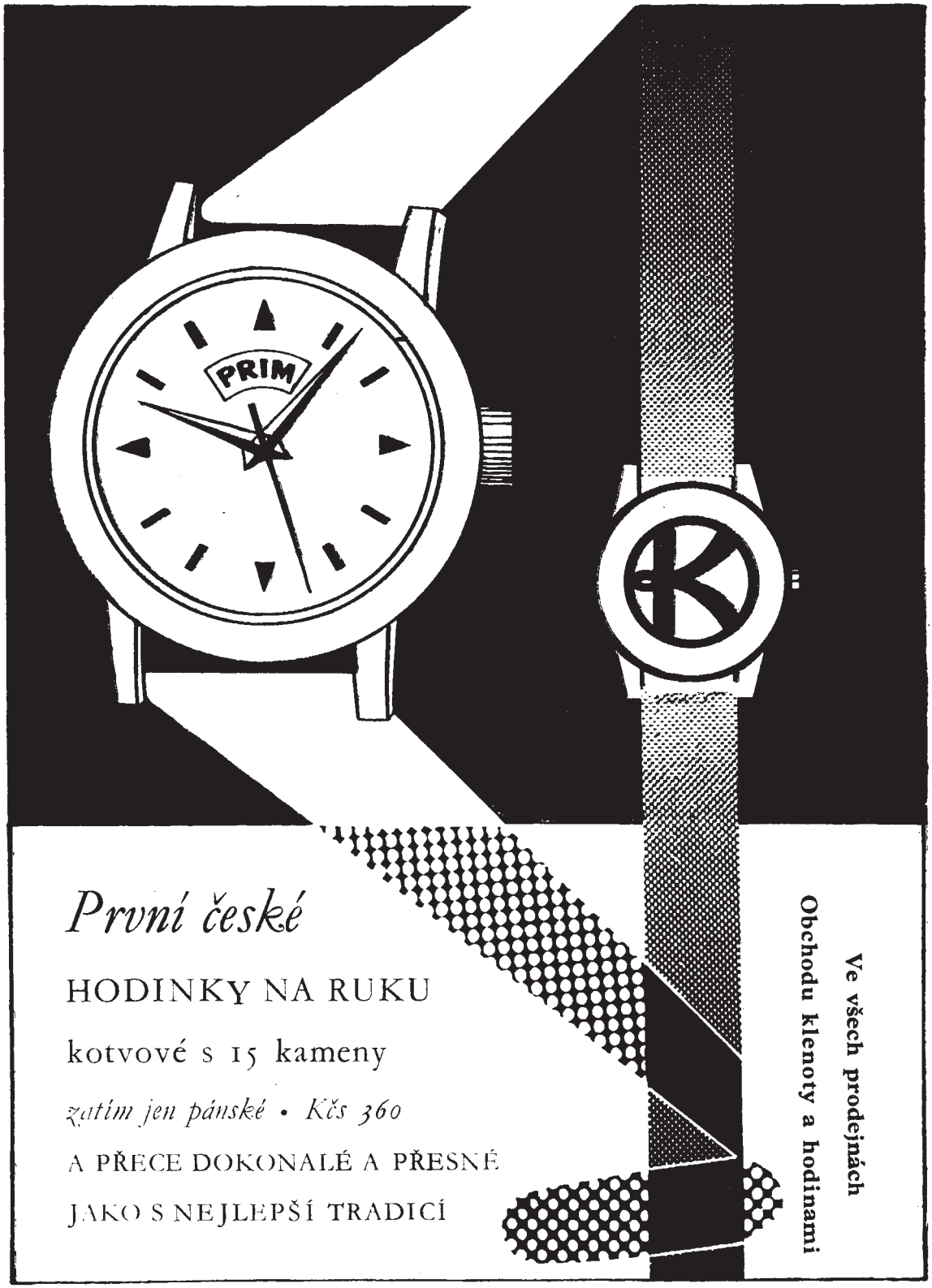
Hádes s Persefonou stojí
jak kamenný sochy.
Každej smrtelník se bojí
skočit do Macochy...

Zpíval jsem olympští bozi
svoje písně tklivé.
Krásná Afrodita slzí –
já – opilý pivem

svíjím se v poslední křeči,
zřím podzemní dómy...
Teď u vašich nohou klečím
nemocný a chromý.

I tak můžu ještě pěti
o lásce a smrti.
Pakli ne – skončím vzápětí,
šutr vše rozdrtí.
Zmizí houf podsvětních stvůr,
vyletí roj černejch můr –
zemřel smutnej trubadúr...

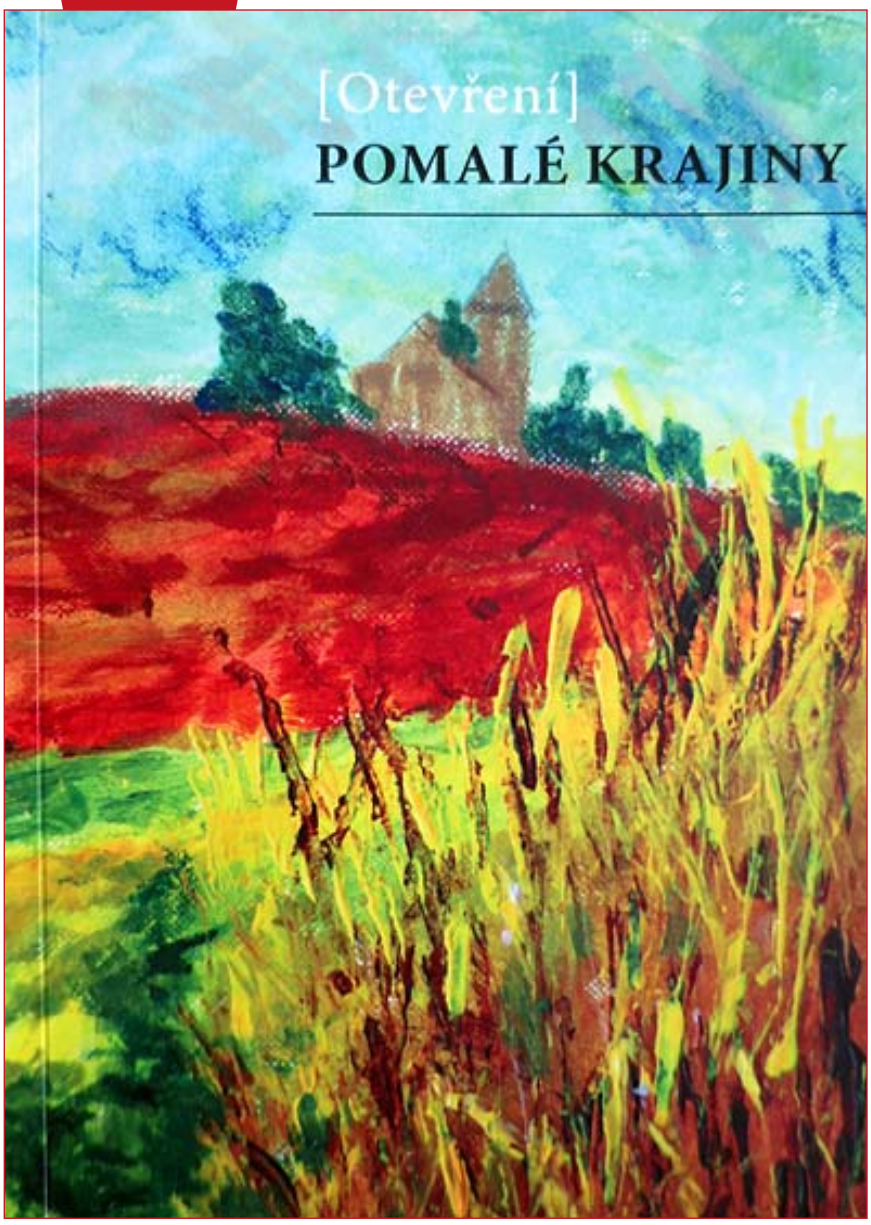
22. 6. 2011 – restaurace

PRIM
První české
HODINKY NA RUKU
kotvové s 15 kameny
zatím jen pánské • Kčs 360
A PŘECE DOKONALÉ A PŘESNÉ
JAKO S NEJLEPŠÍ TRADICÍ
Ve všech prodejnách
Obchodu klenoty a hodinami

S
ana – r
odn
á ses

Pomalé krajiny

Sborník Pomalé krajiny obsahuje básně a drobné prózy autorů sdružených kolem serveru, respektive nakladatelství, Otevření (www.otevreni.com)

Dalibor Podaný

POPĚVEK

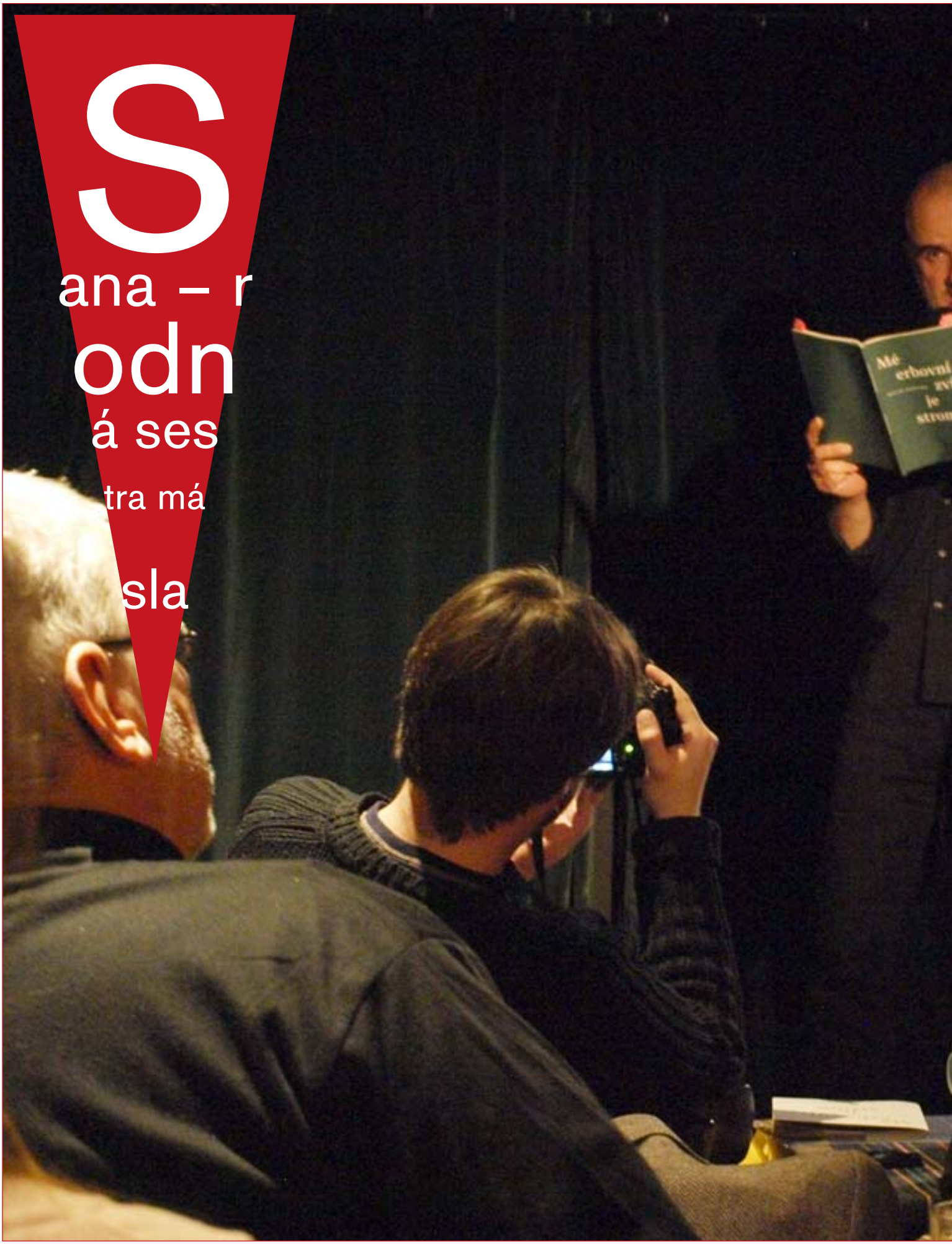
já se taky bouřil
a pak šel domů na večeři
řval po svobodě
a spokojil se s větší klecí
mluvil o lásce
a chtěl se přihřát kdesi
obklopen veselím
věčným jak sněhuláci
zatoužil po klidu a dosáhl ticha
které je k mání v čekárnách

...JAKMILE

jakmile večer moudřejší rána
vystaví obrazy z Kdysi Dávno
stává se děj spáleným
čas podřimuje
v dlaních je tma

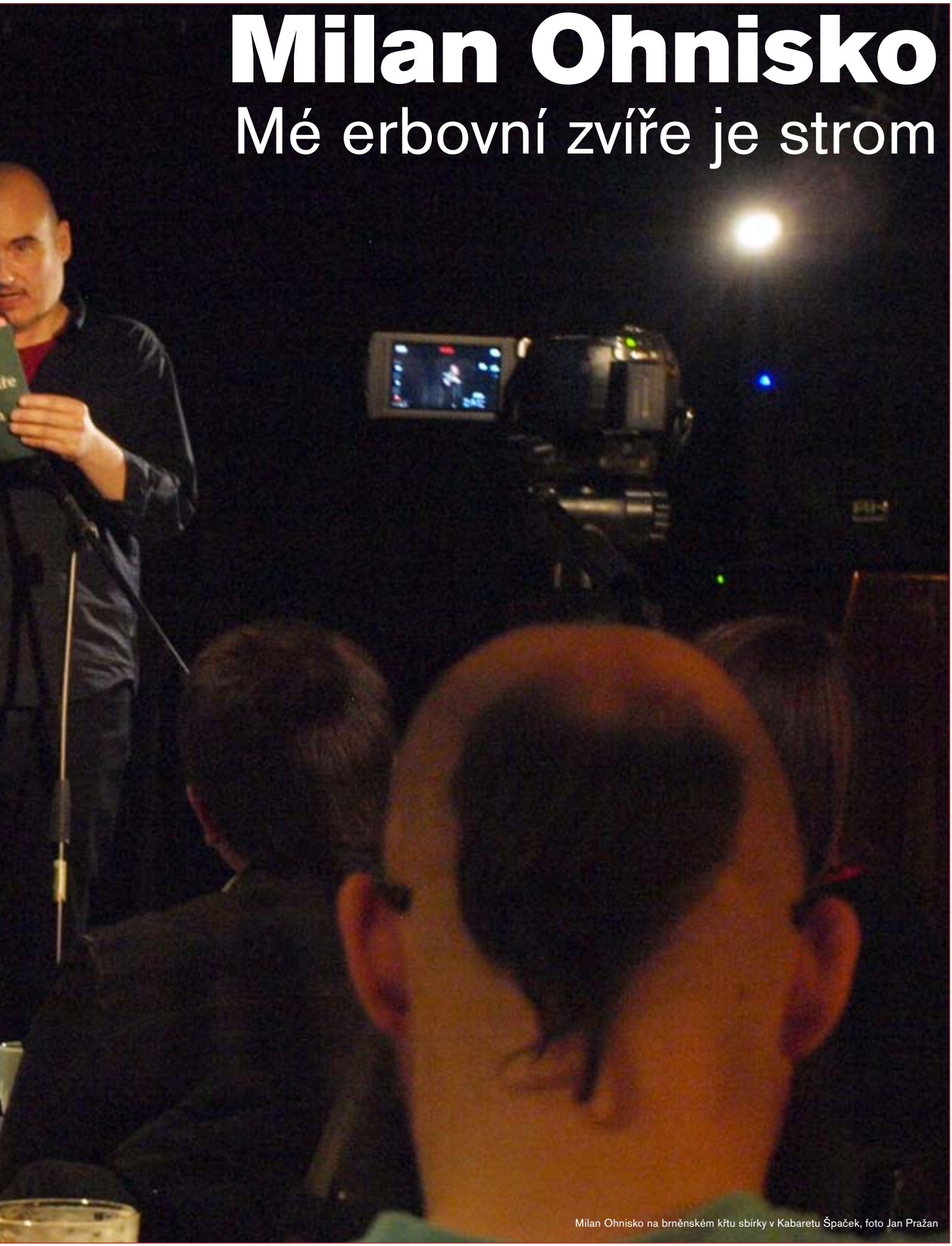

NEJOBLÍBENĚJŠÍ VŮNĚ
DVOU STOLETÍ
JE VŮNĚ KOLÍNSKÉ VODY
Amica
AEROSOL
pouhým stiskem rozprašuje
automaticky oblaka vůně
Vhodný dárek pro každou ženu
úsporná novinka
PRAŽSKÉ KOSMETICKÉ ZÁVODY N.P.

Sana – rodná ses tra má sla

Milan Ohnisko

Mé erbovní zvíře je strom

Milan Ohnisko na brněnském křtu sbírky v Kabaretu Špaček, foto Jan Pražan

Milan Ohnisko se narodil roku 1965 v Brně, kde také prožil většinu života. Za normalizace vystřídal různá pomocná zaměstnání. Po listopadu 1989 se jeho profesní život točil kolem knih. Od roku 2012 žije a pracuje v Praze.

Vydal sedm básnických sbírek plus jednu Býkárnu, kterou napsal společně s Ivanem Wernischem a Michalem Šandou. Pod názvem Oh! vyšel roku 2012 v nakladatelství Barrister & Principal reprezentativní výbor z Ohniskovy básnické tvorby z let 1985–2012.

V Řetězovce

I nastalo hemžení všeliké
Loďstva připlouvala
jiná odplouvala
a šero tálo v těžká skupenství

Hrubci smáli se hrubě
hrdlem přesýpali štěrk
klíny vyrážely prosolené vzdechy

...Stáli jsme pak ještě venku na chodníku
a mlčeli

Malé prsy bez podprsenky
vypadaly pod tričkem
nečekaně dobře

Já si teď ještě dodělávám doktorát, víte?
řekla rozpačitě

Bavlna bradavky zlehounka hladila
pod nábřežím tekla řeka
bez začátku a konce

Chtěl bych s ní splynout

Bez lítosti

Sedíme v baru či co to je
pajzl hampejz varieté bordel svět
přichází hysterická zpěvačka a zpívá
přichází super vyfiknutý spasitel světa se svým hulibrkem
přichází dosud živý potkan poleptaný tvou voňavkou
přichází pytel mých nejhorších sraček s tváří
    dvojnácka Jannuse
přichází údajná „Škvíra mezi dnem a nocí“
skrze niž nepřichází už absolutně nic
přichází Venuše — bez kožichu
bez kundy a taky bez vtipu
přichází kašpar s nápisem
    END OF ROUTE.
    TURN BACK NOW.
Přichází zrůda a říká zavíráme

Zbyněk Fišer, Milan Ohnisko na brněnském křtu sbírky v Kabaretu Špaček, foto Jan Pražan

Milan Ohnisko, Miloš Voráč, Lukáš Marvan na pražském křtu v kavárně Liberál, foto Michal Šanda

Kratochvíle

V čekárně si krátil chvíli
rozpomínáním
na pohlavní orgány

Některé si ještě dokázal
vybavit přesně —
i ten pocit

Čas ubíhal
a nastalo dětství

Pahorek, hráz
a propast bezedná

• • •

Učitelky si naschvál
neholily nohy

Ledově přísné
s ratanovými rákoskami
a dlouhými slonovinovými špičkami
z kterých před tabulí zasněně kouřívaly —
vysvětlujíce zcela novou látku!

A jak po nás loupaly očima
pod portrétem mocnáře
který ty jejich župánky
a podvazkové pásy
taky žral

• • •

Moře pleská o bok lodi
v láhvi dopis
nejistým písmem

Nechceš se mnou chodit?

Víš, já nejsem šťastný

To nevadí

Prší, prší

V parku
na Karlínském náměstí
sedí od rána bezdomovci
chrastí krabicákem, vykřikují zvesela
hádají se, posmrkují, jeden nemá jednu nohu
druhý nemá ani druhou
třetí
(vypadá trochu jako Jaroslav Seifert)
své soudruhy ze srandy pohlavkuje

Sedím tam na slunci s nimi
jen o lavičku dál
možná mě jednou vezmou do party

Kolem chodí dívky
rok od roku mladší
rok od roku nádhernější
stehna a ňadra a ústa a všecko

Rok od roku
přichází jaro později
a zabolí hloub

Náhle se zatáhlo a prší

Prší, prší, jen se cáká
Vinnetou si honí ptáka
Old Shatterhand ve vaně
líbá prsa Ribaně

haleká Seifert
a my ostatní se smějeme jak blázni

Průsvitný svět

Na lavičce spí poblitej chlap

Zdá se mu sen, že holub
je městský pták

Že paní v tramvaji je paní v tramvaji
že jeho matka je papírový démon
a jeho otec... papírový dráček
pod propastí nebeské klenby
na mramorových sloupech
na bambusových tyčích
na silonových nitích
na synapsích
na ničem

V tom snu díváš se na sebe
ptačíma očima
té paní

Dojem skutečnosti

Úkrokem kdys
dostal jsem se k poezii
nedorozuměním hledal slova

Na Vltavě houká parník
na dlažbu padají kaštany
u vodárny stojí dívka
a s někým telefonuje

Teď se zasmála

Dojem skutečnosti
tiché světlo na konci dne

Milan Ohnisko na pražském křtu v kavárně Liberál, foto Michal Šanda

Vladimír Novotný

Řádečky

První listopadový den se proměnil v nádherný den říjnový, zářící v podzimním slunci a honosící se plejádou barev: zdálo se, že už přichází jaro. My putovali do Lochovic, v nichž je už od června 2012 možno vyhledat informativní panel, umístěný před rodným domkem Václava Hraběte. V době jeho narození toto stavení stálo až na kraji městečka, uzavírala se jím ulice Na Drahách. Na panelu je i básníkova maturitní fotografie a dokumentární snímek z jeho pohřbu. Text medailonu je zpočátku neúměrně lyrizující, poté však věcný a více empatický. Jímavou atmosféru má i přilehlé náměstíčko s několika statnými stromy. Tohle není vlastivěda, nýbrž duchovní rozměr krajiny. Literární krajiny.

Na jedné konferenci jsem zpochybnil tvrzení Václava Černého, jinak mého studentského guru, že texty Dušana Paly vycházejí z poetiky literární existencialismu – a po nějakém čase jsem dostal od Vladimíra Papouška v jeho Existencialistech co proto. Nyní se ve své knize Heterocosmica II na mou stranu přiklonil sám Lubomír Doležel! Doporučuje uvážit, co říkám ve starší kritice Václava Černého, stavícího Palu na „vrchol existenciální literatury“, přičemž přičleňuji, jak Doležel dokládá citáty z mé studie, autorovy texty spíše k tradici české psychologické prózy. Věhlasný literární teoretik mi dává plně za pravdu a mluví o „bystré analýze“. To není sebechvála, kolikrát se všichni mýlíme, ale radost.

Už drahnou dobu pobývá Vladimír Novotný v zapadlé vesničce jménem Chodouň. Slepice zavře na večer do kurníku, podojí kravku a nakrmí prasata. Potom se posadí na lavičku na zápraží a mele palci mlýnek. Rurální idyla = nuda. Nuda, nuda. Aby se nudou neukousal, začal si Novotný dělat sám pro sebe poznámky o literatuře. Nejsou dlouhé, je to vždycky pár řádeček, než před spaním svíčka dohoří. Zápisky z roku 2012 vydal knižně, pro Dobrou adresu poskytl několik dosud nepublikovaných řádečků z roku 2014 a samo sebou se rozumí, že bude psát i v roce 2015, pokud si ovšem do svého hospodářství nekoupí ještě krmného býčka a stádo ovcí.

Další setkání se stále ještě duševně čiperným a intelektuálně čilým Antonínem J. Liehmem, nestorem české žurnalistiky. Devadesát let je devadesát let, leč vzpomínky na bohatý život z něho stále sálají. K rozhovoru je záhodno se vrátit, nyní připomeňme některé Liehmovy výroky týkající se Milana Kundery: kupříkladu že se prý spisovatel (podle novinářova tvrzení) vůbec nezajímá o současnou českou literární tvorbu. Na přetřes přijde i kauza nevydávání autorových knih v Čechách: Liehm tvrdí, že třikrát Kunderu přesvědčil, aby dal svolení k jejich vydání – ale „Milan“ si to stejně pokaždé rozmyslel. Leč kdyby v Čechách vyšel román Život je jinde, nedošlo by ke kunderovskému skandálu.

Společnost poezie uspořádala v součinnosti s pražskou Městskou knihovnou v malostranské Juditině věži večer, na němž – aby uctili sté padesáté výročí narození Antonína Sovy – vystoupili básníci s ptačími příjmeními: Jarmila Hannah Čermáková, Olga Stehlíková, Simona Racková-Martínková, Josef Straka, Jan Sojka, Norbert Holub, Josef Hrdlička a Viktor Špaček. Otázkou je, zdalipak neměli přizvat rovněž Davida Brabce a další „ptáky“ – jenže co Evžen Pěnkava? Autor dvou básnických sbírek, publikující v Plži? Na místě Pěnkavy bych dal najevo neskonalé pohoršení. Nechť však ze mne nepromlouvá Pěnkavův advocatus diaboli, takže vážně: co Jana Orlová? S příjmením krále ptactva?

Fragment ze Švýcarských scenerií z pera Boženy Vikové-Kunětické: „A my zde daleko od Čech, smutni vzpomínkou na jejich nemocné, horečně tlukoucí srdce, na stopy zaschlé krve na jejich polích, smutni vším – vším, co není lze vysloviti, ale co lze procítiti až do dna v takovém tmavém večeru bez hvězd na švýcarském jezeře za hukotu neviditelných vln! Ne, nebyly to čtyři stěny našeho domova, v nichž jsme zanechali nábytek, obrazy, lůžka, knihy, dopisy, svou práci – jež hledali jsme ve hluboké, vážné tmě za sebou – ne – bylo to snad jméno, snad představa, snad stín – nevím, nevím, co to bylo, neboť nic jasného, žádné kontury určité podoby, žádný obraz výrazných barev nestál nám v duši.“ Rok 1902.

Karel Komárek má pravdu, tvrdí-li, že čtu knihy, které už dnes nečte skoro nikdo. V roli tohoto „skoro nikoho“ se zájmem přelouskám román Karla Scheinpfluga s aktuálně znějícím názvem Nevolnictví těla, vydaný před osmdesáti lety! Je to úplně jiný svět než Vančurův, Čapkův nebo Čepův: spisovatel, řádně poučený poetikou a postupy post-naturalismu, líčí drama moderního či mladého manželství, smýkaného nekonečnými potraty a egoistickou nechutí pánovitého manžela dbát na pánskou ochranu. Proto dochází k rozchodu „od stolu i lože“, řečeno s A. C. Norem. Román je to průměrný, leč nemálo živý obrázek soudobých mravů. S pointou, jak se ze sexuálního sobce vyklubává český fašista.

Z pradávné knížky Inkvizitor – již zcela zapomenutého Otokara Levého (z povídky Kavárna): „Zvolna rozmačkávají ženy v růžových ulitách svých prstů přezrálé hrozny světla. Měkce obepíná hedvábí oltáře jejich bílých těl, v nichž sténá krev ve sladké trýzni jako posedlá pod elektrickou aurou hudby, která se svíjí v křečích jiskřících se barev. Jejich rty nabízejí karmazínové úsměvy. Jejich zraky, ty hluboké, hádankovité zraky, ztemnělé žádostí, se vpíjejí do hladových pohledů, jež objímají ve znalecké horečce smyslnou křivku jejich zralých kyčlí, do těch svlékajících pohledů, za nichž se dívky stávají jemnými, zkaženými a zlými zvířaty…“ Z let 1916–1917. Vytiskli Kryl a Scotti v Novém Jičíně.

Před rokem vyústilo tzv. Literárněvědné fórum (v režii ředitele Ústavu pro českou literaturu) ve vyslovenou blamáž: však na něm měl hlavní slovo žurnalista. Letos je připravováno znovu a jeden z literárněvědných sloganů zní: „Zůstává český spisovatel zahrádkářem? A jak dlouho ještě?“ Zkrácený záznam z besedy bude k mání na stanici Vltava a textový výběr v brněnském Hostu. Nepodivuji se ani trochu nad tím, že nebyla přizvána má maličkost, zatímco mnozí ti, co se naší próze a poezii nevěnují, na „fóru“ chybět nesmějí. Nicméně pokládám za ubohost, proč místo novinářů nebyli osloveni Erik Gilk, Ivo Harák, Radim Kopáč, Jan Štolba nebo Jan Šulc? Nepořádají tuhle akci nakonec zahrádkáři?

Spisovatel Max Rodriguez Garcia, autor pamětí Auschwitz, Auschwitz…, vzpomíná v Salonu na výjezd do Československa v roce 1971: „Chtěl jsem, aby mé děti prožily pár dní v diktatuře. Je třeba, aby viděly něco takového na vlastní oči. Když jsme se šli najíst v Karlových Varech, byli jsme zděšeni z toho, jak umaštěné měli číšníci saka a kalhoty. Už se nedokázali přimět k tomu, aby se udržovali v čistotě – tak jsem to dětem vysvětlil. Moje dcerka mě nakonec prosila se sepjatýma rukama, abychom z Československa odjeli co nejdříve. Pak jsme překročili hranice a děti začaly tleskat, najednou tam byla spousta barev a ony křičely, jak jsou šťastné, že jsou z Československa pryč.“

K vyhledávaným úlovkům každého knihomila a všech knihomolů nepochybně patří knižní soubor vzájemné korespondence Zdenky Braunerové a Františka Xavera Šaldy s výstižným názvem Přátelství z konce století. Vskutku, bývá to antikvární úlovek k nezaplacení. Co se však nepřihodilo: jeden výtisk této převzácné publikace byl náhle nalezen v „Palachově knihovně“ Filozofické fakulty Univerzity Karlovy v… regálu vyřazených knih. Přitom nešlo o výtisk ledajaký: pocházel totiž z osobní knihovny Bohumila Mathesia a obsahoval i některé badatelovy vlastní vpisky a poznámky. Nezájem a nepřízeň: ti je příznačné pro barbarský akt nekulturního myšlení. Nuže, jsme svědky nepřátelství zkraje století.

Bohemistka Alena Fialová se v knize Poučení z krizového vývoje zmiňuje též o některých týdenících a denících, v nichž v letech 1969–1989 působili (v určité chvíli) tolerantnější redaktoři (například Práce, Zemědělské noviny, Svobodné slovo…) a kde vycházely i recenze, které se „snažily vyjádřit i ne zcela souhlasné názory na soudobou tvorbu“. Prý ale jde jen o velmi malou a nevýraznou část zkoumané problematiky. Zapomíná na vysoké náklady Slova či Zemědělek! Tyto recenze ovšem podle ní (prý až na několik výrazně kritičtějších recenzí Jana Lukeše) „vyjadřují spíše zdrženlivý odstup a předkládají neutrální závěry“. To si vážně myslí, že pokud by šlo o „nezdrženlivý“ odstup, ty recenze by vyšly?

Otázka, kterou nepokládám kdekomu na potkání, nýbrž jen spřízněným duším: zdalipak mám psát Řádečky dál, nemluvě o tom, proč a z jakého důvodu, je pro mně skoro post-iniciační: táži se přece, jestli se mám i nadále ponořovat do tohoto až každodenního ohledávání sebe sama včetně různých životních souvislostí v kontextu obecnějších souřadnic společenských, anebo.. No právě: co anebo? Co by mohlo, co by mělo přijít nebo následovat po psaní Řádečků a právě tak co by pravděpodobně či raději v žádném případě přijít nemělo? Nejrudimentárnější se zdá být rada, která praví: Nehloubej nad tím a nad nimi a piš je dál! Ano, ve jménu této filosofie Řádečky nejsnadněji přicházejí na svět.

Podolská pivnice U Dragouna. Bohužel tam čepují branické pivo, o němž kolega u stolu skálopevně tvrdil krátce předtím, než před ním přistálo na tácku, že už ho dávno neprodukují a že branický pivovar byl před drahným časem zrušen. Hned za dveřmi se nalézá po levé straně výčep, hostinská místnost s pěti nebo čtyřmi stoly pro vesměs šest hostů se napravo, televize je nad výčepním pultem, ve vlastním hostinci není na stěnách skoro nic. Co je na tom zajímavého? Nuže, v těchto a podobných hospodách probíhalo naše mládí a raná léta dospělácká, čepovala se v nich výhradně desítka a drahé dvanáctce se všichni vyhýbali. Jen místo umakartových produktů jsou na stolech ubrusy. Živé retro.

Jiří Taufer roku 1946 v Tvorbě: „Sovětští spisovatelé nechtějí vzad, nýbrž vpřed. Mají před očima své velké tradice a svou vlastní hrdinskou činnost za války. Chápou

svou tvůrčí práci jako součást velikého tvůrčího úsilí milionů sovětských lidí. Chtějí pravdivě umělecky zachytit život a práci sovětského člověka, který nejen uhájil v strašném zápase svou svobodu, ale který v několika desítkách let určil běh lidstva na celé století do budoucna. Ano, inženýrem lidských duší chce být sovětský básník. Nechce učit nové sovětské pokolení melancholii z toho, že staré časy, smetené revolucí a léty socialismu, se nikdy nevrátí, chce je učit radosti z proměny /.../ v bohatýry radostné tvůrčí práce."

Konstatování, že Středisko západočeských spisovatelů hodlá utratit nemalé finance za obskurní titul s názvem Chlupaté knedlíky (neboli za sbírku povídek o jídle), komentoval v Literárním Západu plzeňský publicista takto: „Pokud si chce SZS uříznout další ostudu, nebraňme mu. Kočkování a Chlupaté knedlíky se stanou mementem jejich ‚činnosti'. Výtky neberou, je jim jedno, co kdo říká, opni si to tam ‚uvař' po svém. A že neznají autory jménem? Toť další trapas. Snad jim to alespoň došlo, když na zmiňovaném křtu byli. Jen mi je divné, že se v zápisu nezamysleli nad podivností – dva autoři křtí jednu knihu?" Autory popletli, příjmení napsali špatně a i sbírku přejmenovali. Baže SZS.

Jako baráčnické srocování nebo prapodivné šibřiňky působí příprava „slavnostního setkání Obce spisovatelů České republiky u příležitosti přijímání nových členů". Akce proběhne v hlavním sále Senátu Parlamentu ČR a spolupořádá ji – to se podržme! – za údajné odborné spolupráce Obce spisovatelů jeden z místopředsedů senátu – ano, sám ing. Zdeněk Škromach. Ten sice nebude při tom, není však vyloučeno, že Škromacha se vší slávou přijmou do Obce jako literáta, byť literáta sui generis. Spisovatel Škromach... Nejspíše ho požádají, aby přispěl nějakou solidní senátní sumičkou do kasy Magnuskova spisovatelského společenství. Kdopak ale bude spisovatelským křovím z Plzně?

Jednou větou!

S
ana – r
odn
á ses
tra má
sla

Po americkém vzoru česká skupina Zhotoven pronikla pašeráckými tunely na území islámského státu, aby tam svým uměním působila na místní obyvatelstvo, viz foto.

Vítána v
ařízz
a vás

Paměti ze dvou stran baroka

Jako bychom zapomněli, že Jiráskovo Temno započíná se a končí scénou věru velmi světelnou, rozehranou do řady valérů i barev, jako bychom nevěděli či vědět nechtěli, že název jeho díla značí především stav mozků, myslí a srdcí zaslepených ideologií natolik, že už nezbývá místa pro soucit ani lásku, nikoli však estetické nebo snad dokonce etické určení jistého údobí dějin (nejen výlučně) českých. Už od časů osvícenských vnímáme baroko co prázdné místo, césuru v dějinách. Jako by nebylo. Pokud ho nekritizujeme, tedy přinejlepším neznáme, zamlčujeme. Jenomže tím škodíme leda sobě – připravujíce se spolu s úplnějším poznáním o řadu kvalitních uměleckých děl. Jenomže tím vskutku škodíme leda sobě – jsouce předpojati, tudíž manipulováni, stáváme se nepozornými, ovlivnitelnými a náchylnými k soudům, jež budou více pocházeti z cizí mínky než z naší zkušeností a našeho poznání.

Nejen pro studium daného období tedy navrhuji, abychom stýkání se a potýkání rozličných ideologií, věr, jazyků a kultur vnímali jako něco současného, kladoucího otázky (také, a zejména) naší přítomnosti. Abychom se naučili chápat dějinné průrvy ano přervy jako mosty, jež nás k takovémuto pojetí mohou velmi dobře přenésti.

Zde už ovšem hovořím o dvojici knih, jež se v nedávné době ocitly na mém recenzentském stole. Obě mají celou řadu vlastností společných; přece však každá z nich nese tolik osobitých rysů, abychom byli rádi, že se můžeme zaobírat jejím studiem.

Obě pocházejí z období barokního a v obou je zřetelné, jak nelehkou a rozporuplnou byla tato epocha (obě totiž zaznamenávají – očima přímého svědka - významné válečné konflikty s danou periodou svázané; nad jich řádky si uvědomíme, nakolik už byla vzdálena humanistická myšlenka tolerance náboženské – víra nyní lidi nejen spojuje /do skupin konfesijně soudržných, opevněných proti jinověrcům/, ale také rozděluje – přiznejme, že dokonce uvnitř téže konfese), v jakých mantinelech byla vystavěna její pravidla a podle jakých vzorců odehrávalo se chování tehdejších lidí. Obě jsouť velmi pečlivě edičně připraveny, takže ku kritickému jich aparátu lze míti toliko pár nepodstatných poznámek:

Ku starší, leč nověji vydané z nich tyto: na str. 461 byl v poznámkách zaměněn pašijový týden s přechodem mezi liturgickým mezidobím a dobou postní. Za sebe bych pak tam, kde jsou pojednávány srbské oblasti Lužice, byl poněkud empatičtější k nejmenšímu ze slovanských národů a volil v tomto případě názvosloví trojí – české/německé/lužickosrbské.

Editoru té druhé bych pak doporučil nahlédnouti do některé ze současných turistických map; snadno by pak zjistil, že ona Zelená bouda věru není blíže neurčitou lokalitou; anobrž zcela konkrétním místem vynacházejícím se poblíž ústí Jizery do Labe.

U obou publikací lze hovořit o tzv. pamětech; nikoli tedy kronikách. Čímž chci říci, že jsou více ego-dokumentem než dokumentem, že osobní

prožitek dějin je zde úzce spjat s jejich interpretací, velké dějiny bývají provázány s těmi malými. To, co se praví druhým, bývá řečeno ze sebe, za sebe a tolikéž i pro sebe.

Leč nesmít smlčet ani ono odlišné – zapříčiněné jak rozdílnou dobou vzniku textů (první zachycuje období let 1629–1649; druhý roky 1723–1756), odlišným místem jich vzniku (látkového zdroje, bydliště autorů…), tak také ekonomickým postavením, školskou, intelektuální a jazykovou výbavou tvůrců, jejich sociálním ukotvením, náboženským přesvědčením, mírou talentu, úhlem pohledu, zaměřením textu a koneckonců také jeho funkcí.

Paměti krupského měšťana Michaela Stüelera (1629–1649) jsou původně v místním německém dialektu psaným (editorem Janem Kiliánem přeloženým; český překlad je zrcadlově přiložen k německému originálu) – v úplnosti, žel, nedochovaným – rukopisným textem zachycujícím klíčové okamžiky třicetileté války (saský a švédský vpád) v hornickém (dříve královském, v dané době na poddanství pokleslém) městu na úpatí Krušných hor očima měšťana bez vyššího školského vzdělání (profesí koželuha; zaobírajícího se však také správou místních cínových dolů, městečka, zemědělskými pracemi, výchovou a vzděláním tamní mládeže).

Pisatel – matrikový katolík, ale spíše racionální volbou než z hlubokého přesvědčení (v modlitbách vzpomene počátkem každého roku Nejsv. Trojici, ne však Pannu Marii; pro své vyznání má – co zřizovatel školy pro tamní mládež – problémy s krupskými katolickými duchovními správci; k nimž je ve svých pamětech více než kritickým) – je velmi dobrým pozorovatelem okolního dění přírodního či lidského; z viděného, zaznamenávaného i hodnoceného neprostředkovaně prosvítá osobní účast stejně jako zaujetí. Možná poněkud naivně prozrazuje nám Stüeler své zášti i sympatie, svůj odpor i své přitakání, to, jak často „obcuje“ (anebo „šustí“) se svojí ženou, k čemu jej přivádí nadměrná konzumace alkoholu (protože je však vskutku vidoucím a hovořícím, víme, že toto byl problém tehdy dosti rozšířený – po prostu řekněme: chlast stával se remediem proti ekonomickému úpadku, válečným útrapám, nemocem – a věru častým úmrtím těch nejbližších; žel někdy také příčinou oněch dvou posledních věcí), hospodářský pád zapříčiněný mj. událostmi válečnými jej nutí ke stále kritičtějšímu pohledu na okolí (včetně příbuzenstva) a zřetelnějšímu vymezování – podle vzoru: „byl to bohaty muž“ – „neměl jsem peníze“.

Nerozlišující pozornost, která soustředěním na každodenní problémy ukotvuje velké dějiny v jedincově mikrosvětě, jako by ještě ukazovala na předchozí období humanistické (spolu s prakticistním pohledem na příklon ku konkrétnímu věrovyznání) – je však arci vůbec výrazem myšlenkového univerza, v němž se Michael Stüeler pohybuje, jeho – nejen myšlené, zapsané; ale vskutku žité – každodennosti. Věci a děje jsou mu zárukou stejně jako podmínkou trvání, milníky, mezníky jeho bytí: Tímto jsem osloven, ovlivněn,

Trojici, ne však Pannu Marii; pro své vyznání má – co zřizovatel školy pro tamní mládež – problémy s krupskými katolickými duchovními správci; k nimž je ve svých pamětech více než kritickým) – je velmi dobrým pozorovatelem okolního dění přírodního či lidského; z viděného, zaznamenávaného i hodnoceného neprostředkovaně prosvítá osobní účast stejně jako zaujetí. Možná poněkud naivně prozrazuje nám Stüeler své zášti i sympatie, svůj odpor i své přitakání, to, jak často „obcuje“ (anebo „šustí“) se svojí ženou, k čemu jej přivádí nadměrná konzumace alkoholu (protože je však vskutku vidoucím a hovořícím, víme, že toto byl problém tehdy dosti rozšířený – po prostu řekněme: chlast stával se remediem proti ekonomickému úpadku, válečným útrapám…

Čímž nás přivádí k pochopení, že jeho a obdobné texty máme čísti nikoli jako svědectví o tom, co se stalo, ale o tom, jak byly tyto události viděny a hodnoceny. K pochopení, že každé psaní o minulosti je vlastně interpretací dějin (lhostejno, zdali těch velkých – anebo jenom oněch malých, soukromých, osobních), jejich (pře)vyprávěním.

zasažen. Koneckonců – také já si z listopadu 1989 pamatuji více osobní peripetie milostné či (po čtyřiadvacetihodinovém fotbalovém maratonu) natržený sval než sametouvou revoluci – jejímž jsem byl účastníkem nikoli jen pasivním. A Stüeler? – na počátku května 1643 si zapíše: „Prvního téhož jsem zasadil v otcově zahradě na skále jeden kmínek hrušňového výhonku. Časně ráno jsem obcoval se svojí Elisabet a poprvé jsem slyšel kukat kukačku. A stal se pokřik, že by nepřítel vtrhl do Chlumce. To pán z Chlumce odjel s rejtary do Prahy. A zasadil jsem 12 sazenic zelí. Bože, dej mi svou milost a požehnání. Amen. Byl pěkný teplý den, v noci, tedy na Valpuržinu noc, velmi mrzlo a padala jinovatka.“ Neboť jenom velkými dějinami člověku žíti nelze!

Také **Letopis 1723–1756** z pera jednoho ze subalterních úředníků (asesora práva rychtářského) na Starém Městě pražském Františka Václava Felíře zůstával – ač zasvěcenými (podobně jako Stüeler) znám i využíván – nadmíru dlouho pouze v rukopise. (Ach, to proklaté – protože proklínané – baroko!) Nicméně se od svého předchůdce v řadě věcí liší. Psán se stoletým téměř odstupem od textu předchozího přece však zachycuje události opět válečné, tentokráte rámující sklonek doby barokní (válku o dědictví rakouské a válku sedmiletou). Vyjdeme-li z toho, že pisatelem je dobový intelektuál (univerzitního vzdělání), snáze pochopíme, pročže se usiluje psáti nikoliv podle mustru toto se mi stalo, ale takto věci vidím. Přičemž, slovy editora J. Vogeltanze, (na rozdíl od Stüelera) pro Felíře „každodennost stereotypně se opakující nebyla zajímavá.“ Tento tedy věnuje pozornost především událostem barokně pestřivým, do nichž jako by se zjevně a přece plně nepostižitelně promítalo tajemství stojící zatím nepoznatelně skryto za ději – jakými jsou podivné přírodní úkazy, nenadálá neštěstí, vraždy, požáry či války, zázračná uzdravení a vůbec celá řada zázraků; nad nimiž přemýšlí po letech pisatel recenze o tom, že svatí musí míti notný a poněkud bizarní smysl pro humor. Tady jsme už v baroku plně myšleném, žitém i zobrazeném: v jeho protikladné pestřivosti korunovačních slavností (Karla IV. a Marie Terezie) i krvavých bitev (pohleďme jen, kolik prostoru – i v tom se odlišuje od Stüelera – potřebuje Felíř na vylíčení jednotlivých šarvátek a jejich interpretaci!). V baroku: včetně manifestované víry katolické, v baroku světců a Panny Marie. V baroku respektujícím stavovské rozvrstvení společnosti a několikeré zařazení autorovo (mezi pražské měšťany česky píšící a hovořící, mezi katolíky, mezi intelektuály – k dobově kanonickým textům patří tehdy vedle řady tištěných relací a kramářských písní Hájkova kronika; v níž Felíř marně hledá zmínku o zimě tak kruté, jakou on na vlastní kůži okusil na přelomu let 1739/1740). Zařazení, jež jej – Pražana – přivádí až na sám práh kolaborace s francouzskými okupanty Prahy a pro něž po jistou dobu je pro něj Marie Terezie královnou toliko uherskou (ne však českou; což tehdy zpochybňují také Prusové); takže své paměti posléze opravuje a upravuje (aby si – přece jen úředník /a tedy v závislém postavení/ – nezadal).

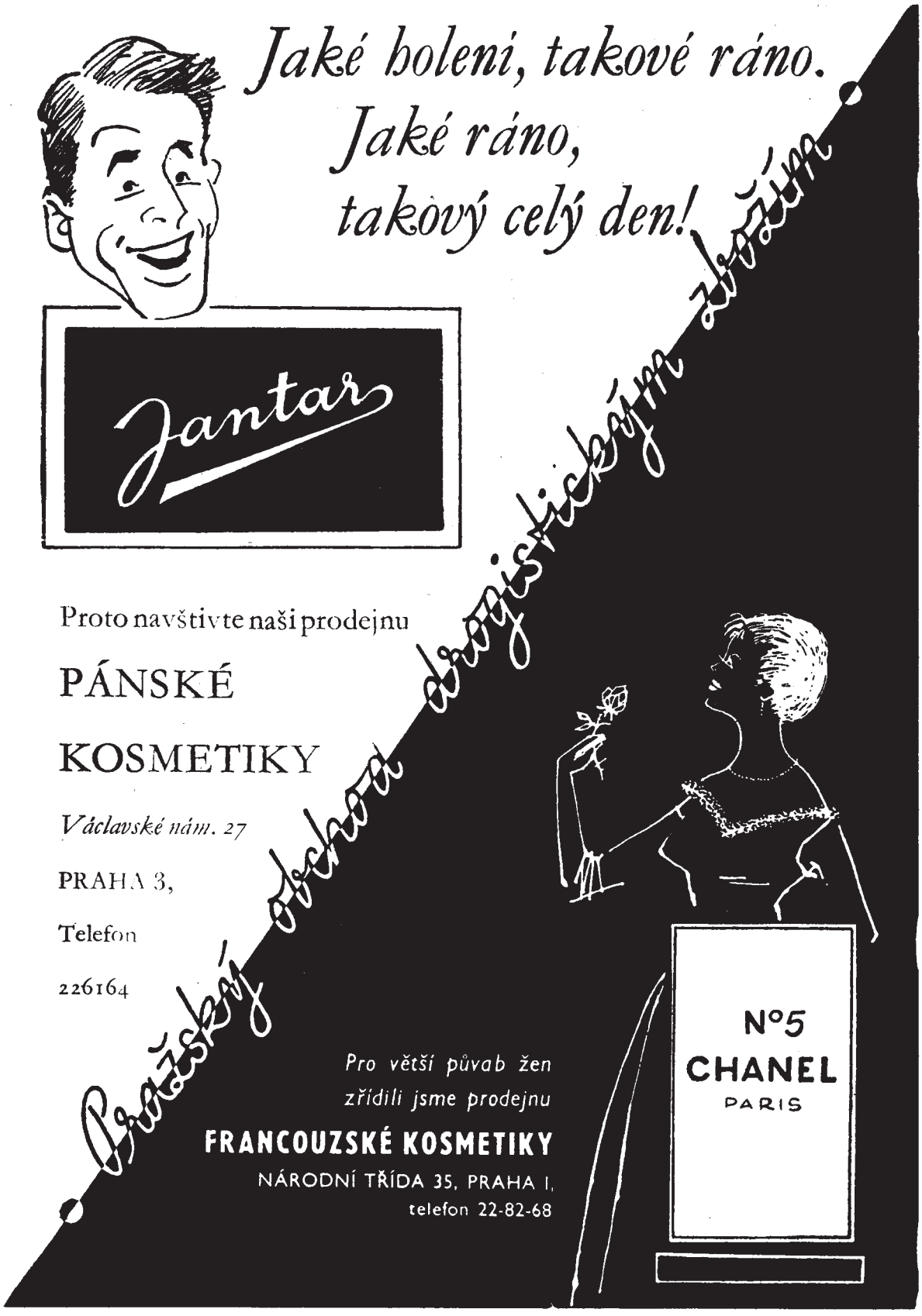
Čímž nás přivádí k pochopení, že jeho a obdobné texty máme čísti nikoli jako svědectví o tom, co se stalo, ale o tom, jak byly tyto události viděny a hodnoceny. K pochopení, že každé psaní o minulosti je vlastně interpretací dějin (lhostejno, zdali těch velkých – anebo jenom oněch malých, soukromých, osobních), jejich (pře)vyprávěním. Tím je nám však umožněno do takového vyprávění vstoupit s vlastními vědomostmi a zkušenostmi, abychom svůj příběh s oním autorovým stejně poměřovali jako spojili.

...stavěli most; a ještě předtím oba pilíře. Totiž řádně, zhluboka a bezpředsudečně četli nejen v cizím (v našem případě barokním) textu, ale tolikéž v onom vlastním, vlastním žití.

Ivo Harák

Jan Kilián: Paměti krupského měšťana Michaela Stüelera (1629–1649), Regionální muzeum v Teplicích – Scriptorium, Teplice - Dolní Břežany 2013, 1. vydání, náklad 400 výtisků, 850 stran, cena 590,– Kč

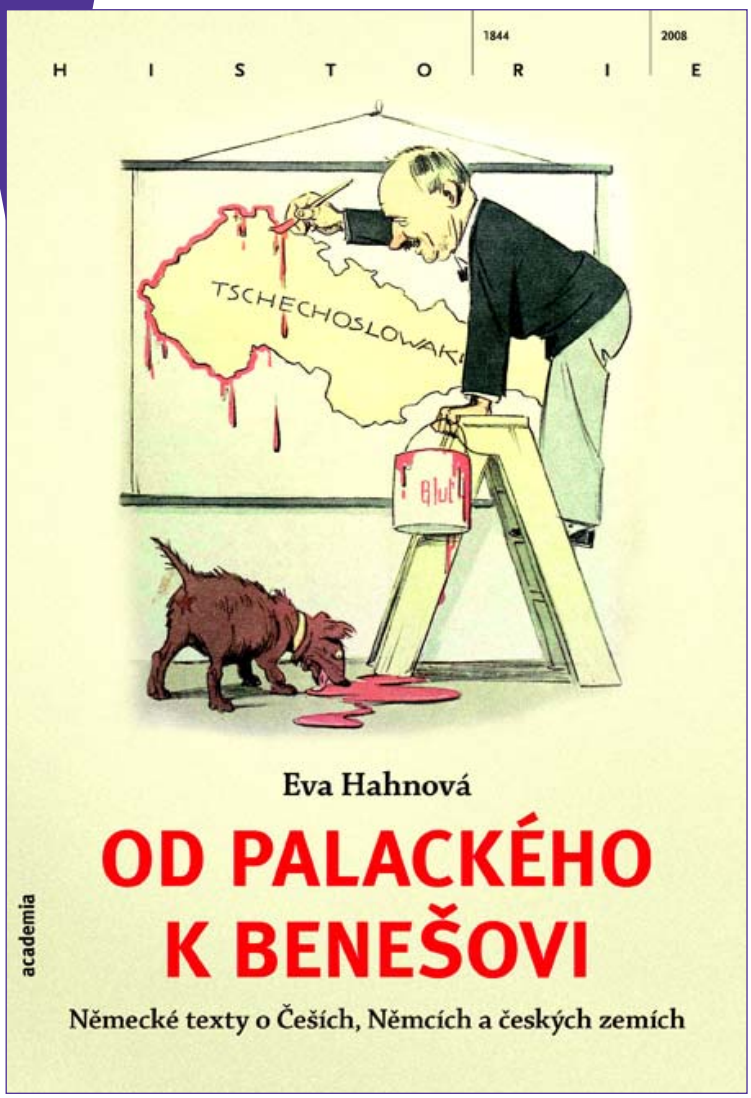
František Václav Felíř: Letopis 1723–1756, Argo, Praha 2011, 1. vydání, náklad a cena neuvedeny, 480 stran.

Jaké holení, takové ráno.
Jaké ráno,
takový celý den!
Jantar
Proto navštivte naši prodejnu
PÁNSKÉ
KOSMETIKY
Václavské nám. 27
PRAHA 3,
Telefon
226164
Pražský dvůr a dvojitým zrcadlem
Pro větší půvab žen
zřídili jsme prodejnu
FRANCOUZSKÉ KOSMETIKY
NÁRODNÍ TŘÍDA 35, PRAHA I,
telefon 22-82-68
N°5
CHANEL
PARIS

V itana v aří z a vás

Dvakrát plná nádrž!

Eva Hahnová: Od Palackého k Benešovi. Německé texty o Češích, Němcích a českých zemích (Academia)

S Němci budeme mít stále problémy, protože jsme jim nejblíž. Naše slovanství je jazykové, nikoliv zkušenostní či pocitové. Stokrát opakované metafory o slovanském dubisku v nás nikdy nevyvolají to, co mantra „odsun/vyhnání“. V současnosti je téměř třetina našich hospodářských aktivit přímo spojena s Německem.

Němečtí sousedé, kteří k nám byli pozváni (nikoliv jen na krajíček země, ale i do jejího centra; mimochodem je zajímavé, že Němci i Poláci osídlovali i území podél hranic, my jsme nikam nelezli, my vždycky jen pěkně za pecí), byli s námi v tomto prostoru od poloviny 13. století. Ve shodě i neshodě.

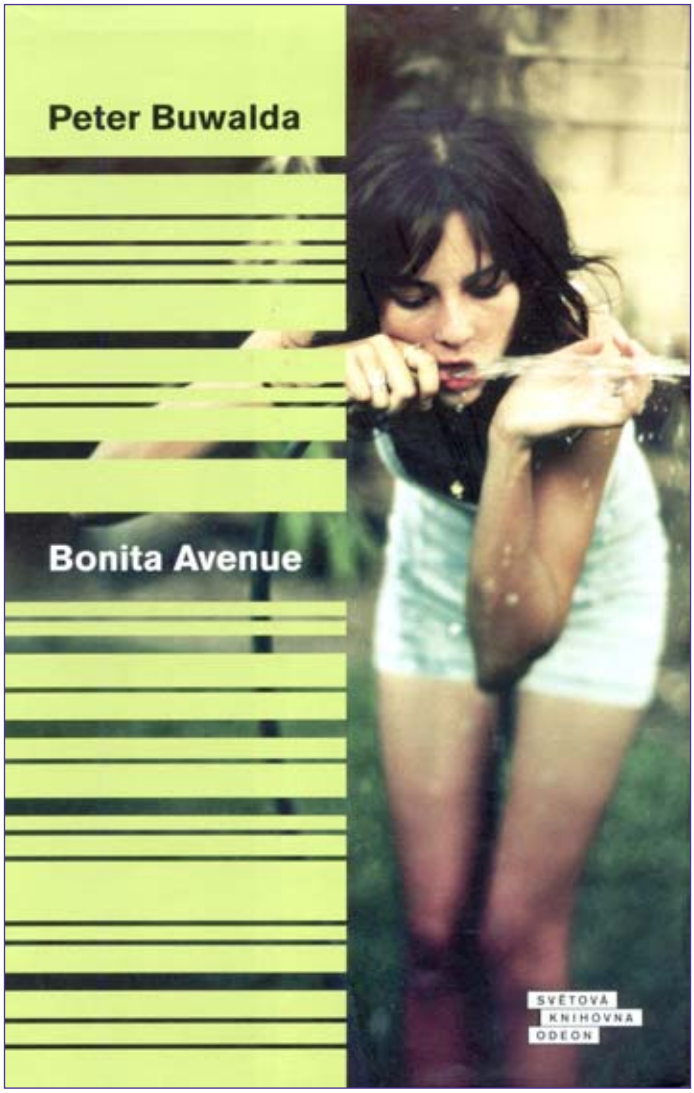
Po rozpadu Rakouska-Uherska zde žilo více než 25 procent německy mluvících obyvatel, a aby otcové zakladatelé nemuseli „potupně“ přistoupit na systém národnostního státu, vymysleli si čechoslovakismus a nadto, aby naředili počty, domluvili se s „podkarpatskou“ emigrací v USA na nečekaném a nelogickém přibráním dalšího území do svazku Československého státu (národního). Nic proti tomu. Získat nová území – to je odvěká touha slušných politiků.

Předcházející věty – to bylo něco málo k tichému naštvání.

Pokud došlo a dochází k česko-německému/německo-českému dialogu, tak se často mlátí mnohokrát vymlácená sláma. My nevíme, proč oni něco tvrdí, a oni nevědí, proč my něco tvrdíme. Logicky by měla fungovat přirozená snaha seznámit se s tím (ne to přijímat), co říká druhá strana. Znát její „vostrý“.

Eva Hahnová, česká historička žijící v Německu, vybrala 160 německých textů k našim dějinám z let 1844 až 2008. Autory jsou historici, publicisté, spisovatelé i politici. Přeložila je a opoznámkovala (přes 700 stran a 1264 poznámek). Některé texty jsou opravdu výrazně protičeské, některé naopak ne. Kdo aspoň minimálně sleduje historicko-publicistickou scénu, tak ví, že Hahnová kope sama za sebe. V historiografii je to někdy zcela sebevražedné…

Než zase pustit náhonem voda do mlýna a drtit tam další pytle floskulí, stereotypů a polopravd, tak bych vyhlásil „manipulační přestávku“, dokud si aspoň pár nesvědomitých žvanilů tenhle špalek nepřečte.

Peter Buwalda: Bonita Avenue (Přeložila Jana Pellarová. Odeon)

Sendvičovou metodou (ne tedy lineárně) napsaný debut nizozemského novináře a redaktora Petera Buwaldy (1971) je pro českého čtenáře praktickou ukázkou toho, jak je možné, že i relativně malá literatura může oslovovat světového čtenáře. Úspěšný muž, kdysi slavný judista a geniální matematik, akademik a člen vlády spáchá sebevraždu. Fasáda je jen zdánlivě krásná a pevná, stačí kousek odloupnout a místo šťastné rodiny, vzorových vztahů najdeme něco mezi Pulp Fiction, Twin Peaks a drsnou severskou krimi. Autor nás pouští za oponu pomalu, sebevražda je na začátku, ale pochopíme ji až na konci. Za vším jsou, téměř jako vždycky, peníze a sex. Jen ten rock and roll tady chybí. O to více se podvádí a lže…

Přečtěte si Buwaldu a pak ho zkuste srovnat s nějakým českým románem. Udělejte si pěkně excelovou tabulku, jistě na to máte všichni vzdělání, vymezte několik kategorií a poctivě se snažte zaškrtávat. Proč je Buwalda „světovej“ a proč ti naši borci ne. Máte na to dost času, literatura není běh na krátké tratě. Pak si to někdy na konferenci Ústavu pro českou literaturu můžeme porovnat.

Jakub Martin

Mezi Kolmačkou a Kolmačkou

Vitana v
aří z
a vás

Pár víceméně nesouvislých (či souvislých?) poznámek k veřejné diskuzi Rok kritického pnutí aneb mezi Kahudou a Kolmačkou. Česká literatura 2014: první bilance

První bilance české literatury 2014 začíná již tradičním lkaním nad nenaplněným očekáváním kýžené literární události. Pořád se jen čeká o ono pořád nic. Což je prý správné, protože se vlastně jedná o hlavní pracovní náplň těch, kteří se současnou literaturou zabývají. Takto upřímně se hned úvodem dozvídáme to, co je všem dávno jasné: literáti se bez literárních kritiků beze všeho obejdou, literární kritici se však bez literátů neobejdou. Jejich existence by bez nich byla zhola zbytečná. Jenže se vnuká neodbytná otázka: Jsou vůbec naši literární kritici schopni onu „událost“ poznat? Obávám se, že nikoli.

Časopis Tvar vyhlásil soutěž o nejlepší povídku na téma Chudoba, zaštítěnou Ministerstvem práce a sociálních věcí ČR. Zvítězila povídka Dany Venclové Hrnec. Povídka byla vybrána, role (ne)oblíbeného arbitra se ujal guru české literární kritiky Pavel Janoušek. V předlouhatánském dvoustránkovém článku ve Tvaru pak Janoušek odůvodňoval, proč byla vybrána právě tato povídka a obhajoval její kvality. Obhajoval však neobhajitelné, protože dokud posuzovatel nezná ostatní konkrétní texty přihlášené do soutěže, není o čem se bavit. Člověku nezbývá než se spoléhat na „erudovaný“ úsudek arbitra.

Zároveň a stranou literárních časopisů (!) se pak v Deníku Referendum odvíjela velmi zajímavá diskuse právě o povídce Hrnec. Děj povídky se odehrává v současné exotické Indii a pojednává o konfrontaci dvou rozdílných kast. Jenže se díky jedné s diskutérek, paní Kláry Mičkalové, ukázalo, že autorka o současné (a dost možná ani o minulé) situaci v Indii (na rozdíl od Kláry Mičkalové) neví zhola nic. A tak jsme se dozvěděli, že celá povídka je vlastně jedna velká pitomost, protože s realitou nemá vůbec nic společného, přestože se za reálnou vydává. Z čehož vyplývá, že za a) všechny ostatní texty byly mnohem pitomnější (což nepředpokládám), nebo za b) mistr se uťal. Bublina splaskla, nikoli však Pavel Janoušek, který se ponořil do lovu bobříka mlčení. A když se mlčí, tak vše za čas vyšumí a pověst superkritika nezaznamená sebemenší úhony.

Janoušek svoji tezi uvádí větou ze Švejka (bez citace ze Švejka by to snad ani nešlo): „Poslušně hlásím, během mé služby se nic mimořádného nestalo.“ Jak Janoušek správně uvádí, tato věta během let nedoznala přílišné změny a stala se součástí běžného rituálu vojenské služby. Za časů mé služby lidu se také užívala, přestože se během mé služby sem tam přihodilo pár nepodstatných maličkostí, třeba že mazáci dobyli bažanta tak, že skončil na měsíc ve špitále, nebo že to třeba nějaký nešťastník, který měl slabou nervovou soustavu už nevydržel, a hodil si to na půdě. Zkrátka nic vážného. Možná je to tím, že Janoušek sloužil v Kašperských horách a já v Domažlicích. Ze záplavy textu Janouškovy teze však vyčnívá jeho postoj vůči „angažovanosti“ (míněno v literatuře). To slovo, a předpokládám, že i jeho nový obsah pečlivě znovuformulovaný Karlem Pioreckým se Janouškovi hnusí. A hned víme, na čem jsme. To, co byť jen na hony zavání touhle prokletou angažovaností, nemá u Janouška sebemenší šanci. V pořádku, ok, proč ne, každý máme svůj vkus a svůj názor. Mně se hnusí koprová omáčka. Takže texty, které se o koprovce jen zmíní, u mě nemají sebemenší šanci. Naštěstí to v mém případě nikoho nezajímá.

Pavel Janoušek si rovněž opakovaně stěžuje na to, že je to hrozné, poněvadž dneska kdo

chce, vydá co chce. Svobodu! Svobodu! Za to jsme přece cinkali klíčema, ne? Nebo snad Pavel Janoušek necinkal?

Závěrem své teze Janoušek přiznává, že opravdu neví, jestli se letos stalo něco mimořádného. Hm. Když neví, tak proč se pasuje do role arbitra?

Karel Piorecký na začátku své teze klade otázku: „Kde tu poezii vlastně hledat?“ A zároveň dodává, že jedinou jistotou pro něj zůstává, že s jistotou cokoli tvrdit o současné poezii a literatuře jako celku je těžko možné. Dobrá, pokusím se o nemožné: současná literatura a zejména poezie není povětšinou ničím víc, než kupou nudných krasodušných sraček a bezobsažného idiotského a grafomanského blábolení. Vida. Šlo to docela snadno.

Olga Stehlíková ve svém příspěvku k diskuzi poznamenala, že každoročně vychází víc než dvěstětřicet nových titulů poezie, což ona pokládá za nepatřičně bujivou produkci. Tolik titulů prý nemůže mít své publikum. Jenže: Co když se to netýká množství titulů ale jejich umělecké úrovně? Co když dvě třetiny této produkce jsou vysloveně sračky, které však bezpochyby mají rovněž své právo na existenci i svůj okruh čtenářů. Stačí se podívat na pole výtvarné, či na kinematografickou produkci, tam tomu není jinak. Vždycky musí existovat masa šedi, od níž se odráží a s níž kontrastují věci výjimečné. Komu však chybí schopnost ty dobré vidět a rozpoznat, ten by se měl možná zamyslet nad svojí rolí na poli literární kritiky.

Za událost otevřeně prohlásil Marek Vajchr knihu Jana Hanče Události. (A pak kde dnes hledat poezii a ještě k tomu kořeněnou humorem).

A perla závěrem. Sbírku Pavla Kolmačky Wittgeinsten bije žáka, vyzdvihla Olga Stehlíková coby vynikající, kdežto Karel Piorecký ji označil za špatnou. Tím se pěkně obloukem vracíme na začátek. Tak jak je to? Komu věřit? Nebo se snad, nedej bože, spolehnout na svůj zdravý rozum? Pak se ale vtírá otázka: K čemu jsou vůbec podobné diskuze obecních chytrolínů z Horní Dolní dobré?

Petr Štengl

Literárně – teoretické okénko

V itana v aří z a vás

Už student v prvním ročníku na fakultě ví, že báseň sama o sobě bez vřazení do kontextu postrádá smyslu. Abychom jí porozuměli, je potřeba ozřejmit především okolnosti jejího vzniku. Z hlediska literárně-historického je nezbytné znát básně, které ji předcházely, a to ať už jde o básně analyzovaného autora, především ale o celou šíři literatury, z jejíhož podhoubí báseň vyklíčila. Pouze dokonale poučený čtenář může následně přistoupit k jejímu přečtení. V případě básně Lži, které jsem kdy řekl svému dítěti, nám literární a potažmo i kulturní kontext chybí. Jazyk originálu, tedy angličtina, je jazykem používaným na všech kontinentech. Náš současný svět je globalizován a Aladinova lampa už dávno přestala být předmětem výlučně arabských mytologií. Právě tak zoologické zahrady dnes nalezneme v Londýně, Kinshase, Melbourne i v Pekingu. Nic konkrétnějšího nám nenapoví ani rým Schwarzenberka / velká. Uvědomme si, že jde o překlad a byl by věru špatný překladatel, kdo by otrocky bazíroval na reáliích originálu a nenabídl by čtenářům pochopitelnější, a samozřejmě i českému uchu zvukomalebněji znějící variantu rýmu. Bohužel není-li vypátratelný jazyk originálu, potažmo kulturní kontexty, můžeme se jenom nahodile domnívat, co chtěl básník říci.

PhDr. Oldřich Hammerschmied

Lži, které jsem kdy řekl svému dítěti

Miluju tvoji maminku.
Jsem tvůj otec.
Zítra půjdeme do ZOO.
Guarézy také mají zadečky červené od výprasku.
Piju gin, protože je kouzelný, je to gin z Aladinovy lampy.
Koupím ti mobil.
Kdo brečí, snědí ho skřeti.
S pravdou nejdál dojdeš, mnohem mnohem mnohem dál, než do ZOO.
Už nikdy tě nenechám přes noc zavřenou v kleci.
Volil jsem Schwarzenberka.
Zbytek ti dopovím, až budeš velká.

V
itana v
aří z
a vás

Josef Šíšo

Ještě hrst úlomků (již) pod hladinou beznaděje

• Tak jako sériová výroba bleskurychle sníží cenu takto zhotovovaného výrobku, podobně i hodokvas verbálních pitominek, kterého jsme svědky, snižuje úroveň komunikace na hladinu prepubescentní komunikační plytkosti.

• V moři nepodstatnosti si už jen jazykověda zachovala kategorii podstatných jmen.

• Paměť – vrtošivý filtr, který uchová kuriózní nicotnosti z let dávno minulých, a pustí napospas do říše zapomnění události esenciální.

• Letoru některých lidí poznáte podle toho, že jsou-li obklopeni knihami, chovají se jak v pavilonu prudce jedovatých plazů – štítivost se u nich mísí s úzkostným strachem, který bezděčně prozrazují řečí svého těla. Uhýbavý pohled je jen jednou ze známek jejich pocitu nepatřičnosti.

• Mezigenerační propast ve zkratce a vtipně glosuje můj kamarád, který když vidí, jak se skupina mladistvých idiotů baví tím, že dopité láhve tvrdého alkoholu furiantsky, tak nějak po ruském rozmáchlém způsobu rozbíjejí furiantsky o zem, či když vidí, jak si nějaký -náctiletý mutant právě cosi aplikoval nitrožilně a – odhodiv použitou jehlu – ubírá se fyzicky i duševně kamsi, cituje komiks Rychlých šípů, v němž v jedné epizodě se tato skupinka hochů vydala na výpravu a – sedíc v kupé – jeden z nich navrhne, že kdo uvidí první srnku, má bod, načež spolucestující ten návrh kvituje slovy: „Jak se ti mladí hezky baví.“

• Hloubka – uhrančivé slovo, při jehož vyslovení se i lidé nehlubocí, byť na vteřinu, zarazí, lidé mělcí se začnou ošívat a odvedou téma hovoru strojeně o notný kus dál. To slovo je pro ně jako nastavené zrcadlo.

• Kam se podělo těch 197 tisíc čtenářů, pro které vydala Mladá fronta v roce 1966 Steinbeckův román *Toulavý autobus*?! To už jsou na pravdě boží? Či se „rozplynuli“, resp. uvízli v tzv. sociálních sítích? Pro ty první mám vzkaz: chybíte mi. Pro ty druhé: dobře vám tak.

• Nač se namáhat čtením, či dokonce čtením různých překladů Shakespeara, jakýsi Rob Graham nabízí tohoto barda v kostce na ploše 144 (!) stran. Shakespeare snadno a rychle… I takový předvařený polotovar, *The Best of*… lze dnes bez obtíží opatřit: jakési paní Mulherinová a Frostová jej nabízejí na pouhých, věřte nebo nevěřte, 158 stranách. Nemohu si nezaťukat na čelo…

• Vzácnými případy, kdy lze zřetelně oddělit cíl a smysl bez toho, aby jedno bylo zaměňováno za druhé, jak se dnes pohříchu noto-

ricky děje, je charitativní koncert a závody hasičských družstev. V tom prvním je cílem vybrat co největší objem peněz, smyslem je pak tyto použít na pomoc těm, kvůli kterým se koncert uskutečnil. V tom druhém jde sekundárně o to, zvítězit, primárně však, doufám, o to, být zdatnější v případě požáru.

• Jako by se čím dál větší počet intelektuálů s hypertrofovanou vnímavostí k blížícímu se uchylovalo hloub a hloub na periferii svých jeskynních mikrosvětů.

• Evropská unie by se měla zasadit o to, aby do povinné četby v členských zemích, existuje-li dnes ještě něco takového, byly inkorporovány některé tituly, aby dospívající člověk věděl, s čím bude mít v horizontu možná několika desítek let co do činění, kupř. Gavin Ewart: *My spokojení pozorovatelé zkázy*, Oswald Spengler: *Zánik Západu*, Johan Huizinga: *Ve stínech zítřka* a pro chronické optimisty i Helmuta Schmidta a jeho *Sebezáchovu Evropy*. Z oblasti beletrie se přímo nabízí román Milana Kundery *Slavnost bezvýznamnosti*.

• Pozoruji, jak se postarší generace narozené a vyrostlé před převratem povlovně ztrácejí, resp. rozpouštějí v oparu senilně sentimentální retronostalgie. Je to pro ně jakési hájemství vnitřní emigrace. Tito lidé jsou lidově-demokratickým režimem, resp. jeho dnes již „plíživou" doktrínou doživotně „zavirováni". Co zbývá ostatním? No přece Peroutkův hořký „úděl svobody"...

• Neměl by se dát podnět České obchodní inspekci?! Vždyť první čokoládové pamlsky s mikulášskými motivy se objevily v supermarketech teprve v druhé polovině září...

• Boom... Boom... Boom... Boom... Boom...Boom... Boom... Boom... BUM!

• Tak rychle, jak utichly mentorující hlasy, neustále rozohněné nad stavem věcí v naší demokracii, tak rychle utichly i hlasy, které je dehonestovaly, stigmatizovaly či jinak vytěsňovaly z veřejného prostoru. Ani jedněm jsem nikdy pořádně nerozuměl.

• Zemřelí lidé jakoby byli iniciováni do nového modu bytí, a tudíž nestáli o to, aby se o nich mluvilo jen v dobrém, nýbrž co nejobjektivněji.

• Věř – a víra tvá tě uzdraví: syntakticky zbytečně komplikovaná věta pro *placebo efekt*.

• Prázdné mentorování nad pokleslou morálkou postrádá jakýkoli smysl, pokud lidé nejsou okamžitě a do očí bijícím způsobem konfrontováni s následky svých skutků: pilot bombardéru s roztrhaným tělíčkem dítěte, návštěvníci luxusních restaurací s výhledem na skládku komunálního odpadu či pohledem na obsah odpadní roury kanalizačního systému. Bylo by vyhráno, kdyby pak každý ještě musel sepsat jakýsi pandán ke sbírce Ivana Diviše *Moje oči musely vidět*.

• Marketingová lež má nohy dlouhé.

• *Bože, nedopusť, aby tohle vojsko přišlo někdy národ český „osvobozovat". Musí dřív být samo osvobozeno – pak teprve může přijít. Do té doby však jest ještě hodně daleko – ptáci dříve egyptské pyramidy v zobáčku zrnko po zrnku roznesou.* In: Jung, V. A.: *Půl roku v carské říši*. Čas, Praha 1903, s. 45–46 [Patisk ve Spojených státech amerických se nedovoluje] (knihovnička Času: levná sbírka spisů poučných, vzdělávacích, přednášek apod. Neměla by scházeti v žádné knihovně.)

• Adjektivem „všední" jsem nikdy nemínil hanlivé „tuctový", „banální" či „nicotný", ba spíše naopak. Subjektivní konotace léta setrvávala v kladných hodnotách, a když jsem narazil na Holanův výrok: „můj život byl fantastický, protože byl všední", dal mi jím de facto za pravdu.

Objevil a zapsal
Josef Šišo

Prázdné mentorování nad pokleslou morálkou postrádá jakýkoli smysl, pokud lidé nejsou okamžitě a do očí bijícím způsobem konfrontováni s následky svých skutků: pilot bombardéru s roztrhaným tělíčkem dítěte, návštěvníci luxusních restaurací s výhledem na skládku komunálního odpadu či pohledem na obsah odpadní roury kanalizačního systému.

Jiříkovo vidění

Olga Stehlíková

V
itana v
aří z
a vás

Sestra Viktorie to celý vyprávěla směrem ke mně a ten papírek mi pak dala do ruky. Jméno a příjmení, stálo tam, Zábranský Jan, Palackého 12, Huzová 35, pošta Libchavy. Volejte k domovnici, paní Václava Skřišovská (praní a mandlování ložního prádla, ubrusy, záclony, závěsy – potahy osobních vozidel ne!). Ve věku 36 let. Svobodný, mám 175 centimetrů, 83,5 kilo. Hledám manželku.

Ten pocit se venku okamžitě vytratil, nejspíš mu vadil ten svěží letní pražskej vzduch. My tři s Týnou a Jiříčkem jsme pak řekli ahoj a šli na tramvaj. Žádná jiná návštěva tam ostatně taky nebyla. Kouzlo svornosti konferenčníko stolu bylo pryč. Týna udržovala podivnej odstup, ale jeli jsme stejnym směrem. Z Dejvický Žižkov jako Strašnice.

„Poslal bys mi to mejlem? Já si to přesně celý nepamatuju, jaks to vyprávěl.“ U stánků na levnou krásu okolo Kulaťáku se Vietnamci pořád ještě balili do igelitů.

„No tak jo, to bych klidně mohl.“

„A zavoláš jí? Zavolej jí! Podle mě ses jí fakt líbil.“

„Myslíte?“ hledal Jirka potvrzení tý zajímavý možnosti i u Týny, vode mě je to holt málo, „no já nevím, jestli to není blbé.“

Se sestrou Viktorií se pak opravdu sešli, takže jí nejspíš zavolal hned ráno, někde v indický restauraci na oběd. Seděli naproti sobě očima, pokecali, a nic. Jenom se zas zasmáli. Stejně celou dobu myslel na Alžbětu. Jestli mu konečně nedošla esemeska.

„Vy ste si s tou Viktorií tak strašně podobný, že by se klidně dalo říct, že ste sourozenci, ty nosy a voči úplně... Voni i ty vlasy. Hlas vlastně máte taky podobnej. To by mohlo jít.“

„Myslíš?“ na to Jirka s živym zájmem.

‚Katy se už dlouho líbil, už vlastně co jsme spolu začali chodit (= co jsme nastoupili na uni). No a pomalu se to začalo rozvíjet. Zajímavé bylo, že Katy (snad to bylo TEHDY) měla s sebou foťák. Nejdřív fotila nějaké fotky se mnou v posteli a pak s ním v hospodě. Film se nějak zasekl nebo co, takže se exponoval dvakrát – vznikly neuvěřitelně zajímavé, protože navíc symbolicky plné, montáže, pamatuju si na tu, kde jsme exponováni se Zdeňkem tak, že to vypadá přesně tak, že ho škrtím...‘

„A v tomto násilném modu života jsem se snad den nato rozhodl, že musím Zdeňka zmlátit, jinak že se mi neuleví. Tak jsem to ráno oznámil Katy. Která teda po ničem netoužila míň.“

„Tys jí to eště sám řek?“ Trošku jsme se po sobě podívaly: Slyšelas to? Je todle možný? A tak. Myslím, že se nám taky líbil ten obrat s násilnym modem. Zvednutá obočí cvičila na varhany těch stárnoucích čílek večerní zábavičkovou mjůzik.

„Co bych neřek.“

Ta úleva. Když to proběhlo, šel jí telefonovat. Jako pravej práskač do budky, když už, tak už. Hlas se mu pořád ještě klepal a trochu ho pobolívaly klouby na rukou. Ale ta ohromná úle-

va. Chvilku lovil ukazováčkem ve Zlatých stránkách ten pravý exemplář Machatých, a nakonec se trefil napoprvé.

„Dobrý den, dovolal jsem se k Machatým, k těm, co je pan Machatý z univerzity?“

„No prosím, Machatá u telefonu… Ježiš, stalo se něco manželovi?“

„Ne, nic. Teda vlastně jo, stalo. Já jsem vám chtěl říct, že váš manžel asi chodí s jednou studentkou.“

„A… aha, a proč si to myslíte?“

„No ona ta dívka chodila předtím se mnou, víte?“

„Tak moment. Jak jste na to přišel?“ Jirka tu změnu hlasu zaznamenat nemohl, nebyl přece Zdeňkem. „Máte nějaké důkazy?“ Taková snaha zachovat se.

„No teda vlastně jeli spolu autem odpoledne na výlet,“ vyprostil ze sebe otráveně, a otiskl se na olepené sklo budky další známkou lokte, moc důkazů totiž neměl, ale věděl, že je ani nepotřebuje. Bylo to jasný.

„A kam?“

„Na zámek do Raduně. Jeli.“

„Aha, tak on se chlubí novým autem.“

„To jsem nevěděl.“

„No vidíte.“

„Můžu se zeptat, co teď budete dělat?“

„Proberu to s dcerou a uvidíme.“

„A můžu se ještě zeptat, kde pracujete? Nejste… Vy máte takový uklidňující hlas, jako psycholožka, víte?“

„Uachacha, chacha,“ zadunělo od zelených potahů, „tak to je fakt síla.“ Všechny jsme se jako na povel napily vína. Sestra Viktorie při smíchu interesantně zakláněla hlavu.

„No, byl to přátelský rozhovor.“ Jiříček rozhodil ručkama v ohrnutých rukávech od košile a koupal se chvíli v umělém bazénku s obdivnou pozorností. Tři zadky v tetelivém nesouhlasu nadšeně nadskočily. Ten Týnin se ani nezavrtěl.

„Ježišmarjá, přátelskej rozhovor! Ty jí takle inkognito sdělíš, že její spořádanej vědeckej taťka vod dětí spí s ňákou studentkou!“ pleskla jsem se místo dokončení věty dlaněma o ksicht. „A jaká byla, ta pani? To ani nebrečela nebo nekřičela?“ Každej chce vidět krev.

„Byla totálně klidná, narozdíl ode mě. Chvíli jsme se docela normálně bavili.“

Všechny slečny kroutily okouzleně hlavami a nakousnuté chlebíčky visely ve vzduchu vedle jejich hlav jako boží prsty s máslem. Všem to přišlo trochu odporné, ale zároveň obdivuhodné. ‚Tohle by kvůli mně asi žádnej neudělal‘, říkaly si v duchu ty duše, a do toho jim z Jiříčka bylo nablití – takhle nepokrytě práskat, to je přece děsný, a k tomu se přidával druhotnej obdiv za to, že to – s pobavením nad sebou samým – v pohodě zveřejňuje. Že se zesměšní, a ještě mu to u toho svým způsobem sluší.

Nejdřív jí jenom cukaly koutky a podvědomě to trošku skrejvala skloněnou hlavou. Sestra Viktorie se pak konečně zasmála s náma. A možná to dělala už nějakou tu chvíli, jenže já jsem – už podruhý – poslouchala tenhle příběh a hltala očima nazrzlého radního jakési moravské vísky s komickou gestikulací, co vypadá na šestnáct.

„A zajímavé na tom bylo, že ona Katy předtím fotila mě a potom jeho, asi to bylo ten den, a ten foťák se nějak pokazil, takže jsme na jedné fotce se Zdeňkem spolu – vypadá to, že ho škrtím…“

‚Katy se už dlouho líbil… A postupně to nabíralo na motorových otáčkách v jarních měsících. Katy už zjišťovala, že já s ní být pořádně nechci, že je zamilovaná do Zdeňka. Tak si to i řekli a vyjeli někam na výlet. No ale to je jedno, já se začal chovat jako blázen. Bylo mi opravdu zle. Vzpomínám si, jak jsem na ni čekal před jejím privátem… Jak jsem se stěhoval ze svého privátu za zpěvu žalmu ‚Bože můj, Bože můj, proč jsi mě opustil?‘ Pár dní sem pak bydlel u Katy byl to děs, pořád jsem brečel, nedalo se s tím nic dělat. A Katy na mě byla hodná, ale i zamilovaná do Zdeňka. No a pak jsme se museli odstěhovat na další privát – na pár dní kolem posledních zkoušek. Chtěl jsem Katy napovídat, ale ona to vzdala hned, což by mě naštvalo i normálně. A pak jsem přišel na řadu já. A zkoušející mi to nedal, cítil jsem, že stačí velmi málo a začnu mu demolovat kancelář. A v tomto násilném modu života jsem se snad den nato rozhodl, že musím Zdeňka zmlátit, že jinak se mi neuleví. Tak jsem to ráno oznámil Katy. Která teda po ničem netoužila míň.‘

Jen co jsme zaslechly, jak si někdo odmyká, zmizela sestra Viktorie ve sprše a pak z ní ještě asi hodinu bylo jenom ručníkově-krémový ticho. Nakonec přece jen přisedla, stočila hezké nohy na křesle pod sebe, ale moc toho neřekla. Bavili jsme se jenom o tom jejim novym Portugalci, mafiánovi, co ho poznala v autobuse do Litvy. Pak taky vyprávěla o jednom chlápkovi, co jí zastavil, s teplákama vytaženejma až pod prsa, někde na vesnickym náměstíčku. Byl vod pohledu divnej, chvíli ji sledoval, pak se jí zeptal, jestli by si ho nevzala, a nakonec jí do ruky vtiskl zmuchlanej papírek, kterej ona furt nemá tu sílu vyhodit, taky proč, on má grády. Ale to sme si řekli až pak. Pak, co se k nám opravdu přidala, co se s náma smála.

„Tak jsem se roztřásl, chvíli jsem váhal, a pak povídám: Promiňte! a on pořád: Uklidněte se! - a já odešel. Venku pršelo, byla to úleva… Na privátě jsem to líčil Katy. Ta z toho měla samozřejmě taky psycho jak sviňa. Pak sme se nějak ještě porvali, vím, že jsme majitelům rozbili hrneček.“

‚Jo, ještě jsem se jí ptal, kde pracuje, že má takový klidný hlas, jako psycholožka. Jedna z nejzvláštnějších zkušeností v mym životě.‘

Jiříček mi napsal ten sumarizační mail hned druhej den a trochu si u toho myslel, že ho balim, jelikož den před tim sem na něm visela jak klíště. Protože mě měla ta jeho vyprávěnka zachránit před mou vlastní, což teda tušit nemoh.

Vítaná v září a vás

‚Takže je začátek července 1999, v Opavě prší a na univerzitě jsou poslední zkouškové termíny. V lednu jsem se rozešel s Katy, bo už jsme měli po pěti letech ‚velikou krízi‘, oba jsme byli mimo. A byl jsem přesvědčený o správnosti toho rozchodu celý tři měsíce, přesně do chvíle, než Katy té myšlence taky přivykla a pomalu začala omezovat antidepresiva, které jí její nová psycholožka – nebo psychiatryně? – předepsala. Ježišmarjá, že si ty lidi eště furt myslej, že psychologové můžou předepisovat farmaka. Trošku mě to vyrušilo, jelikož Jiřík tohle přece ví. *Mým spouštěcím bodem návratu byla návštěva Hynka Poláka v Lipníku, který nás s Katy znal od začátku, a když se dozvěděl o tom rozchodu, tak povídá: ‚Co blbneš?‘*

„Tak jsem k němu přišel a začal ho boxovat po obličeji. Asi jsem u toho měl zavřené oči.“

„Uachacha!“ zasmála se Lenka, já, Týna, sestra Viktorie a Jiříček sám. Já nejvíc. To sem zrovna potřebovala. Seděly jsme na zeleným gauči naproti originálům Slavíčků, Demelů a Anderlů, naproti kompletním svázaným bichlím Divadelních novin p. Stolaře (červená kůže se zlatou ořízkou), naproti regálům s hezkým sklem (starožitným) a čelily jsme taky cibulovýmu porcelánu, co ho má p. Stolař sbírku (stejně jako všech těch ostatních věcí) a co sme z něho pily čaje a jedly krajíce. Takový staropražský byt s dvouřadou knihovnou do stropu, cholerickym panem Stolařem, dvěma kočkama a dvěma holkama na vdávání. Lenku jsem vyzpovídala ještě v kuchyni u cukrování bábovky, jelikož jsem přišla první.

„A počkej a udělals mu teda něco? Jako zranění ňáký nebo něco?“ Aspoň nějakou tu modřinu! I sestře Viktorii zasvítily mdle zelené oči a pohodila čerstvě umytou ofinou.

„No když jsme to zpětně přes Katy probírali, říkal Zdeněk, že jsem se trefil jen párkrát. Byl to nepopsatelně hnusný pocit doteku s živou kůží.“ Zakousla jsem se do třetího kousku bábovky s hrozinkama. Lenka je trefně máčí v rumu. Výborný.

„Pracuju v knihovně. A co děláte vy? Vy asi studujete, že ano.“

„No máme vašeho manžela s Katy, s tou slečnou, jak sem řikal, tak ho máme na dějiny.“

„A jak dlouho jste spolu byli, s tou.. Katy?“

„Od začátku, od prvního semestru, my oba studujem češtinu a historii. A vy teda máte nový auto...“

Chodbou tam a zpátky zatínal ovadlé svaly. Opavská univerzita vydávala podivnou vůni neužitečných posmutnělých vědomostí, plouţení s indexem, napleslých zdí a nekončících, savem vytíraných chodeb. Z pánských záchodků se linul odér nadržené kolejní moči.

Okna byla otevřená dokořán a pod nimi právě obézní paní venčila obrovského bílého chlupatého slintajícího psa: „Počkej miminko, no mimi, ty še mi tu takhle prohániš, ty mi tu běháš, počem mimi, čo ty mi to provádíš, mimineško...“ Obrovské těleso trousilo plavnými skoky slinivé pruhy do čtyř světových stran. Čekal, až začnou konzultační hodiny Zdeňka Machatého. To byl místní děkan.

Na zelených potazích se čekalo, jaká že to byla bitka. Jiříček si prohrábl vlásky a slupl jednu jednohubku zdobenou petrželkou, aby tak vyrobil napjatou pauzu. A taky už měl hlad. „Ale já jsem musel jít. Pršelo, byla zima, ač červenec. Byl asi zrovna na hajzlu. V kanclu nebyl, tak jsem si sedl na chodbě na lavičku a čekal. Byl to stav, kdy víte, že stačí málo, a můžete skončit ve vězení za nějakou vraždu nebo tak. No a pak už u sebe byl.“

‚Písmenka psycha pod čelem mi buší,‘ citoval asi Jirka někoho v tom mailu. Ačkoli je to už třetí repríza, pokaždý se to posune o kus dál. Ale vo tý možný vraždě to tu bylo taky, stejnejma slovama.

Chtěla jsem si zapálit, všechny ještě bolelo břicho od smíchu. Týna, Lenka, její sestra Viktorie, na kterou už Jirka hodnou chvíli hleděl se zájmem a které vlastně od začátku celou tu story adresoval, nebo já – někdo z nás šel na záchod, někdo jinej donýst víno. Jelikož vznikla logická pauza v představení. Týna toho ten večer namluvila míň než sestra Viktorie. Nakonec se všichni přesunuli za mnou na balkon, i ta, co nesnáší kouř, aby se neodporoučela ta náhlá soudržnost, která byla přímo zhmotněná, někam k izraelskejm ambasádám...

Mezi utěrkami a ubrusy, mezi Katčinými menšími a Lenčinými většími spoďáry, co se tu suší, na dvou metrech čtverečních, vykukovaly ty obličeje, který tak dlouho znám, i ty, který se přidaly teprve nedávno, jak jabka z župánku. Pomyslela jsem na paní Skřišovskou z Houzné. Teda Huzové. A vyfoukla kouř na dvorek sraženejch dejvickejch činžáků a ta výška čtvrtýho patra

mi přišla závratná. Řekla jsem jim to naráz, úplně celý. Ani Jiříčkova story to nemohla zastavit. Schválně jsem to udělala ještě horší, jako by mi pořádný odhalení a odsudek těch lidí mohly ulevit víc. Trochu to tak bylo.

Sestra Viktorie okamžitě uhádla, o koho se jedná, viděla jsem jí to na obličeji, jak se stáhla, Jirka váhal, ale evidentně taky tušil, protože se zahleděl na dlaždičky. Týna to věděla ode mě. Lence jediný šlo možná o mně, bylo jí jedno, kerej on je. Smáli sme se pak zas.

„Hele, a vy se teď vážně kamarádíte? Jakoby nic?“ odvedla jsem totiž řeč zpátky k Jiříčkovi.

„Oni jsou s Katy doteď spolu. My sme se tomu všichni tři už mockrát zasmáli. My spolu chodíme občas na pivo, do té kántry-hospody, oni jsou fajn, já je mam moc rád, oba.“

‚A věděl děkan Zdeněk, že ještě TEHDY jste spolu s Katy spali, ten den?? byla bych se určitě zeptala, kdybych se to nedozvěděla až pak, z toho mailu. Jak jste ještě po tom telefonátu spolu jeli s Katy domu vlakem, seděli jste proti sobě na těch vyrudlejch lepivejch koženkovejch sedačkách s opěradlem do pravýho úhlu, a tys koukal z okna, jak běžej stromy, a řikal si: „Venku je to krásný, tak o co jde? Je léto, máš to za sebou!“ A přitom jsi viděl Katynčinu nohu v sandále, trochu zaprášenou, jak se opírá o plechovej koš naditej papírkama od tatranek a krabičkama od ředěnejch džusů s brčkem. A zároveň jsi věděl, že po tom buchy-buch a po tom telefonním prásku to byla děsná úleva. Tos jí všechno asi neřek. Proč bys jí to taky měl řikat. To nebylo už vůbec nutný.

„A kamarádíte se taky s tou Marií, Věrou nebo Jitkou, s tou manželkou, s tou se taky kamarádíte, vy tři?“

Několikrát poskočil, zaťal pěstičky a vešel. Místnost nic netušila a děkan si ještě něco zapisoval do lejster. Oknem sem píchal důstojný paprsek. Není nutný zvedat hlavu hned, když někdo vejde v konzultačních hodinách.

„Do... Dobrý den. Já jsem vás... přišel fyzicky napadnout.“

Nekompromisně se na něj vrhl. Srazil přitom hromadu knih ze stolu. Vnímání měl podivuhodně zostřené. Stačil ještě zpozorovat pár titulů na hřbetech klátícího se sloupu: Revue of Physics and Mathematics, Dějiny středověkého bydlení, Kouzelné mládí – Božena Němcová a dědicové, Zvládněte s námi bojové sporty – sebeobrana za 20 minut, 100x teplá levná večeře pro celou rodinu. Pokud se mu to ovšem nezdálo. Pokud to nebylo jenom vidění.

Děkan se na židli povážlivě zakýval. „Co blázníte? Uklidněte se, proboha, uklidněte se.“

Ale na jeho akademickou tvář už dopadala sprška ranek. Jiříček je prováděl se zavřenýma očima. Vypadal jako boxující neurotická barbína. Trochu přitom poskakoval. Děkan Zdeněk si chránil hlavu a obličej a pořád opakoval: „Uklidněte se, kolego, proboha, uklidněte se!“ Se studenty se přátelil. Měl rád country.

‚A věděl děkan Zdeněk, že ještě TEHDY jste spolu s Katy spali, ten den?? byla bych se určitě zeptala, kdybych se to nedozvěděla až pak, z toho mailu. Jak jste ještě po tom telefonátu spolu jeli s Katy domu vlakem, seděli jste proti sobě na těch vyrudlejch lepivejch koženkovejch sedačkách s opěradlem do pravýho úhlu, a tys koukal z okna, jak běžej stromy, a řikal si: „Venku je to krásný, tak o co jde? Je léto, máš to za sebou!“ A přitom jsi viděl Katynčinu nohu v sandále, trochu zaprášenou, jak se opírá o plechovej koš naditej papírkama od tatranek a krabičkama od ředěnejch džusů s brčkem. A zároveň jsi věděl, že po tom buchy-buch a po tom telefonním prásku to byla děsná úleva. Tos jí všechno asi neřek. Proč bys jí to taky měl řikat. To nebylo už vůbec nutný.

Vitana v
ařízz
a vaa

Pak se Jiříček rozklepal, řekl Promiňte, zavřel za sebou tiše dveře a odešel. A Zdeněk nejspíš začal sbírat ze země knihy. To už nevíme.

A nakonec to vyprávění mělo bejt záchranou i pro Jirku samotnýho, protože jen co to dořek, byla tu aktuálnější věc než buchy-buch do děkana, byla tu Alžběta, a jak on se nemůže ovládat, aby jí furt nepsal esemesky a nevolal, jak se vzájemně trénujou (kdo jak dlouho vydrží se neozvat), jak vlastně to je tak trochu ten důvod, že ho to pořád ještě baví, že kdyby se najednou ta klarinetistka tak necukala, nejspíš by ho nezajímala vůbec. Jak teď zpívá (opravdu!) pod oknama jejího kolejního kamrlíku a občas ji tak trochu sleduje.

‚Začal jsem jí nejdřív vyhrožovat, že ho zmlátím, když se to provalilo po tom jejich večírku TEHDY. Viděl jsem, že na to Katy reaguje. Bála se, že by se to dozvěděli její rodiče ve 100 km vzdáleném městě, že chodí s ženatým děkanem, a tak měla strach, že za nim fakt pudu.‘

„A Hynek Polák povídá: ‚Co blbneš, myslíš, že najdeš někoho lepšího?‘ nebo tak nějak.“

„No jo, to známe…“ řekla Týna. Nebo sem to možná řekla já. A ostatní přikyvovaly. Hned jsem si vzpomněla na Frantu: ne, neblbnu, myslím, že nenajdu nikoho lepšího. Na koho myslela Týna, Viki a Lenka, nevim, ale Jiřík pokračoval.

„A tak jsem o tom začal uvažovat. Ale ukázalo se, že návrat nebude snadný – nevracel jsem se z lásky…“

‚… ale z poznané nutnosti…‘ Samý citáty, Jirko, samý citáty, máš to pěkný. *‚…Což Katy brzy zjistila. Zatímco jsme spolu nebyli, našla si nové kamarády, jimiž jsem lehce pohrdal a rozhodně nechtěl chodit na jejich středeční srazy v country hospodě We West (vymyslel jsem spousty nápadů)‘* To si dělá prdel! A eště tam chodí děkan! Stránku jsem pak posunula skrolovátkem.

‚A tak ani TEHDY jsem nešel. Zrovna jsme se „pomilovali“ (aha, tak on Jiříček tohle slovo taky nesnáší), *bylo to hezké a Katy chtěla, abych šel, ale já si chtěl raději číst. No a právě tehdy TAM přišel Zdeněk.‘* Ne, je to jako vždycky vtipný. Aha. Von si ten Jirka myslel, že ho opustila proto, že mu dal tu osudnou příležitost, jak bejt s Katy sám, ačkoli se předtím tak „hezky pomilovali“, a tudíž bylo nasnadě, že Katy vlastně nikoho jiného nepotřebuje, natož Zdenyho vod koní. Ale zlomovej večer a ty ženské rozmary, že, sama v country mezi klobouky, kolťáky a Wabi Daňky, to jednu zmůže tak, že padne do náruče kdejakýmu děkanovi. Kdyby tam byl býval Jiříček byl, nikdy by se to celé nebylo bývalo stalo.

„Poď, Jiří, co zas budeš sedět na pokoji, poď tam se mnou. Bude tam i Petr a Dana.“

„Hele, Katy, já to vaše kántry nemusim, po pravdě ho nesnáším. Já si budu rači číst.“

„Tak jak chceš, já du sama.“ Prásk. Možná tak nějak. Tak nějak to mohlo bejt, ačkoli to asi bylo trochu delší. Ale je zbytečný vymejšlet, co tam všechno ještě mohlo padnout, když to stejně dopadlo tak, že šla Katy sama.

Jako poslední zazvonila Týna s Jiříkem. Byli přesně ten jeden případ z milionu, kterýmu se podařilo po rozchodu udržet perfektní přátelství, včetně toho, že vydrží spát vedle sebe, aniž by to komukoli činilo jakýkoli příkoří. Mě to teda moc potěšilo, že přišli oba, očekávala se čistě dámská čajíčková kecanda, kde by měl teoreticky každej mužskej dost rušit. Ne tak Jiříček, ostatně – do mužskýho měl dost daleko. Přesně konvenoval představě nemožnýho intelektuála a podtrhoval to povislejma ramínkama, protahovanou opavskou moravštinou a Týninou háčkovanou taštičkou přes rameno. Navíc je od druhýho pohledu naprostej magor. Od třetího ale začne mít něco do sebe, a dokud mluví, daří se mu o tom přesvědčovat ještě líp. Jelikož je vtipnej a taky vtipně směšnej.

‚Nejdřív byl ten moment, že jsem se potřeboval ujistit, zda volám na správné místo (Machatých bylo v seznamu několik), ale trefil jsem se hned napoprvé. Při tom zjišťování: „Dovolal jsem se správně tam, kde bydlí pan XY?“ se paní děkan zděsila: „Stalo se mu něco?“ – a taky vzhledem asi k roztřepanému tónu mého hlasu.‘

Moc se mi sem nechtělo, byla sem vyřízená z práce. Kočky byly pryč s Lenčinejma rodičema. Tj. taky s rodičema sestry Viktorie.Vlastně nebyli tak docela poslední – nakonec dorazila domu sestra Viktorie, zabručela ahoj a šla si mejt hlavu. Zrovna ji opustil přítel, nastěhovala se ze spartánskýho sklepního bytu zpátky k rodičům a krom

bolavýho místa se jí vlastně dost ulevilo. Navíc na obzoru se už rýsovala Portugalcova silueta. Nebo to byl Ital? A bylo nás pět.

‚No a tak dva měsíce jsem se z toho dostával… A v listopadu začal chodit s Alžbětou… Ale to už je jiný pětiletý příběh. S Katy se to brzo srovnalo a máme se dobře, občas zajdem na oběd i se Zdeňkem.‘

Popíjeli jsme čajíček a ukusovali bábovku a hovory. Vzpomněla jsem si na vlastní aktuální tragédii, a abych to na ně okamžitě nevyblila, nahodila jsem:

„Helejte, a co byl váš úplně nejtrapnější zážitek? V životě?“ To nezklame. A já budu moct mluvit jako poslední, doufám, jelikož otázku sem položila já. A možná se tomu vyhnu úplně, protože už bude moc hodin, chlebíčky snědeny, nohy přesezeny, hostitelky zívající a vyrazim i s tim zas na metro. Nejlepší by fakt bylo to nevypouštět. Nakonec to ale vyhrála Týna (ta držela svý tajemství v lágru), Lenka (nic trapnýho se jí asi nikdy nestalo) i Viki (vo tý se to všecko vědělo, viz vejš).

„No tak asi když sem zmlátil Zdeňka,“ pronesl Jiříček odvážně a jako první.

‚No a pak jsme se ještě porvali, vím, že jsme majitelům toho privátu rozbili skleničku. A ještě jsem Katy znásilnil. Ale moc si na to nevzpomínám. Nedávno mi říkala, že tohle by se dalo jako znásilnění kvalifikovat. A pak už jsme nějak jeli domů – každý zvlášť. Koukal jsem z okna vlaku a říkal si: koukej, je léto, tráva je zelená, měj radost! – ale nešlo to. Bylo to hrozné, ale po tom buchy-buch o něco lepší.‘

„Neblázni, prosim tě, prosim tě, z toho bude skandál, dozvědí se to naši, to nemůžeš! Jirko, prosim tě!“

„No a co! “ vykvikl Jiříček. „NO-A-CO,“ zaskandoval ještě, udělal prapodivnou otočku a vydal několik interesantních zvuků – na to byl machr. Ručkama k tomu šermoval ve vzduchu.

„Jirko, prosim tě!“

„Jo! A zavolam jeho manželce! Všechno jí řeknu!“

„NE! Jirkoprosimtěne! Ta to řekne našim!“

Katy si klekla, takže byla konečně menší než Jirka. Chytla ho okolo stehen.

„Prosim tě, když tam nepudeš, tak já s tebou teda zůstanu!“

Jiříček maličko zaváhal.

‚Pak jsme se tomu možná i zasmáli, protože bylo jasné, že to je blbina… Vím ale jistě, že poté, co jsem se vrátil z buchy-buch výpravy a Katy to vylíčil, tak nejdřív byla otřesená, ale brzo jsme se tomu už smáli… A víc nevím, bejby!!!‘

Tak vida, zasmáli se tomu, nejspíš se jí taky líbilo, že bude moct jednou vyprávět dětem, jak tátu v jeho ofisu zbil její bejvalej, takovej mladej studentík, spolužák z ročníku. Taková studentská láska to byla. A kvůli ní!

„No tak asi když sem zmlátil Zdeňka,“ pronesl Jiříček odvážně a jako první.

„Cože?“ vyprskla jsem (trapně), „ty žes někoho zmlátil?“ Nebylo jasný, jestli se neurazí, vzhledem k sexuálním praktikám, se kterejma se taky netajil, ale ne.

„No jistě! A tohle bylo opravdu dobré.“

„No tak honem, povídej,“ vrhlo se na něj potrefené stádečko. Jak hojivé. Zvlášť když to vypráví Jiříček. Jak stmelující.

„No normálně jsem mu dal po hubě, no co, no..“

‚A víc nevím, bejby!!!‘

Jako poslední zazvonila Týna s Jiříkem. Byli přesně ten jeden případ z milionu, kterýmu se podařilo po rozchodu udržet perfektní přátelství, včetně toho, že vydrží spát vedle sebe, aniž by to komukoli činilo jakýkoli příkoří. Mě to teda moc potěšilo, že přišli oba, očekávala se čistě dámská čajíčková kecanda, kde by měl teoreticky každej mužskej dost rušit. Ne tak Jiříček, ostatně – do mužskýho měl dost daleko. Přesně konvenoval představě nemožnýho intelektuála a podtrhoval to povislejma ramínkama, protahovanou opavskou moravštinou a Týninou háčkovanou taštičkou přes rameno.

Anna Brikciusová
10 básní z ledna

Pole kůry z pomerančů

suší se
šťávy s vůněmi
do pomerančových oblaků

volavka bílá brčkem brčálu
v letu voní, aroma pije

nad lesem letí celá opilá

Z očí vosk

ze svící slzy

ve studánce lidská krev

nevidí
pláčem se spálí
krev pít nesnese

Jehlou

do mechu
do látky
do jehelníku

do srdce,
které už nezabolí

Návrat

možné zopakování proběhlého
jaro svéhlavých pomatenců

kteří vrátit chtějí
co bylo jim milé

gazelím skokem návrat uniká

Podruhé

se možná znovu usměje
dlaň zimou v nebi

potřetí
ve tváři věčná radost

duše letí rychleji než paprsek
vzhůru, skrz oblaka
až se dýchat nedá

Řeka úsměvů

nad kopci roztančených leknínů
v sukních z mraků a mlhy

v údolí med se do jezera vlije
nahoře se melounový srpek směje

Sněhu pramálo

a přeci všude bílo
není to peří
co při sebemenším závanu větru
i fouknutí zlehýnka
do vzduchu se vznáší
kolem poletuje

stačí se nadechnout
rájem se projdeš

Spanile

spanile se usmívá
pukrle na uvítanou
lichotek plný džbán

při loučení cukrkandl

o kostel dál
úsměv skočil na portál

Životem opilí

nabaženi čím se dalo
znaveni blahobytem

dychtí po dalším

ono už nic

už jim nic nezbývá

jen dychtění

a všudypřítomná nicota

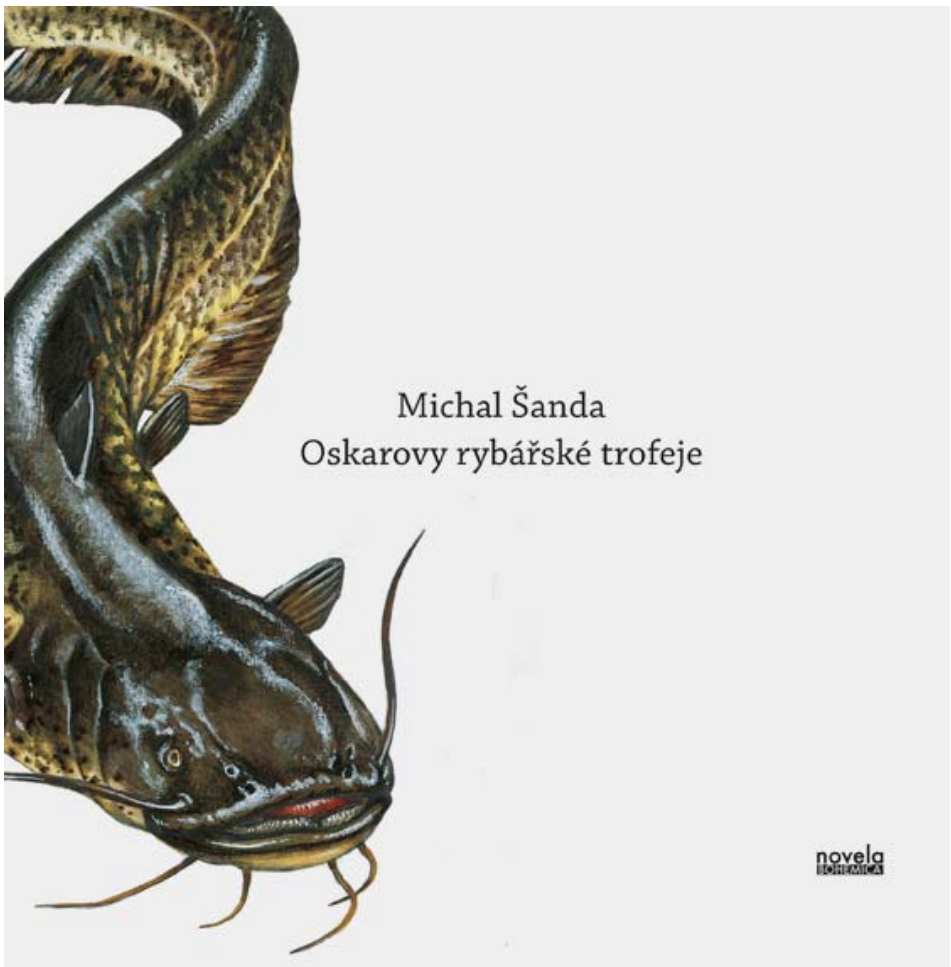
Z listu borůvčí sluncem zmámené

hadi se probouzejí
jinovatka ráno ve hvězdách

větve rukavice svlékají
noc je měsíční krajinou

Pro časopis Dobrá adresa

Oskarovy rybářské trofeje

Oskar se těší na začátek sezóny, až vyrazí na dravce, na sumce, štiky a candáty. Když ovšem očekávaný den nadejde, onemocní angínou. Celý zoufalý se vrátí od lékaře domů a stane se zázrak: z koberce je najednou řeka. Spirálovitý ornament se proměnil ve vodní vír, hnědé puntíky jsou kameny čnící z vody. Oskar vezme prut a uloví kobercovou štiku. Začíná tím bizarní angínové rybaření v kapsách kabátů, v pračce, v budíku nebo na klávesnici počítače. Potom se ale Oskar seznámí s dívkou jménem Rút a zjistí, že ryby nejsou všechno. Knihu provázejí obrazy ryb z českých rybníků a řek od Jana Dungela a zobrazení nejdůležitějšího rybářského náčiní.

Za pouhých 298 Kč k dostání u všech dobrých knihkupců.

V
itana v
aří z
a vás

Na rozdíl od literatury mainstreamové trpí paralelní písemnictví nedostatkem kritické reflexe. Tento deficit bylo třeba napravit, proto přicházíme s první zásadní debatou o paralelní literatuře, vzniklé v roce 2014.

Paralelní literatura 18 – Kritická reflexe v debatě

ROK KRITICKÉHO PNUTÍ MEZI FIALOVÝM HNUSEM A ZELENÝM SLIZEM

Česká paralelní literatura 2014: první bilance i s trochou toho prděníčka.

V české paralelní literatuře se tak nějak na událost nečeká, neboť události s paralelní literaturou přicházejí měsíc co měsíc, což je správné, poněvadž tímto způsobem se udržuje stabilní zaměstnanost těch, kteří se českou literaturou zabývají profesionálně. Že se tak děje už několikátý rok konstatovali v paneláku panelisté veřejné diskuse paralelní Pavel Janoušek, paralelní Marek Vajchr, paralelní Karel Piorecký a paralelní Olga Stehlíková. Panským kočím kritické kvadrigy byl paralelní Pavel Janáček.

TEZE

Paralelní Pavel Janoušek (pPJ): Hergot, já mám dneska nějaké kritické pnutí.

Paralelní Olga Stehlíková (pOS): Tak si povolte pásek u kalhot.

(pPJ): Musím se přiznat: jsem rozpačitý. Vyděsilo mě, že dnes je možné vydat takřka cokoli.

Paralelní Karel Piorecký (pKP): To nesmíte bejt tak lekavej.

(pPJ): Máme spisovatele – profesionály. Jsou řemeslně zdatní a aspirují na uměleckou výpověď o světě.

(pOS): Nechcete aspirin?

(pPJ): Máme literární hvězdy. Seznam literárních hvězd: Petra Hůlová, Radka Denemarková, Emil Hakl a geniální Václav Kahuda.

Paralelní Marek Vajchrt (pMV): Ano, ano. Ta blbá nálada, že letos nebylo moc dobře, a že se napřesrok také ničeho moc nedočkáme, je tu od pradávna.

(pOS): Já si teda myslím, že by bylo fajn nepsat jen o těch křivdách.

(pPJ): Co je dnes označováno za „angažované“, to se mi hnusí.

(pKP): Teď poprosím Pavla Janouška, aby si zacpal uši.

(pPJ): ??? *(Zacpává si uši.)*

(pKP): Angažovanost! Angažovanost! Angažovanost!

(pPJ): Hnus fialovej!

(pOS): To neplatí! Vy jste poslouchal!

(pPJ): Co říkáte? Já vás neslyšim! Mám zacpané uši.

(pOS): *Šeptem:* Angažovanost!

(pPJ): Zelenej sliz!

(pOS): To vážně nemá cenu! On švindluje.

(pKP): Tak kde tu poezii vlastně hledat? Nevím. Cokoli tvrdit o současné poezii a literatuře je nemožné.

(pPJ): Mám seznam.

(pKP): Kahuda na hrad!

Vítr

(pOS): Kdo to byl? *Měří si přísně Pavla Janouška.*

(pPJ): Já nic neslyšim!

(pKP): To jste mě ranil.

(pPJ): Chybí nám nějaký hlubší myšlenkový koncept.

(pKP): Ale tohle je živá zkušenost člověka, který se v posledních třech letech zabýval literárními texty.

Karle, se kterou z básnických knih uplynulých dvanácti měsíců jsi měl negativní zážitek?

(pKP): Je to Pavel Kolamčka a jeho Wittgenstein bije žáka.

Co pro Vás, Olgo, představuje absolutní vrchol současné poezie?

(pOS): Pro mě je to určitě Wittgeisten bije žáka Pavla Kolmačky.

(pMV): Já bych to neviděl tak apokalypticky.

V
itana v
ří z
a vás
Básně
Vojtěch Šarše

Vojtěch Šarše se narodil 28. března 1989 v Mělníku. Studuje francouzskou filologii na Karlově universitě v Praze. Pracuje jako redaktor časopisu Plav a překládá z francouzského jazyka

Nestvůrce okolí

Když zavřeš oči
nutíš vše okolo tebe
aby existovalo

Já zavírám oči ve tmě
nebo koukám do rozsvícených
oken neznámých bytů
jen proto abych si mohl
představit co chci

Černá z tvých očí odkapává
do rudé mé krve
křehčí než moment
kdy vítr rozfoukává mlhu

Padlost a podmíjivost

Nebe bez křídel
mrtvé šupiny v přílivu
odliv se blemcá v zátoce
plastovou vodou
co rozřeže jen nůž

Kašel cvakání
čas plyne bez tikání
i bez plynoměrů

Všechny tvary mraků
ničené každým bludným gestem
každou nežádoucí myšlenkou
a také nezaslouženými představami
co nedokážu udržet v hlavě.

Kvílící jáma

Představte si, že uděláte dvacet kroků, ale v momentě kdy děláte ten jednadvacátý, tak třeba osmí krok z naší již odchozené chůze zmizí. Nastane retrospektivní pád do nicoty? Ne, něco mnohem horšího a méně představitelného.

Zmizí něco, co jsme věděli, že existuje, ostatní co nás viděli, také vědí, že to existovalo, avšak to něco se vymaže z paměti, ale ta prázdnota o, které víme, že tam je, tam také zůstane. Prázdno, které nebudeme moci vyplnit krokem dvaadvacátým. Naše chůze se změní v průhledný odraz.

Azur a Dušičky

Mrtví odplouvají,
horizont je polyká
jako rozlehlý kanibal
a nebo sterilní nekrofil,
dělá to pusou, hltá.
Žádné očí se neodvrací
od úst dávících vsáklou vodu s orgány.
Žádné nozdry nechlemtají
nazelenalý pach plný bláta.
Přesto je ten obličej plnohodnotný.
Někdy mokvavá břicha slouží
jako ostrůvek ptákům
nebo jako rejdiště mořským potvorám.
Unášené ruce víří vodu,
bily by ji,
nebyly by ztuhlé.
Nafouklá těla do sebe narážejí
seč mohou,
a ačkoli by třeba chtěla,
neuniknou tomu polykači dálek.
Některé z plovoucích
mazlavých nádher
mají křídla,
přilepená nebo pravá,
už jen hnízda žab a murén.
Vlnobití jim je láme,
sůl zabrání hnilobě morku, nebojte se,
praskání přehlušilo hloubku moře
a odnáší peří
starých dobrých mrtvých.

Haňťa Ronen

Čtyři nohy, čtyři stránky,
sedátko z titulu,
opěradlo a vazba.

Kolik židlí ? Přesně daný chaos!
Tolik židlí mám naskládaných v knihovně.
A proto se bojím jednu vytáhnout
jazykem se jí dotknout či si na ni jen sednout,
všechny ostatní by,
s přesností černé barvy inkoustu,
potom vypadaly ven,
zhroutily by se ze stránek
a zavalily by mě i mojí knihovnu,
dokonce i ty stránky v rohu neohnuté
prstem neolízlé.
Přitom nemám knihy jen o židlích.
Tak ať mi nikdo netvrdí, že je to fikce.
Až budou o té lavině vyprávět,
se smíchem nebo se sádrou,

Vitana v září Z a vás

určitě si k tomu něco domyslí
co se doopravdy stalo.

Peklo

je v zrcadle,
které ukazuje naší krev,
co v ní koluje.
A také náš odraz to vidí.
Nesplněné vzpomínky, které bych chtěl mít,
slova, která mi nikdy nepřišla na mysl
mé jednosměrné dopisy a telefonáty,
bílé papíry.

Tvorové s opuchlýma očima,
škrábající se na vzduch,
šplouchají a lokají krev,
krev, kde teče ostružník
trnité země s rozházenými
panelovými kvádry,
sošky s drobivýma hlavama.

Dívám se do zrcadla a skáču
do tmy v které nebudu existovat.
Forma pádu není důležitá,
hlavně, že mě před dopadem
oslní slunce, vnikající do kostnice.

Ubrečená ryba

Mračna se bijí nad Petřínem,
dav se šlape pod tím kopcem,
Bílá Holubice se s vervou
touto zvláštní vřavou
nebes a sledem nohou
křídly chce probít.
Ale přejeta je
náhradní linkou X29,
kterou slabý dotyk peří
nepřekvapivě nevykolejí.

A já teď mám pocit,
že se mi srdce zastavilo,
pokouším se ho rozbušit
hlubokým dýcháním
a ranami přes kost do plic.
Otřásají se, žebra jako vějíř,
ale krev se mi přesto sráží
v olovnatých žilách.

Zdá se mi, že v dáli slyším
křičet mořského racka,
ale to mi jen chrčí a
píská v sevřeném krku.

Klíče od očí

Baudelaire, Eco i Zola
mžourají před září
v průvanu blikajících
vitráží podlažních katedrál
lidské imaginace.

Jako v poezii přede mnou kráčejí
tvá procesí světel zpod svíčky
první drží dřevěné stínidlo
druhé kostnaté dlani leží popel sirky
a mezi nimi tma dlouhé sukně kasá
další čelo omotané západem.

Poslední kamenné světlo modle podobné
Káže znaky veškerých prostorů.
Všechna v bolest, radost, tvary a hry
Jsou zabředlé,
Jedné věci obyvatelé,
v tobě.

nám dají

MODERNÍ

NOVODOBÝ PRACÍ PROSTŘEDEK

Dokonale *pere*

HEDVÁBÍ

ZÁCLONY

SILON

PRÁDLO

POTAHY

VLNU

Vyrábí:

CHEMICKÁ VÝROBA
PRAHA

K dostání:

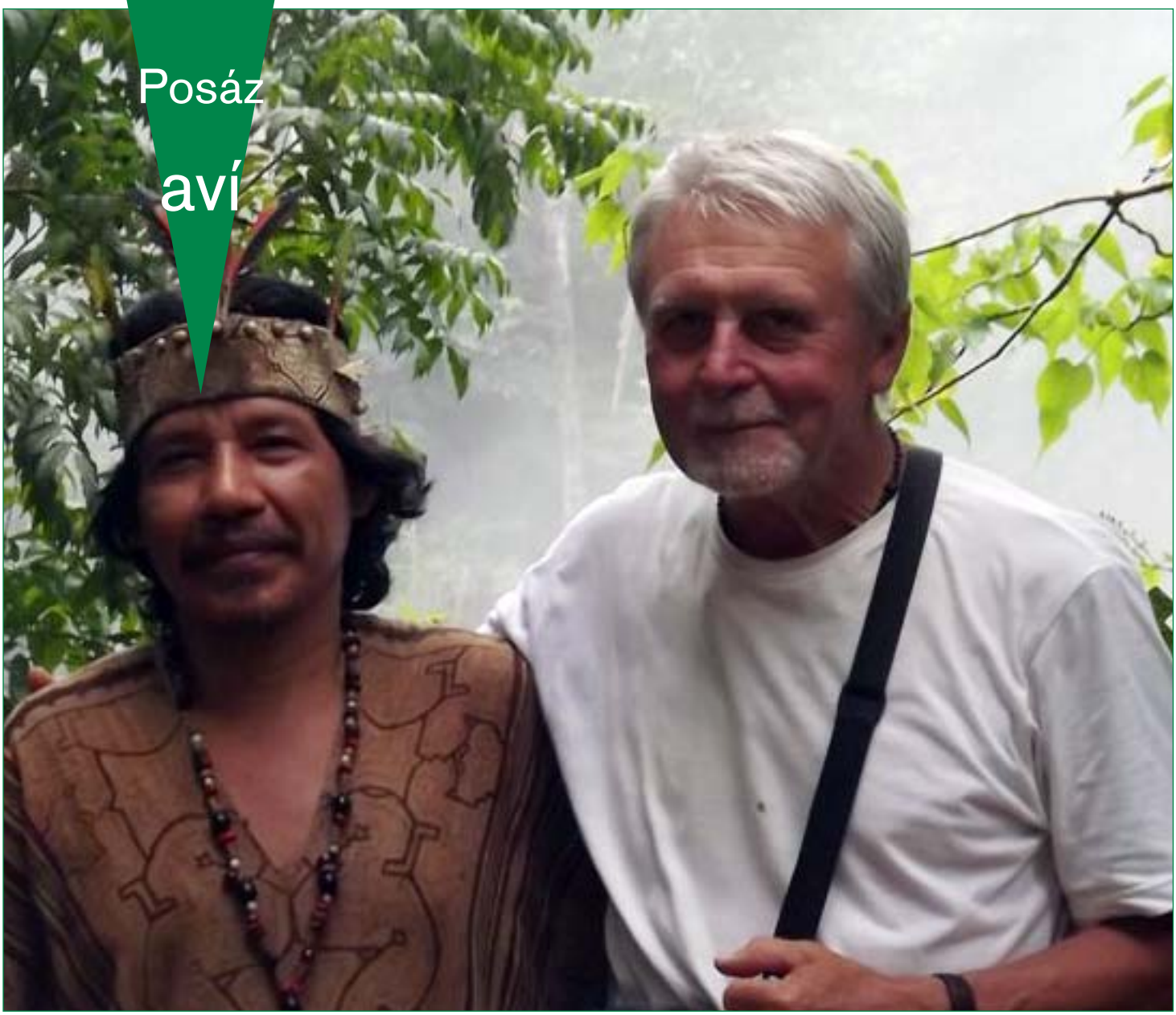
VE VŠECH
DROGERIÍCH

Peru

Jaroslav Chobot

P
rame
n z
draví z

Posáz
aví

Šaman Amadeo (kultura Schipibo)

Meditace u jezera Tuc Tuca (5200 m, n/m)

Meditace u téhož jezera, šaman Sergio

Lima, centrální náměstí s prezidentským palácem

Lima, chudinská čtvrť

Lvouni na La Foca (ostrov u La Islilla, nedaleko Piury)

Šamanka Emilie a šaman Amadeo v džungli

Prezidentský palác v Limě

Bez názvu

Ráno po obřadu ajahuasky na Santa Rosa

Plavba po Rio Abiseo

Trojice šamanů na Rio Breo

Šamanka Amálie na posvátném místě Olmos

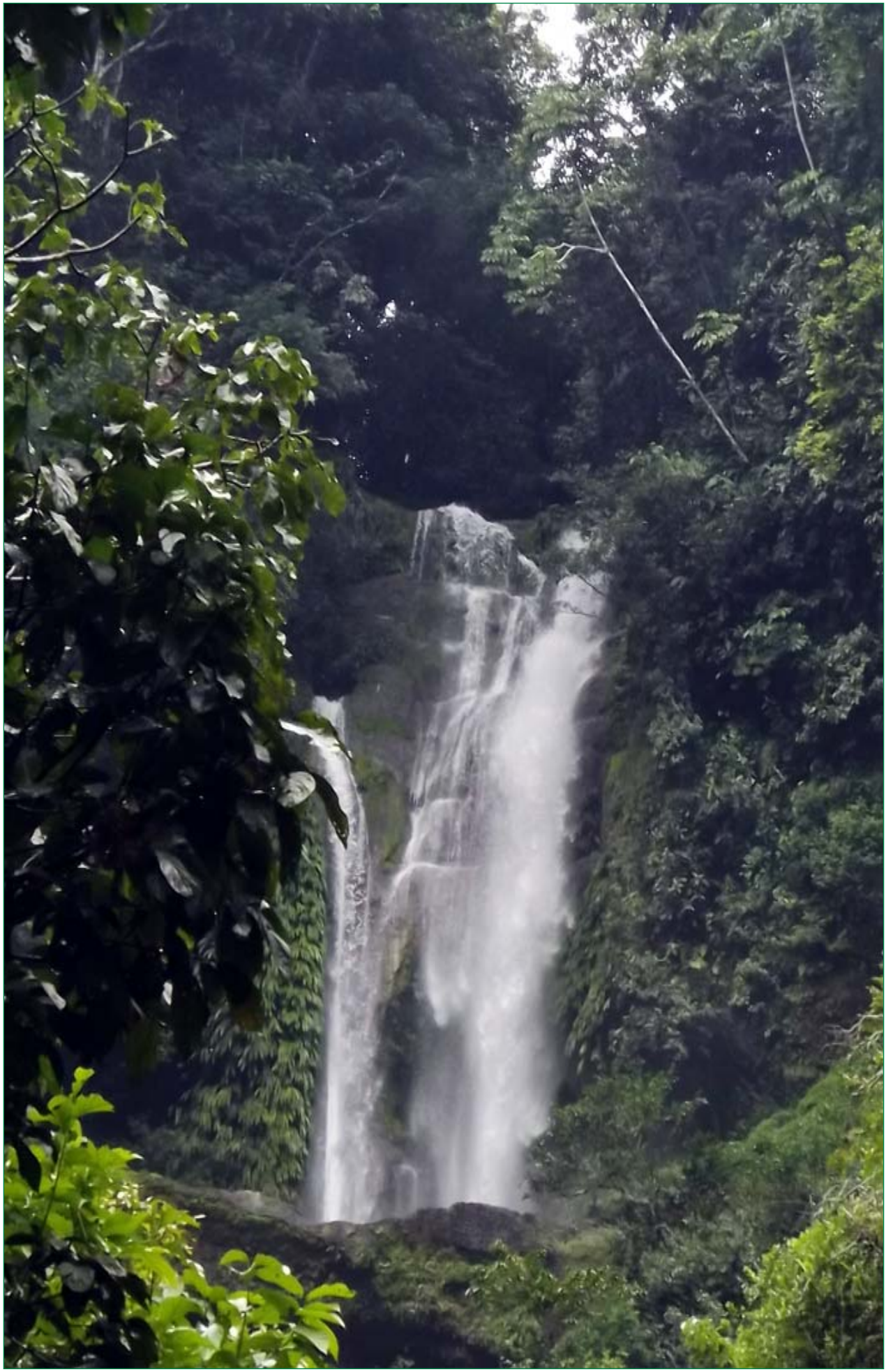
Pod vodopádem na Rio Breo (před záplavou)

Jiný posvátný vodopád

Těsně před naloděním z obavy ze záplavy

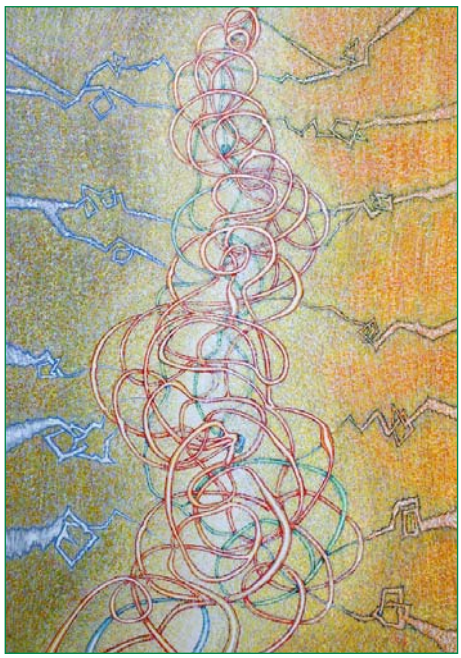
Onen vodopád

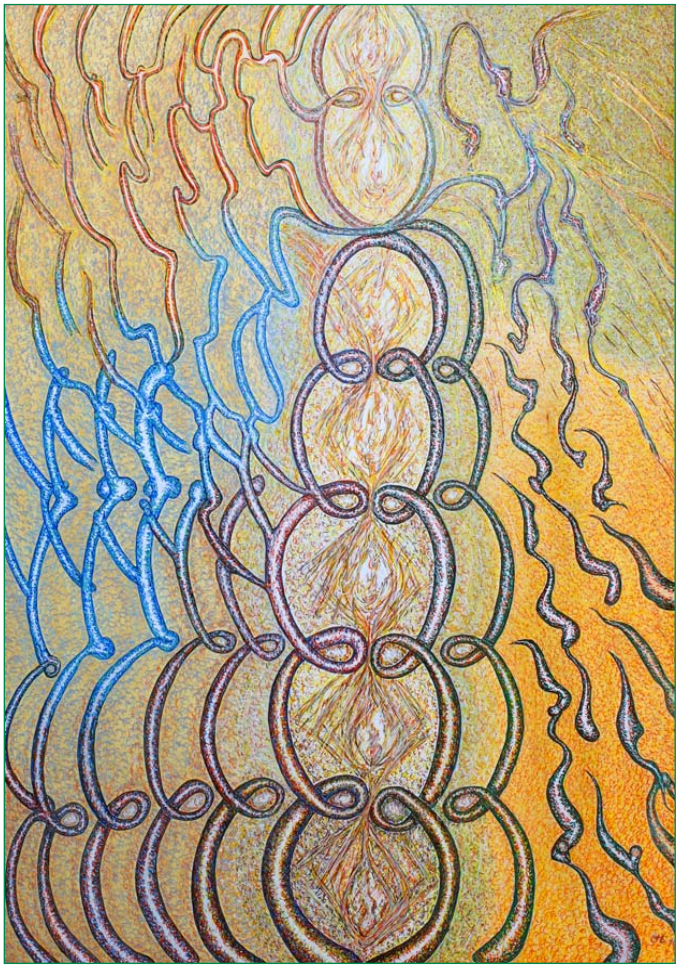
P
rame
n z
draví z
Posáz
aví

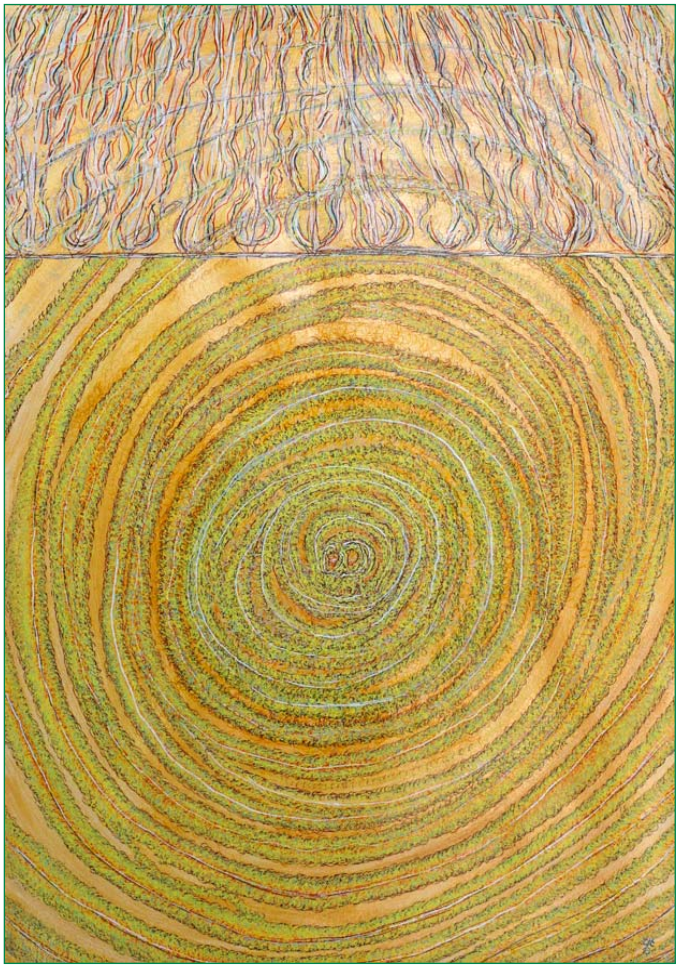
Jaroslav Chobot

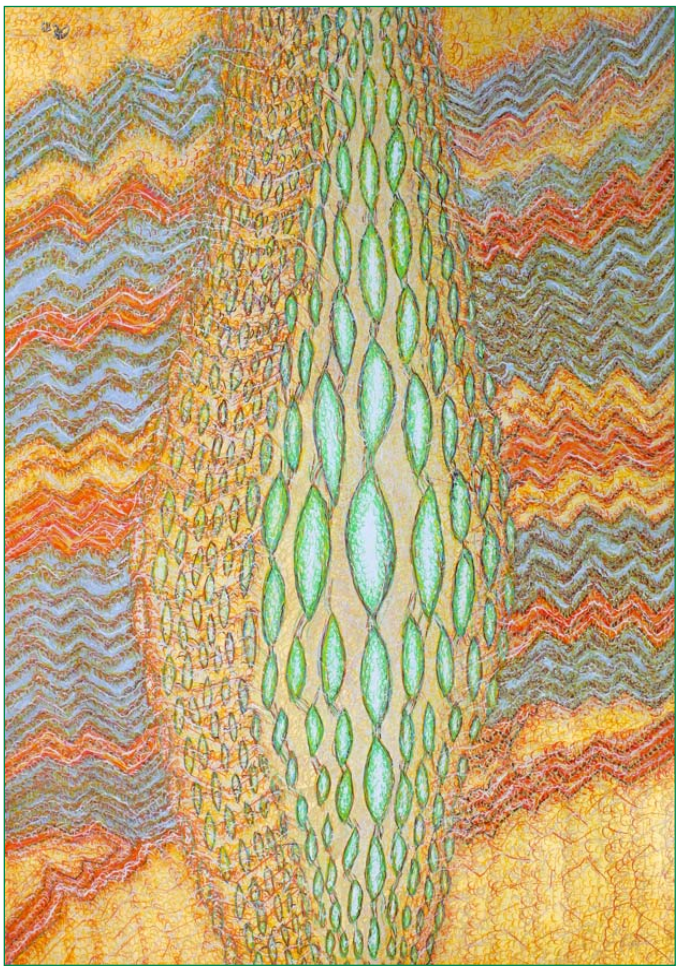
Obrazy z Peru

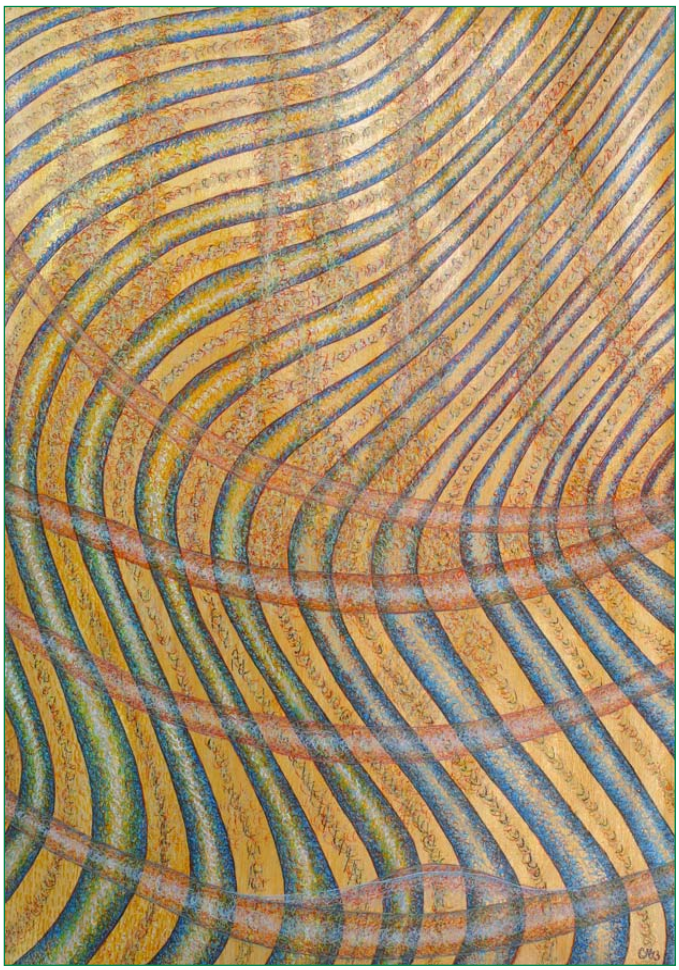

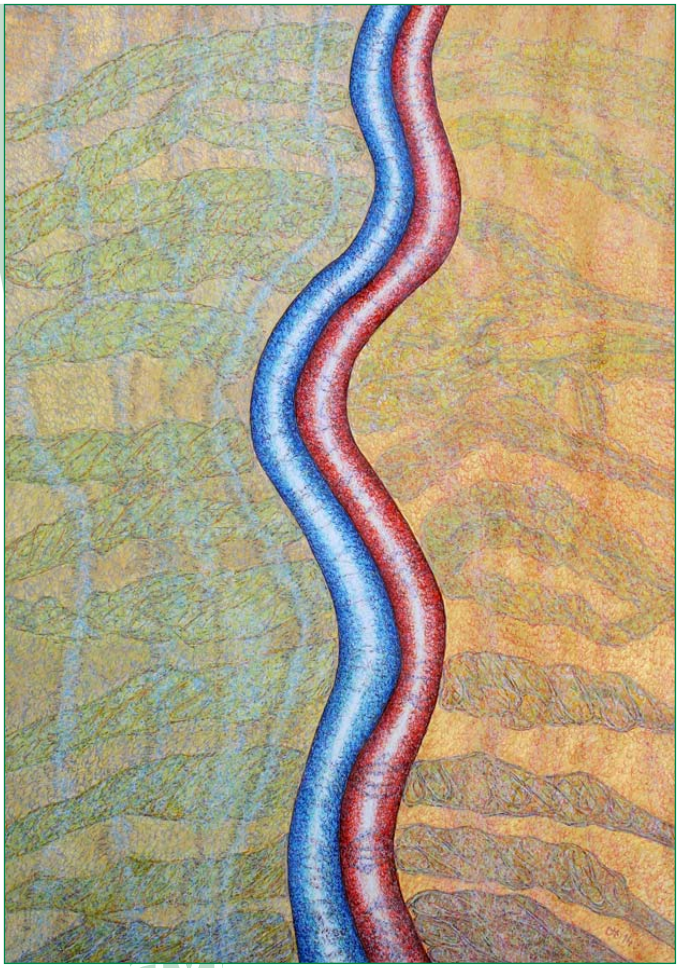

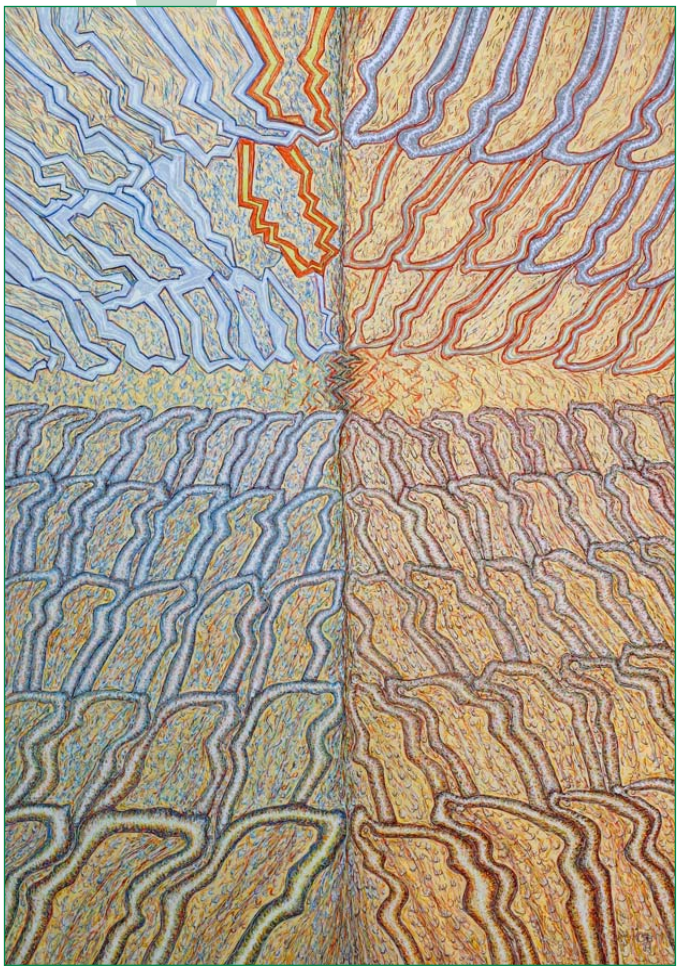

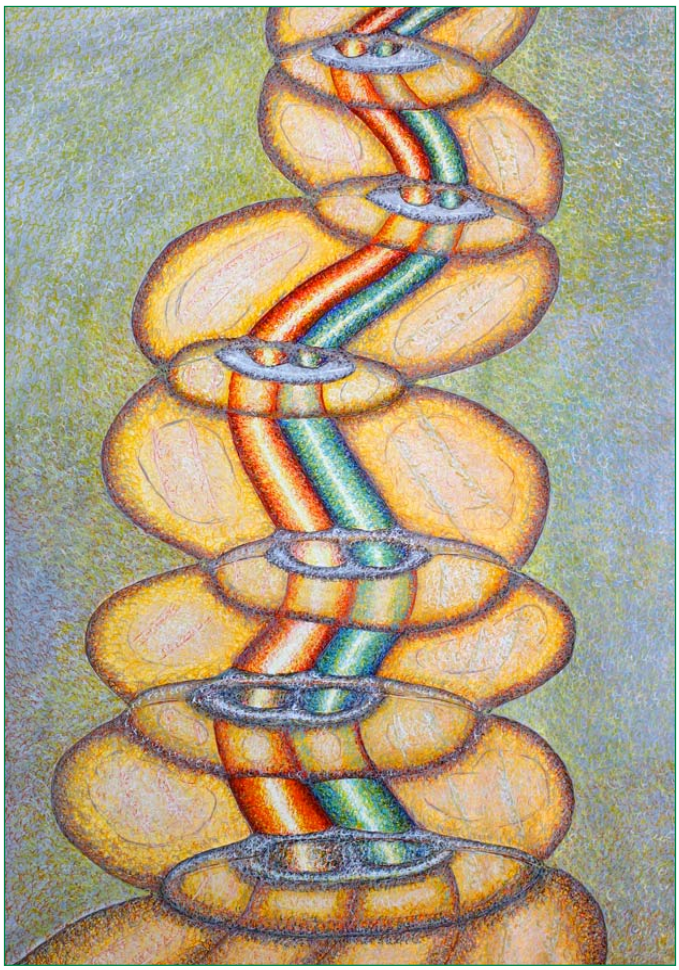

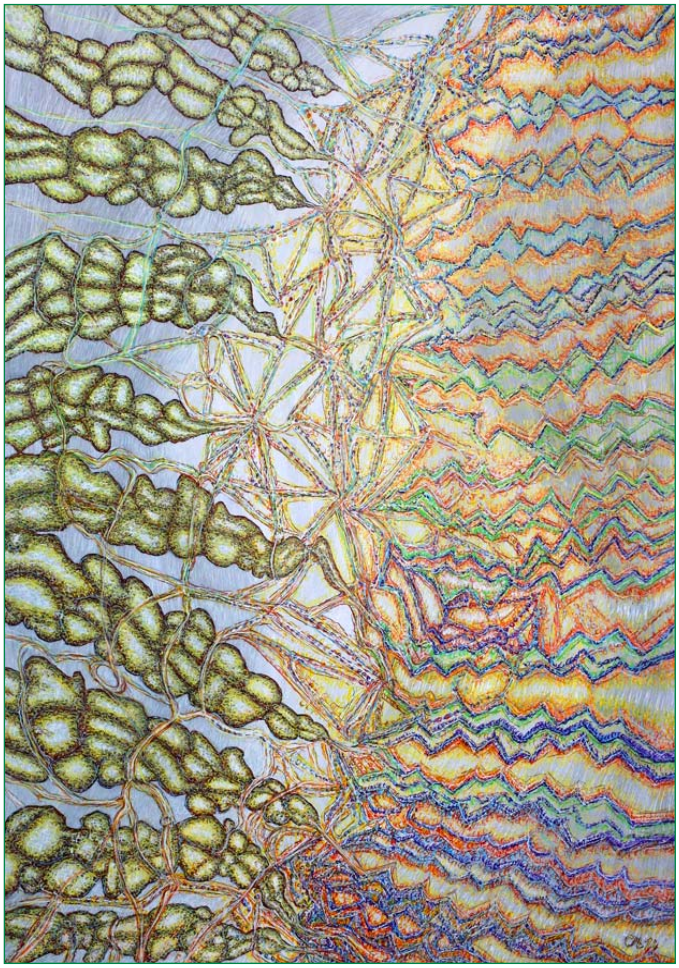

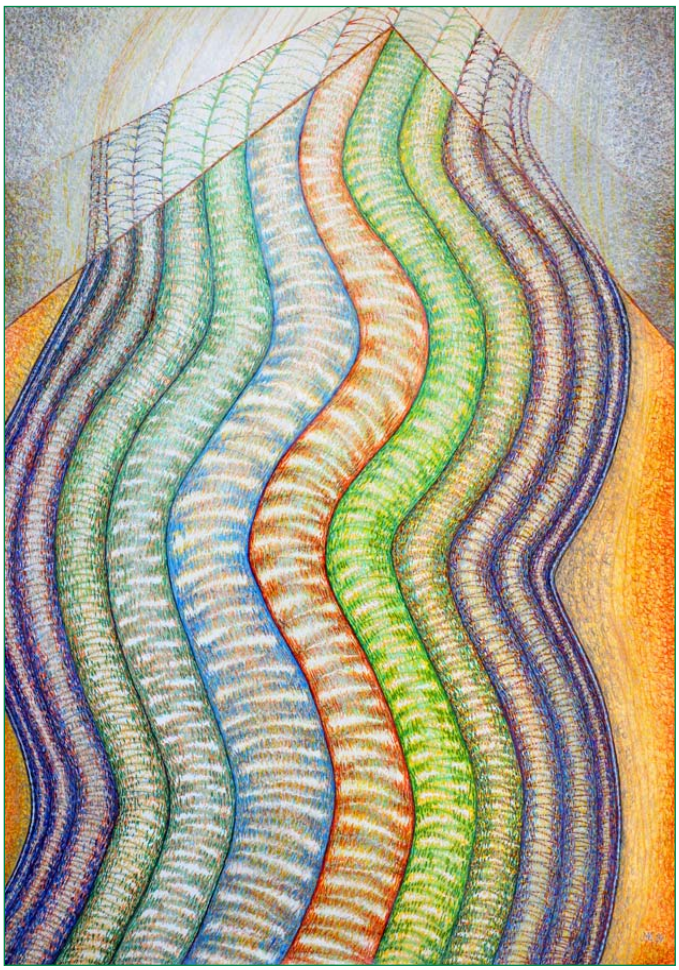

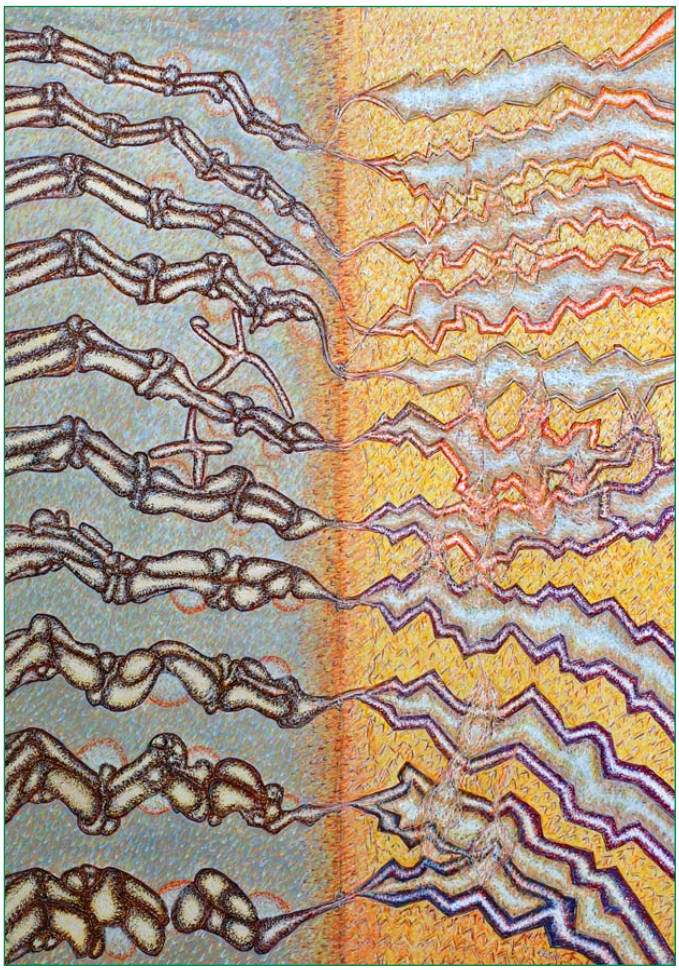

V příštím čísle (vychází 1. dubna 2015) rozhodně nenajdete:

rozhovor
se Sagvanem Tofim

recept na velikonoční mazanec

co s akné

plakát fotbalistů AC Sparta Praha

zato se v rubrice
Z antikvariátních banánovek
projdeme po Trstenické stezce

Na shledanou příště!
Ne za pomente!